

Phượng Tướng Quân Truyền

Contents

Phượng Tướng Quân Truyền	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11	67
12. Chương 12	74
13. Chương 13: Vĩ Thanh	80

Phượng Tướng Quân Truyền

Giới thiệu

Editor: Mặc NhiênBeta: GraylainThể loại: Cổ trang, cung đình, nhất thụ nhất công, cường công cường thụ, HE. Phượng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-tuong-quan-truyen>

1. Chương 1

Tái ngoại.

Phong cảnh nơi tái ngoại đúng là hoàn toàn bất đồng với Trung Nguyên, nếu so sánh với non xanh nước biếc kia, cây cối khô cằn, lúa thưa, thảo nguyên mênh mông vô bờ, trời xanh vô biên vô ngần ở đây đều tồn tại một cảm giác khí khái hào hùng. Nếu như cảnh trí vùng Trung Nguyên có thể ví như một thư sinh nho nhã, thì tái ngoại là một gã vũ phu oai hùng khí vũ hiên ngang.

Bóng đêm trập trùng.

Sắc trời như mực, sao nhỏ như những hạt châu, lửa trại cháy hừng hực, những thiếu nữ nhiệt tình nhảy múa, khối thịt lớn thơm phức, mỡ nhỏ giọt tí tách, nam tử cười đùa cạn chén rượu to. Cái gì cũng tốt, cái gì cũng đúng, cái gì cũng đều khiến kẻ khác vui vẻ, ngoại trừ——

“Nhận được các vị huynh trưởng thương yêu, tiểu đệ vô cùng cảm kích, xin lấy chén rượu biểu đạt lòng biết ơn. Các vị ca ca, thỉnh. Vương gia, thỉnh!”

Na Hào Lặc, tộc trưởng của Đảng Hạng bát bộ liên minh cầm giận nhìn chăm chăm bạch y thiếu niên trước mắt đang nâng chén uống cạn một hơi, ánh mắt cầm thù tựa hồ có thể phun ra lửa. Lũ trời đánh! Lão tử đường đường là Đảng Hạng bát bộ tộc trưởng, mới không phải cái gì Tùng Mạc quận vương chết tiệt của Hán nhân các người!

Hán nhân chẳng có gì tốt cả. Bọn họ gian trá, xảo hoạt, giỏi bán đứng lẫn phản bội bằng hữu. Từ trước đến nay, tận sâu trong tiềm thức Na Hào Lặc đều nghĩ như thế.

Nguyên bản các trưởng lão của tám bộ tộc đều thống nhất với nhau, bát bộ đồng lòng hợp lực dự trữ nuôi dưỡng chiến mã, huấn luyện dũng sĩ, chuẩn bị chờ thời cơ thích hợp liền liên kết xuất binh đánh tan Thiên triều của Hán nhân.

Nhưng chừng nửa năm trước, sau khi cái gã tên Phượng Thiên Tường đến tiếp nhận Thủ Tướng, không biết hấn hạ loại cổ gì, trưởng lão tám bộ lạc đều cùng hấn kết giao bằng hữu, mỗi người đều giơ ngón tay cái lên mà tán thưởng hấn. Ngoại trừ Hồi Cật tộc ra, bảy bộ lạc còn lại đều có chuyển biến tốt đẹp trong quan hệ với Hán nhân, cả trai lẫn gái Đảng Hạng tộc nhân cùng Hán nhân kẻ vai sát cánh, thân thiết không cần phải nói.

Giống như lúc này đây, tiết Tùng Minh là ngày lễ long trọng nhất của Đảng Hạng tộc, vốn nghĩ chính mình sẽ cùng trưởng lão bảy bộ lạc kia nói chuyện, cảnh tỉnh bọn họ đừng để Hán nhân gian trá xảo hoạt lừa, không nghĩ tới gã Hán nhân chết tiệt đó cư nhiên lại được bọn họ mời tới!

“Phượng lão đệ, rượu mạnh của Đảng Hạng không giống như mật thủy con nít người Hán các người hay uống đâu, cẩn thận đừng uống hăng quá!” Trưởng lão Trí Hồn bộ lạc Trát Lý Đặc Lặc cười to nói.

Chức vị “trưởng lão” của Đảng Hạng cũng không phải ý chỉ mấy lão nhân lớn tuổi, mà là những chiến binh “lão luyện”. Trưởng lão tám bộ lạc ngoại trừ Na Hào Lặc hai mươi tám tuổi, còn lại cũng chỉ trên dưới ba mươi một chút, đều đang giữa lúc tráng niên, nhanh nhẹn dũng mãnh, giết hổ săn báo đều cực giỏi. Còn các lão nhân đức cao vọng trọng niên kỷ lớn được gọi là “tộc lão”, giúp đỡ các trưởng lão xử lý sự vụ hằng ngày trong bộ lạc. Tám bộ lạc sớm có quy định, chỉ có thủ lĩnh của bát bộ liên minh mới được gọi là “tộc trưởng”. Tộc trưởng là do các trưởng lão của tám bộ lạc luân phiên nhau đảm nhiệm, năm năm đổi một lần.

Na Hào Lặc thấy Phượng Thiên Tường cười cười, cùng các trưởng lão nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Người kể một truyện cười, các trưởng lão đều ôm bụng cười liên tục, bầu không khí cực kỳ hòa hợp. Hấn cười lạnh một tiếng, may mắn hiện tại ta là tộc trưởng nên Đảng Hạng bát bộ liên minh mới chưa bị bọn họ hai tay dâng cho người Hán.

Na Hào Lặc càng nghĩ càng giận, sắc mặt âm trầm. Hấn hừ một tiếng, rót một chén lớn uống ừng ực một hơi, biểu hiện rõ ràng thái độ khinh mạn với Phượng Thiên Tường.

Phượng Thiên Tường cũng không thèm để ý, thần sắc không có chút uất nộ, làm cho Na Hào Lặc càng thêm khó chịu, lại uống thêm một chén, không nghĩ tới bị sặc, ho một trận kịch liệt.

Ánh mắt Phượng Thiên Tường tràn đầy hứng thú đặt tại nam nhân ngồi trên thủ tọa. Thật sự là rất thú vị a~ Tộc trưởng bát bộ liên minh, một hấn tử dũng mãnh hai mươi tám tuổi, vậy mà hiện tại lại có biểu hiện giận dữ như một tiểu hài tử, nhìn thật sự rất khả ái.

Thật vất vả ho xong, Na Hào Lặc vừa nhấc đầu liền thấy ánh nhìn đầy thâm thúy của Phượng Thiên Tường. Cũng tại người làm hại! Hấn oán hận trừng một cái, không nghĩ tới đối phương lại tặng trở về một cái mỉm cười thần bí khó lường, thật làm cho hấn xem mà tròn tròn mắt.

Nói thật, không biết Hán nhân chết tiệt đáng ghét này ăn cái gì mà lớn lên đẹp như vậy. Nhìn đôi tay kia kia, mềm mại mỹ ngọc, ngón tay tiêm dài không nửa điểm chai sạn. Rồi còn khuôn mặt kia nữa, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi mịn màng, đẹp như xuân liễu, môi thì hồng hồng như thoa son. Tướng mạo như vậy, nếu có thêm đôi mắt long lanh như thu thủy nữa, đảm bảo chắc chắn sẽ là một mỹ nữ tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành. Vậy mà hấn lại cố tình có một đôi đan phượng nhân cuồng quyến, xen lẫn tóc mai, mỗi lần cười lên đều mang theo mị hoặc phong tình như muốn nhiếp hồn đoạt phách người khác, rồi lại mang theo mấy phần kiêu ngạo lẫn mấy phần tự phụ, khiến người ta luyến tiếc, nhìn mãi chẳng muốn rời.

Trong đầu “oanh” lên một tiếng, thật là mất mặt mà. Khuôn mặt Na Hào Lặc nhiễm một tầng đỏ, nếu không

có lửa trại bập bùng che giấu, bảo đảm sẽ bị trưởng lão của bảy bộ lạc kia cười cho thúi đầu. Hấn cứ nhiên lại nhìn một người nam nhân mà đỏ mặt!

Lúc này, đôi tay kia đang dùng một tư thái cực kỳ ưu nhã để cắt thịt, ngón tay khéo léo điều khiển chủ thủ, ánh lửa đỏ rực phản chiếu vào lưỡi dao, trông đẹp mắt cực kỳ.

Đúng là dao tốt nha. Chờ một chút, khối thịt trước mặt hấn là ——

Na Hào Lạc vỗ bàn, cả giận.

“Ai cho hấn dùng ‘tùng chi nhục’? Theo thường lệ, ‘tùng chi nhục’ chỉ dùng để thiết đãi khách nhân tôn quý nhất, tên vương bát đản vô liêm sỉ nào cứ nhiên lại đem nó tới trên bàn Hấn nhân? Cũng không nghĩ lại gã Hấn nhân này có xứng hay không?”

[có ai biết “tùng chi nhục” là món thịt gì không? ==]

Trưởng lão thất bộ cười khở, Phượng lão đệ chính là khách nhân tôn quý bọn họ ai cũng công nhận a, mời hấn dùng “tùng chi nhục” cũng là bọn họ thuận lý thành chương chiếu theo tục lệ Đẳng Hạng mà an bài, không nghĩ ra có gì không thích hợp. Nhưng tộc trưởng lại.....

Có người từng nói, thà đi săn một trăm đầu sư tử cũng không muốn một mình đối mặt Na Hào Lạc đang phát hỏa. Các trưởng lão đều là cùng hấn lớn lên, nhưng đến tận bây giờ, khi thấy hấn dùng dùng nổi giận cũng không khỏi có chút sợ hãi.

Căn nguyên sự giận dữ của Na Hào Lạc là Phượng Thiên Tường vẫn cứ như trước thần nhàn khí định, bình tĩnh như không, chỉ là đôi mắt lộ ra vài phần thâm thúy.

Ánh lửa bập bùng, cái cổ cùng làn da màu đồng của nam nhân càng thêm sáng loáng, phối hợp với khuôn mặt cương nghị, góc cạnh rõ ràng quả thực rất hợp, còn cái cặp mắt to tràn ngập tức giận tựa chứa sơn lâm tinh minh thấu triệt kia, giống như có hai ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Không biết, nếu nam nhân kia dỡ bỏ phòng bị, lộ ra một phen uyển chuyển mềm mại phong tình thì sẽ kiều diễm xuân sắc đến mức nào?

Nhíu mày, Phượng Thiên Tường tự cười mình vì đột nhiên có cái loại ý tưởng hoang đường này.

“Na Lạc, hôm nay là tiết Tùng Minh, người đừng phá hỏng không khí chứ?” Trát Lý Đặc Lạc cùng hấn giao tình tốt nhất, đứng cảm khuyên một câu.

Đáng tiếc, lời nói của gã lại phản tác dụng, chẳng khác nào chăm dầu vào lửa. Na Hào Lạc nghe xong lửa giận càng tăng.

“Không khí? Có Hấn nhân ở đây mới là phá hủy không khí tiết Tùng Minh của Đẳng Hạng chúng ta!” Na Hào Lạc chỉ vào Phượng Thiên Tường, “Người tới, đuổi Hấn nhân này đi cho ta!”

Trưởng lão bảy tộc thấy hấn làm vậy là không đúng, đều đứng lên cầu tình, nhưng bị ánh mắt cẩu Phượng Thiên Tường ngăn cản.

Cần gì phải vì một mình mình mà phá hủy hòa khí của bọn họ? Phượng Thiên Tường đứng dậy phải rơm rạ dánh trên y phục.

“Đa tạ các vị huynh trưởng khoản đãi, mặt tướng cáo từ.”

Biết Phượng Thiên Tường đang suy nghĩ cho mình, các trưởng lão bảy bộ tộc trong lòng nói không nên tư vị. Phượng lão đệ vốn chính là khách nhân mọi người mời đến, tộc trưởng cũng quá cực đoan rồi.

“Phượng lão đệ, ngoài đó dã lang rất nhiều, lão ca không yên lòng. Ban ngày người cùng chúng ta tới, nhiều người nên không sao, nhưng hiện tại đã hơn nửa đêm, người lại chỉ một mình...” Trưởng lão Gia Nạp của bộ lạc Hách Chiết nói.

“Để lão ca phái vài người đi bảo hộ người.” Trát Lý Đặc Lạc gọi vài người trong tộc đến, “Các người hảo hảo bảo hộ Phượng lão đệ, biết không?”

“Không cần phiền toái, mọi người lưu lại ăn tết đi. Ta ở trong này cũng chỉ vướng bận, không giúp được gì.”
Phượng Thiên Tường cười cười, vỗ vỗ bả vai Trát Lý Đặc Lặc, “Trát Lý lão ca nếu cảm thấy áy náy, hôm khác mời ra uống rượu được không? Tiểu đệ nói trước, lão ca người không được tiếc vì “Tùng Hoa nhường” sáu mươi năm kia nha.”

Trát Lý Đặc Lặc cười to.

“Hào, lão ca cũng không miễn cưỡng người. Ngày mốt ta ở tại bộ lạc chờ người, nhất định phải đến đó!”

“Nhất định nhất định.” Phượng Thiên Tường đột nhiên nghĩ tới cái gì, ở bên tai Trát Lý Đặc Lặc nói nhỏ một trận, “Chuyện này ta vốn nghĩ muốn sau tiệc rượu nói cho mọi người, hiện tại đành phải phiền Trát Lý lão ca thay ta chuyển lời.”

Trát Lý Đặc Lặc đứng tại chỗ, cảm động không biết nói gì cho phải, ngơ ngác nhìn chằm chằm bóng dáng Phượng Thiên Tường đang xa dần. Phượng lão đệ a, lão ca thật sự cảm ơn người.

Na Hào Lặc cười lạnh một tiếng.

“Trát Lý, có cái gì mà lo lắng chứ? Đã lang nghe đến mùi thối của Hán nhân cũng sẽ không thêm cần đầu. Hơn nữa hán có bọn chó săn bảo hộ, có thể xảy ra chuyện gì.”

“Phượng lão đệ là tới một mình.” Gia Nạp nói một câu, “Hiện tại cũng không ai bảo hộ hán.”

“Sao có thể chứ? Hán nhân tâm địa gian xảo. Hán mà ngu đến nỗi một người một ngựa vào ổ ‘tặc phiên’ của chúng ta sao? Ai tin được chứ?” Na Hào Lặc lại rót thêm chén rượu.

“Là thật đó. Buổi chiều lúc chúng ta mời hán, hán không nói hai lời liền cùng đi. Bộ hạ đòi đi theo bảo hộ, Phượng lão đệ nói ‘ta cùng bằng hữu xuất môn, không cần lo lắng’, không mang theo ai cả.” Trưởng lão Lỗ Tích bộ lạc Khắc Lôi Ngang có chút bất mãn nói.

“Na Lặc, không phải ta nói người chứ, chỉ bằng mấy câu nói của chúng ta, Phượng lão đệ đã không chút nghi ngờ đi cùng, đơn thương độc mã đến hang ổ “tặc phiên” này. Đây chính là tín nhiệm! Người ta là thật tâm xem chúng ta như bằng hữu. Còn người thì sao?” Trát Lý Đặc Lặc bất đắc dĩ nói, “Đảng Hạng chúng ta có câu ‘đắc nhân nhất khỏa tâm, hồi nhân nhất khỏa tâm’, người lại ở đó la ó. Phượng lão đệ thành tâm thành ý đến làm khách, người cho dù không cảm kích cũng đừng đuổi người ta đi chứ! Huống chi Phượng lão đệ còn giúp chúng ta nhiều như vậy.....”

“Giúp? Trát Lý người không phải là say rồi đấy chứ?” Na Hào Lặc cảm giận, “Có người từng nói, Hán nhân không tính kế chúng ta thì cũng như thỏ đi săn hồ ly vậy, hoàn toàn không có khả năng. Nếu ta nhớ không lầm, người nói câu đó chính là người!”

Trát Lý Đặc Lặc có chút bối rối cúi đầu.

“Đúng vậy, là ta nói. Nhưng ngạn ngữ cũng có câu, ‘sao trên trời không thể đếm hết, lời người nói cũng phải có sai’. Ta thừa nhận lúc nói câu đó là có chút cực đoan quá mức, không phải tất cả Hán nhân đều khinh thường tính kế chúng ta, ít nhất Phượng lão đệ sẽ không như vậy!”

Na Hào Lặc bị đập lại một câu, không biết nói thế nào, oán hận lấy một khối thịt dê to cho vào miệng. Hừ, xem ra Trát Lý đã trúng tà thuật gì của Hán nhân rồi, còn đi nói tốt cho hán.

Khắc Lôi Ngang tò mò hỏi.

“Trát lý, Phượng lão đệ trước lúc về nói gì với người vậy? Nhìn người đứng góc ra như thế...”

Trát Lý Đặc Lặc thở dài một tiếng.

“Chúng ta thực nên lưu Phượng lão đệ lại, kính hán thêm mấy chén. Hán nói hoàng đế hạ chỉ, nửa tháng sau sẽ mở lại con đường thông thương với chúng ta.”

Sáu vị trưởng lão mừng như điên.

“Thật sao? Kia phải cảm ơn Phượng lão đệ rồi, ngày mốt hán đến chỗ người uống rượu, chúng ta cũng phải đến nói lời cảm tạ mới được.”

Na Hào Lặc không cho là đúng.

“Chẳng qua bọn tiểu thương người Hán lấy chút hàng hóa kém chất lượng đổi lấy gia súc của chúng ta thôi, có gì đáng cao hứng chứ?”

Hừ, không nói thì thôi, nói đến lại càng tức. Hai năm trước thông thương, có vài tên thương nhân người Hán dùng được liệu kém chất lượng đổi lấy da thú. Tộc nhân phát hiện bèn đi tìm bọn họ lý luận, ngược lại còn bị cười nhạo một phen. Hấn điên lên, đem chém hết bọn gian thương đó. Từ đấy về sau, Hán nhân cũng không còn dám giao dịch cùng Đảng Hạng nữa.

Đảng Hạng chỉ có thể cùng thương nhân Tây Liêu trao đổi muối, trà, được liệu cùng tơ lụa này nọ. Mà Tây Liêu cùng Đảng Hạng giống nhau, đều là dân du mục, nhu cầu cũng giống, thành ra chỉ có thể cung cấp một số lượng ít hàng hóa cho Đảng Hạng, mà giá cả cũng rất cao.

Đảng Hạng hai năm qua đã tổn thất không ít gia súc cùng tài sản, tộc nhân cũng có nhiều người vì không đủ được liệu mà bệnh tình trầm trọng hơn. Na Hào Lặc cảm thấy chuyện này đều do bọn Hán nhân gây ra, nên đem hết tức giận trút lên đầu họ.

Xét về mặt nào đó, cách nhìn này của hấn cũng không thể nói là sai.

“Dù sao ta cũng không bao giờ muốn cùng bọn thương nhân Tây Liêu giao dịch nữa.” Gia Nạp nói, “Từ khi không giao dịch với Hán nhân, bọn Tây Liêu liền chiếm được đại tiện nghi. Bọn họ mua hàng hóa từ người Hán, thứ tốt đều chọn lấy hết mới bán lại hàng thứ phẩm cho chúng ta, số lượng ít mà giá lại toàn trên trời. Thật sự rất bất lợi.”

Khắc Lôi Ngang cũng tỏ vẻ đồng ý.

“Đã như vậy, thà chúng ta giao dịch cùng Hán nhân còn hơn. Với lại, ta tin tưởng Phượng lão đệ sẽ không gạt chúng ta.”

Trát Lý Đặc Lặc còn muốn nói cái gì nữa, đột nhiên có một con điều hâu bay tới đậu trên vai hấn, trên chân còn cột một mảnh vải. Trát lý tháo xuống mở ra coi, lập tức tươi cười rạng rỡ. “Là thư của Phượng lão đệ.”

“Bên trong viết cái gì?” Gia Nạp thúc giục.

Trát Lý Đặc Lặc đọc to lên.

“Tiểu đệ đã bình an hồi phủ, các huynh trưởng chớ lo. Về chuyện họp chợ thông thương, tiểu đệ đã mời thương hộ nổi danh phía nam Trung Nguyên “Phiếm Chu sơn trang” đến. Thương hộ này rất tốt, không giở mấy trò bẩn thỉu, các huynh trưởng yên tâm cùng họ giao dịch.”

“Ta đã nói tin tưởng Phượng lão đệ là đúng mà!” Khắc Lôi Ngang nói ngay.

Na Hào Lặc vỗ mạnh ban, chén rượu ngon bị chấn rơi ra không ít.

“Ta là tộc trưởng liên minh tám tộc, ta nói không giao dịch cùng Hán nhân là sẽ không giao dịch!”

Lửa trại chiếu rọi, Na Hào Lặc giận đỏ mặt, ánh mắt sắc bén u trầm, tựa như dã thú phá củi mà ra, lấy tư thế sẵn mồi cùng người đối mặt.

Hai ngày sau.

“Sau đó thì sao?” Phượng Thiên Tường cười cười, đôi mắt đào hoa hơi hơi nheo lại, khóe môi cong nhẹ lên, tạo thành một đường cong mê người. Đã sớm dự đoán được tộc trưởng liên minh tám tộc, cái gã chán ghét Hán nhân từ trong xương tủy kia sẽ không có chuyện sáng khoái mà gạt đầu đáp ứng.

“Đương nhiên là chúng ta định đoạt!” Gia Nạp lấy túi rượu da trâu của mình, rót một bát đầy đưa đến trước mặt Phượng Thiên Tường, “Dựa theo quy định của bát bộ liên minh, nếu bảy trưởng lão còn lại đều đồng ý, tộc trưởng cũng phải chấp thuận. Nào, rượu này so với ‘Tùng Hoa nương’ của Trát Lý còn tốt hơn nhiều. Chúng ta chỉ dùng khi kính thần trong những dịp tế lễ. Lão ca ta hôm nay chính là lên chôm ra cho người uống đó!”

“Thật đúng là cảm ơn Gia Nạp lão ca.” Phượng Thiên Tường nâng bát, ngửa đầu, để lộ cái cổ nhu mỹ, tao nhã uống một hơi. Tay áo trái hạ xuống, lộ ra một mảnh băng vải.

“Phượng lão đệ, người bị thương?” Trát Lý Đặc Lặc khẩn trương cầm lấy tay trái Phượng Thiên Tường, không nói hai lời liền vén tay áo hất lên, “Nhớ rõ hôm tiết Tùng Minh người ngồi cạnh ta, lúc đó cũng không có băng vải quanh tay.”

“Chẳng lẽ ngoài thung lũng bị dã lang cắn?” Khắc Lôi Ngang tự đánh mạnh vào đùi mình một cái, “Lúc ấy thực không nên để người trở về một mình, đều trách chúng ta làm ca ca mà không chiếu cố tốt cho lão đệ.”

“Này chỉ là lúc ta ngã bị trầy xước chút đỉnh, không nghiêm trọng.” Phượng Thiên Tường thản nhiên mỉm cười, “Các vị lão ca không cần lo lắng.”

“Trầy xước chút đỉnh? Cả cánh tay đều bị quấn băng, này gọi là trầy xước chút đỉnh sao?” Trưởng lão Hoắc Cách của bộ lạc Tra Sát nhíu mày, “Phượng lão đệ, nếu người không chịu nói thật, đừng trách lão ca đây trở mặt.”

“Đúng vậy đúng vậy. Nếu Phượng lão đệ người còn dám giấu diếm bọn lão ca chúng ta,” Trưởng lão Ngạc Tất của bộ lạc Kết Đáp hung tợn uy hiếp, “đừng trách sao ta bảo nữ nhân của toàn bộ lạc bám dính lấy người!”

Thật là một cách uy hiếp độc đáo có hiệu quả. Phượng Thiên Tường bất đắc dĩ phải cung khai.

“Hào hảo, tiểu đệ sẽ nói thật. Này không phải là trầy xước chút đỉnh, mà là trầy xước rất nhiều. Vậy được chưa?”

“Đến tốt cùng là tại sao mà bị thương?” Đôi tay mạnh như gấu của Trát Lý Đặc Lặc giữ chặt hai vai Phượng Thiên Tường, mạnh mẽ lay động, “Không cho phép nói dối!”

“Được rồi được rồi, ta nói là được.” Phượng Thiên Tường tâm mất rồ xuống, nhìn băng vải trên cánh tay mình, giấu đi một tia xảo trá hồ ly xẹt qua đáy mắt, “Tối đó ta vốn nghĩ cầm đuốc cưỡi ngựa là có thể an toàn qua khỏi thung lũng dã lang, nhưng không đoán được ngựa nghe tiếng sói tru bị kinh động, ta nhất thời không cẩn thận bị nó hất xuống nên bị thương.”

“Nói vậy đây là lỗi của lão tử?” Thanh âm như sấm sét, Na Hào Lặc mang theo hàn ý lạnh lùng bước vào, nhưng khi nhìn tới cánh tay quấn băng kín mít kia, tâm lại như bị gì đó đâm vào, nổi lên một trận đau đớn.

Gặp quỷ! Hán nhân chết tiệt này chết sống liên quan gì đến ta! Hán bị thương thì mắc mớ gì ta chứ! Hán âm thầm mắng một tiếng, nguy thật, xem ra ta cũng muốn trúng cổ độc của bọn Hán nhân rồi.

“Hết thấy toàn bộ đều là mặt tướng bất cần, không phải lỗi của Vương gia ngài.” Phượng Thiên Tường cúi đầu, che dấu đắc ý trong lòng một tia cũng không lộ. Người mẫn tuệ như Phượng Thiên Tường, tự nhiên sẽ để lại cho Na Hào Lặc một chút áy náy. Tốt lắm, hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch.

Đoán chắc các trưởng lão khác không để ý tộc trưởng tức giận mà tham dự họp chợ thông thương, Na Hào Lặc tất nhiên sẽ tức sùi bọt mép mà tìm mình tính toán sổ sách, xem xét rốt cuộc mình có mưu đồ gì với bọn họ. Tìm đúng thời cơ để lộ ra tin tức mình bị thương, Na Hào Lặc tuy ngoài miệng không nói, trong lòng cũng sẽ ít nhiều cảm thấy có lỗi. Chỉ cần trong lòng hắn có chút thẹn với mình, sẽ không cản trở việc tám bộ tộc Đảng Hạng thông thương cùng người Hán nữa. Tuy rằng sớm biết chỉ cần các trưởng lão đồng ý thôi cũng được, nhưng cái mình muốn chính là đảm bảo cho cuộc thông thương diễn ra một cách an toàn nhất.

Thật vất vả tạo ra cơ hội này, làm cho người Hán có thể cùng người Đảng Hạng hiểu biết nhau hơn, tuyệt đối không thể có nửa điểm sai lầm.

Biểu hiện của Phượng Thiên Tường làm cho Na Hào Lặc vốn đang nổi trận lôi đình cũng không cách nào giận nổi nữa. Người ta đã nhận hết lỗi về phía mình, bản thân còn làm được gì hơn?

Không biết nói gì, đành phải hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Có điều, thật sự là trời đánh mà! Rõ ràng cảm thấy được chính mình không làm gì sai, đối phương cũng luôn miệng nói không liên quan đến mình, nhưng vẫn là cảm thấy không thích hợp, có một loại cảm giác quái dị vẫn quanh quẩn trong đầu, đuổi không được trừ không xong.

Hắn luôn cảm thấy chính mình làm có hơi quá đáng một chút!

Phượng Thiên Tường am hiểu nhất chính là sát ngôn quan sắc, đối với loại người chính trực lỗ mãng, toàn bộ hỉ nộ ái ố đều viết rõ trên mặt như Na Hào Lặc lại càng dễ dàng hơn. Trong đan phượng nhãn sóng mắt lưu chuyển, Phượng Thiên Tường kính cẩn nói lời tạ ơn.

“Làm phiền Vương gia lo lắng, mặt tướng vô cùng cảm kích.”

Trả lời hần vẫn là một tiếng “ừ” đơn âm tiết.

Phượng Thiên Tường không khỏi cảm thấy bị chút đả kích nho nhỏ. Ai, nam nhân này đối mình trừ bỏ mấy lời nói lạnh nhạt như “Hán nhân chết tiết”, “ừ” này nọ cùng sắc mặt khó coi ra, chẳng lẽ không còn gì khác được sao? Nhớ lại cái đêm hai hôm trước, bộ dáng tức giận của nam nhân nhanh nhẹn dừng mãi đó thực là.... Đáng yêu động lòng người a!

Không bằng đùa với hần một chút vậy.

Phượng Thiên Tường chính là loại người như thế. Hần trong bất cứ tình huống nào cũng có thể bình tĩnh suy xét, hơn nữa phản ứng cực nhanh, có thể trong khoảng thời gian ngắn nhất đưa ra quyết định chính xác nhất, lần này cũng không ngoại lệ. Hai con mắt chớp chớp một chút, kế hoạch đại khái đã thành hình.

Đôi mắt hiện lên vẻ quan tâm giả dối. “Nếu mặt tướng không nhầm, Vương gia ngày còn đang vì chuyện thông thương mà lo lắng phải không?”

“Ân.” Còn không phải tại cái đầu đầy ý xấu của Hán nhân các ngươi hại sao! “Ngươi hần là thực cao hứng đi! Hán nhân các ngươi lại có cơ hội ở Đẳng Hạng ta đục nước béo cò.”

Phượng Thiên Tường lơ đãng nhún nhún vai, tâm mắt đảo qua các trưởng lão đang đứng một bên tiến thoái lưỡng nan, không biết giúp người nào cho phải. Tao nhả tặc qua một ánh mắt tràn đầy ý cười tỏ vẻ “không có việc gì”, Phượng Thiên Tường nói tiếp.

“Không bằng Vương gia cùng mặt tướng đánh cuộc, đổ xem lần thông thương này thương nhân người Hán có gỡ trò xấu với Đẳng Hạng tộc không?”

“Lấy gì đặt cược?” Đúng như Phượng Thiên Tường sở liệu, mâu quang Na Hào Lặc tràn ngập hứng thú.

“Người thua phải không tiếc sinh mệnh làm cho người thắng một chuyện. Thế nào?” Phượng Thiên Tường cười nói, “Bất luận là cái gì cũng phải làm.”

Hán nhân này đang gỡ trò gì đây? Ánh mắt đầy hoài nghi của Na Hào Lặc gắt gao khóa trụ đôi phượng mâu có thể khiến kẻ khác hồn xiêu phách lạc kia, nhưng trừ bỏ ý cười ra, lại không tìm thấy được những gì hần hy vọng tìm thấy, tỷ như âm hiểm, gian trá, dè tiện này nọ.

“Vương gia ngại sợ sao?” Phượng Thiên Tường cười thâm trong lòng, lấy lui làm tiến, châm ngòi thổi gió.

Quả đúng như hần sở liệu, Na Hào Lặc nhảy dựng lên.

“Ngươi nói cái gì? Đẳng Hạng chúng ta là nam tử hần chân chính, cho dù đao kề cổ cũng không lùi bước! Cược liền cược!” Tới đó sẽ bắt Hán nhân chết tiết này quỳ dưới chân ta!

Tộc trưởng bát bộ liên minh lúc này cứ nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng rồi. Trong lòng hần, “Hán nhân không tính kế chúng ta cũng tựa như thỏ mà đi săn hồ ly, hoàn toàn không có khả năng!” là một khái niệm không sai vào đâu được, là một chân lý không thể thay đổi.

Nếu Na Hào Lặc đủ bình tĩnh, đủ lý trí, suy tính đủ cặn kẽ, thái độ đối với Hán nhân đủ khách quan, thì hần cũng sẽ không rơi vào bẫy rập do Hán nhân hồ ly Phượng Thiên Tường thiết hạ. Bất quá thật là đáng tiếc, cái chữ “nếu” đó lại không xảy ra. Cho nên hần lúc ấy không chút do dự cùng Phượng Thiên Tường vỗ tay lập thệ, còn sợ đối phương – Hán nhân đối trá – dối ý, lời trưởng lão bày bộ ra làm chứng, tạo thành kết cục khiến hần sau này hối hận không thôi.

Phượng Thiên Tường không để tâm, tùy ý con cá đang tự chui đầu vào rọ Na Hào Lặc kia hưng trí bừng bừng, trong lòng thâm cười đến muốn đứt ruột. Na tộc trưởng ơi, ngài có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của mặt tướng mới thật sự giống như thỏ truy hồ ly, hoàn toàn không có khả năng.

Kim tự chiều bài của “Phiếm Chu sơn trang” có thể nói là danh dương tứ hải, thiên hạ điều biết, ta sao lại có thể thất bại kia chứ!

2. Chương 2

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Thiên triều cùng Đẳng Hạng bộ lạc ở biên cảnh thông thương.

Bên đường quán xá san sát nối tiếp nhau, trong đám người nhốn nháo rộn ràng có Hán nhân trường bào phương cân, cũng có Đẳng Hạng nhân mao bì y sam, đeo khuyên tai lớn. Nhất thời nhìn sang, cũng không rõ là Hán nhân nhiều hay Đẳng Hạng nhân nhiều, nhưng có một điều khẳng định, đó là bọn họ đều thực vui vẻ.

Tất cả gian hàng đều treo một bài tử có dấu hiệu cánh bướm vàng, đó là ký hiệu của “Phiếm Chu sơn trang”, đại biểu cho kim tự chiều bài. Bất quá người Đẳng Hạng không biết, chỉ nghĩ nó là một vật trang trí mà thôi.

Thương nhân Hán không chỉ bán muối, lương thực, lá trà, dược liệu, vải vóc, đồ sứ, đồ sơn mài, dao kéo cùng mấy thứ hương dược này nọ, mà còn bán ra vật phẩm trang sức, trầm cài đầu, hoa tai, son phấn... được nữ tử Đẳng Hạng vô cùng hoan nghênh. Đẳng Hạng tộc thì dùng súc vật, da thú, lông thú, đảng sâm đổi lại.

“Phượng lão đệ a, thật đa tạ người.” Trưởng lão Ổ Cách bộ lạc Tác Nhĩ cười đến híp mắt, “Chúng ta không cần phải cùng bọn Tây Liêu giao dịch nữa.”

“Tác Nhĩ lão ca quá khách khí rồi.” Phượng Thiên Tường mỉm cười đáp lại, trong lòng thật ra thở dài nhẹ nhõm một cái. Cũng may không có chuyện bất trắc gì xảy ra, Phiếm Chu sơn trang quả nhiên danh bất hư truyền.

“Cái kia, Phượng lão đệ, lão ca ca có chuyện này cầu người, không biết....” Trưởng lão Liệt Sa bộ lạc Y Ốc Đặc áp a áp ứng mở miệng, bộ dáng như muốn nói mà không biết phải làm sao.

Đôi người đào hoa hiện lên ý cười, thời điểm không sai biệt lắm, cũng nên có người thay hấn đứng ra cầu tình rồi.

“Có phải về chuyện của tộc trưởng không?”

Nam nhân kia tuy rằng có chút cực đoan, nhưng đối Đẳng Hạng nhân mà nói, hấn là một tộc trưởng tốt. Theo như mình biết, hấn đã mấy lần đánh lui bọn Tây Liêu muốn thôn tóm Đẳng Hạng bát bộ, cũng không biết đã cứu tộc nhân bao nhiêu lần. Nếu không vì vậy, hiện tại bảy trưởng lão cũng sẽ không đứng ở thế khó xử giữa mình và hấn, mà đã phản chiến đứng sang phe mình rồi.

“Đúng. Lão ca biết hấn đối người có chút quá phận. Nhưng này cũng không toàn bộ trách hấn được, lúc trước chúng ta bị Hán nhân lừa gạt không ít, cho nên hấn mới cảm thấy Hán nhân không ai tốt cả.....” Hoắc Cách cẩn thận nói. Về mặt rụt rè đặt trên gương mặt râu quai nón đúng chuẩn hung ác, thật sự là rất buồn cười.

Phượng Thiên Tường ngoài mặt vẫn không cười. Chính mình muốn nhìn một chút bộ dáng không chịu thua của nam nhân đó mới bày ra trò cá cược này, về phần tiền cược “cái gì đều phải làm” chẳng qua cũng là để dụ hấn nhập cuộc. Đương nhiên, mấy chuyện này sẽ không nói trắng ra trước mặt mọi người rồi.

“Về phần tộc trưởng.....” Phượng Thiên Tường lời còn chưa nói xong, từ xa xa đã có một thanh âm tựa như sấm sét truyền đến. Bởi vì chủ nhân của thanh âm đó là ó quá to, nhóm người Phượng Thiên Tường cùng trưởng lão bảy bộ đứng ở trung tâm đều nghe được nhất thanh nhị sở.

“Sao lại thế được? Các ngươi rút cuộc có kiểm định hàng hóa kỹ càng chưa?” Na Hào Lặc túm lấy cổ áo của người bên cạnh, “Mấy thứ Hán nhân đem đến trao đổi, chất lượng thật không kém?”

Người nọ nơm nớp lo sợ đáp, “Vâng, đúng vậy.”

Na Hào Lặc vẫn không chịu bỏ hần ra, tay còn lại túm thêm một người khác nữa.

“Ngươi nói, muối Hán nhân bán, thật sự không có lẫn cát vào sao?”

“Vâng, là muối tinh thuần. Hơn nữa còn là loại thượng đẳng rất ít tạp chất.” Người nọ sợ đến rằng va vào nhau lộp cộp, nhưng vẫn nói rất rõ ràng.

“Lương thực Hán nhân cân đủ? Không có thiếu hụt cân nào chứ?” Đẳng Hạng tộc trưởng lại túm một người khác hỏi.

“Không, không thiếu.” Ông trời ơi, kêu ai tới cứu ta đi! Người nọ thầm đem tất cả chư tiên thần phật hỏi thăm qua một lần, thiên linh địa linh, thần tiên nào cũng được, cứu mạng a!

“Bên trong được liệu không có lẫn mấy thứ hư hại vào?” Lần này đối tượng là một người khác nữa.

“Đúng vậy đúng vậy.” Người nọ gật đầu lia lịa, cố gắng co người lại thành một đoàn, cúi đầu không dám nhìn sắc mặt Na Hào Lặc.

.....

Hỏi qua tám người, tư thế hùng hổ của Na Hào Lặc giảm hơn phân nửa. Cái gọi là một người nói không tin, ba người nói không tin cũng không được, chính là dùng để miêu tả tâm trạng của tộc trưởng bát bộ liên minh lúc này đây.

“Na Hào Lặc đang làm gì vậy?” Gia Nạp không hiểu gì cả hỏi lại.

“Tra hỏi.” Mâu quang hoa đào của Phượng Thiên Tường lóe lên hứng thú càng đậm, đúng tiêu chuẩn của một con hồ ly tính kế con mồi. Bộ dáng nhụt chí của nam nhân trông cũng rất thú vị a.

“Những người đó đang làm gì?” Ngạc Tất cũng không rõ.

Xem ra nam nhân kia không nói chuyện này cho các trưởng lão biết.

“Nghe nói tộc trưởng mất một phen công phu, thỉnh vài thương nhân Tây Liêu đến kiểm tra thực hư hàng hóa của Hán nhân, chắc là mấy người đó đó.” Nếu như việc uy hiếp túm người ta đến cũng được gọi là “thỉnh”.

Tuy tất cả đều nằm trong dự kiến, bất quá thật không ngờ hần có thể lập tức “thỉnh” đến tám người, ban đầu cứ nghĩ cũng chỉ được ba bốn người, xem ra lần sau không thể xem nhẹ năng lực của nam nhân này. Trong lòng Phượng Thiên Tường tự nghiêm túc kiểm điểm lại mình.

Đây không phải vấn đề Na Hào Lặc có tin mình hay không, hần làm vậy hần là vì vẫn còn bị ám ảnh những lần thông thương trước. Đương nhiên một phần cũng vì cá cược, bất quá chỉ là một nguyên nhân nhỏ trong đó thôi.

Bảy trưởng lão đứng một bên thấy mà xấu hổ vô cùng. Na Hào Lặc, người nháo thành như vậy, chúng ta biết làm thế nào giúp người cầu tình đây a? Bảy người nhất thời khóc không ra nước mắt.

Không bị bọn thương nhân người Hán lừa, thật là vừa lòng đẹp ý con hồ ly kia quá mà. Na Hào Lặc nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, bất quá tâm tình cũng vui vẻ hơn một ít.

Ít ra lần này tộc nhân không bị lừa, cũng đáng giá để mình cao hứng một phen, không phải sao? Cho dù Hán nhân chết tiết kia có chính ta thế nào cũng là chuyện của bản thân ta, còn tộc nhân thật sự có được hàng hóa tốt.

Tuy rằng mình là chán ghét Hán nhân đến tột đỉnh, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Đẳng Hạng cùng Tây Liêu đều như nhau, không ly khai được Hán nhân.

“Đây Hán nhân.” Thấy phía trước có một thân ảnh màu trắng, Na Hào Lặc bước nhanh đến mặt Phượng Thiên Tường, lấy tư thái ta không vào địa ngục thì ai vào đây, cùng biểu tình hung tợn nói, “Ta thua.”

Nếu mỗi một người thua đều có loại vẻ mặt này, người thắng cuộc trong thiên hạ chắc chắn mỗi đêm đều mơ thấy ác mộng! Nhưng người thắng này là ngoại lệ, Phượng Thiên Tường cười hì hì, đôi môi hồng nhuận nhẹ nhàng nhả ra một câu.

“Vương gia tình nguyện nhận thua a?”

“Đúng vậy. Người muốn ta làm cái gì cũng được, nhưng nói trước, ta sẽ không làm chuyện có lỗi với Đẳng Hạng tộc!” Na Hào Lặc dù bại vẫn không loạn, “Ngoài chuyện đó ra, còn lại đều không sao, người muốn ta tại đây tự sát cũng được.”

“Phượng lão đệ, chuyện này.....” Các trưởng lão hoang mang rối loạn khẩn trương tìm cách cầu tình. Không có biện pháp a! Ai bảo Na Hào Lặc hôn đầu điên não lại cùng Phượng lão đệ đánh đố làm chi?

“Kỳ thật thắng loại cá cược này cũng không có gì đáng để tự mãn.” Phượng Thiên Tường buồn bã thở dài, “Xét cho cùng, nếu không phải Vương gia không tín nhiệm người Hán chúng ta, mặt tướng cũng vô phương giành phần thắng. Cho nên Vương gia không cần để ý trận cá cược này, cứ coi như mọi người cùng nhau nói đùa là được.” Sắc mặt ưu thương, đôi đồng tử hoa đào cũng toát ra ảo não âu sầu cùng bất đắc dĩ, thật khiến người ta đau lòng không thôi mà.

Mâu quang âm thầm lưu chuyển, Phượng Thiên Tường lựa ngay lúc Na Hào Lặc muốn nói lại thôi buông lời cáo biệt, lên ngựa nắm chặt dây cương, kỳ mã bỏ đi, để lại Đẳng Hạng tộc trưởng trong lòng không nói nên tư vị, cùng bảy trưởng lão cõi lòng áy náy.

Na Hào Lặc tâm tư giao chiến một phen, do dự hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, đối bóng dáng Phượng Thiên Tường hét to.

“Cái kia, Hán nhân, ta thực xin lỗi! Còn chuyện kia... tạ ơn... cảm ơn người!”

Phượng Thiên Tường mỉm cười, tốt lắm, hết thấy đều như ta sở liệu.

Hắn tâm tình tốt lắm, cảm thấy thắng lợi đang mỉm cười với mình. Chỉ cần có thể thay đổi cách nhìn của gã tộc trưởng ngoan cố đó đối với người Hán, nửa năm cố gắng cũng thật không uổng phí. Nếu không phải chung quanh còn có rất nhiều người, hắn thực muốn ngựa cổ lên trời mà cười to một trận.

Nhớ lại ngày hôm trước cùng thuộc hạ đối thoại, mọi người đều là một bộ mờ mịt, phó tướng Đoạn Thiếu Liên vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Tướng quân, thuộc hạ có chuyện không rõ.”

“Cứ nói đừng ngại.”

“Na Hào Lặc nếu đã là tộc trưởng Đẳng Hạng bát bộ liên minh, tự nhiên phải có chỗ hơn người, vì sao vẫn bị ngài xỏ mũi dắt đi? Người vô trí vô mưu như vậy đáng để ngài tự hạ thấp mình đi kết giao sao?”

“Thiếu Liên, lời người nói chỉ đúng một nửa thôi.” Than nhẹ một tiếng, xem ra lần sau phải tìm thời gian rảnh hảo hảo khai thông cho bọn cấp dưới một chút mới được, “Na Hào Lặc cũng không phải loại người đầu to ngốc nghếch, hắn bị ta dắt mũi không phải tại hắn ngốc, mà là tại ta quá thông minh!”

“Tướng quân.” Đoạn Thiếu Liên vẻ mặt bất đắc dĩ, “Mặt tướng biết ngài trí có thể so với Quảng Trọng, tài có thể thắng Vũ Hầu, nhưng là thỉnh ngài đừng nói quanh co với thuộc hạ được không?”

“Người trong Đẳng Hạng tộc tình như thủ túc, luôn cho bằng hữu của tộc nhân cũng là bằng hữu của chính mình.” Dừng một chút, nhẹ nhàng nhấp một tí trà, “Na Hào Lặc ngoài mặt xem Hán nhân như đại địch, nhưng hắn vẫn không thật sự đề phòng ta. Người có biết vì sao không? Bởi vì trưởng lão bảy bộ đều cùng ta giao hảo.”

“Đây là lý do sao? Na Hào Lặc vì sao không thật sự đề phòng tướng quân ngài?”

Ai, thiên tài quả nhiên là tịch mịch. “Bởi vì ta là bằng hữu của bảy trưởng lão kia, cho nên hắn theo bản năng cũng xem ta là bằng hữu, chẳng qua chính hắn cũng chưa phát hiện thôi. Người Đẳng Hạng sẽ không hoài nghi cùng đề phòng bằng hữu. Kỳ thực có thể nói như vậy, hắn sợ bị ta dắt mũi, là vì hắn cam tâm tình nguyện mắc mưu.”

“Vậy thuộc hạ đúng ‘một nửa’ là một nửa nào?”

Tự mình mở ra bản đồ, chỉ vào mấy điểm. “Thiếu Liên, hai năm nay mấy chỗ này phát sinh chuyện gì người biết không?”

Phó tướng lúc này cực kỳ tự tin.

“Đây đều là chỗ phát sinh chiến sự của Đảng Hạng cùng Tây Liêu.” Nếu cả cái này còn không biết, vậy làm sao đứng được trong doanh lý chứ.

“Vậy người đem tình hình trận Hồ Khẩu kể lại ta nghe một chút.”

“Lúc ấy ba trăm tộc nhân Đảng Hạng đang ở Hồ Khẩu săn thú, đột nhiên hai ngàn binh sĩ Tây Liêu.....”

Phượng Thiên Tường lập tức chen ngang, “Nếu là người, người sẽ làm thế nào?”

“Hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ, tìm cách nghỉ binh.”

Ai, lại là một con mọt sách làm theo binh pháp.

“Chiêu này cổ nhân dùng không biết bao lần, đến giờ còn xài được sao?” Nếu binh thư có thể giải quyết hết thảy, làm gì Triệu Quát phải thất bại thảm hại thế? “Thứ nhất, Hồ Khẩu bốn phía bằng phẳng địa hình trống trải, có quân mai phục hay không nhìn là biết ngay, kế nghỉ binh lập tức sẽ bị hoài nghi. Thứ hai, Tây Liêu cùng Đảng Hạng qua lại nhiều năm, biết rõ người Đảng Hạng hào sảng ngay thẳng không dùng binh trá, nếu đối thủ là chúng ta thì Tây Liêu mới mong trúng kế, chứ là Đảng Hạng thì coi như toi. Thứ ba.....”

“Thứ ba, không biết ý đồ quân địch, không nên có hành động thiếu suy nghĩ.” Tiên phong Lí Duẩn Tắc tiếp lời, “Nếu hai ngàn binh Tây Liêu chỉ là quân tiền trạm thì không nói. Nhưng nếu là quân tiên phong, nghỉ binh kế cũng chẳng cần dùng đến, bởi vì bất luận có phục binh hay không đều phải đánh, nghỉ ngơi tại chỗ ngược lại còn làm hỏng thời cơ.”

“Đúng vậy. Cho nên lời Thiếu Liên người nói chỉ đúng được một nửa. Na Hào Lạc vẫn có chỗ hơn người của hắn.” Kỳ thực bản thân Phượng Thiên Tường cũng không cho là Na Hào Lạc có thể dụng binh như thần, ngược lại cảm thấy hắn chỉ dựa vào bản năng dã thú là chính, nhưng ở trước mặt bộ hạ vẫn có những thứ không nên nói. Miễn cho bọn họ đem cả đám quân lính dưỡng thành kiêu binh, có thói quen khinh địch là không tốt.

“Hồ Khẩu lối đi chật hẹp, phía sau là bình nguyên mênh mông. Lúc ấy ba trăm người Đảng Hạng chỉ có hai mươi bảy con ngựa, bên Tây Liêu là một nửa kỵ binh một nửa bộ binh, muốn trốn cũng trốn không thoát. Cho nên hắn cùng hai mươi dũng sĩ bám trụ địch nhân, những người còn lại nhân cơ hội lui về giữ Hồ Khẩu, phương kế rất sáng suốt.” Phượng Thiên Tường nói một nửa, “Thiếu Liên, kế tiếp phải làm sao?”

“Sau đó, hơn hai mươi người đó giả vờ bại trận bỏ trốn, dẫn địch binh truy kích. Chiến mã của Đảng Hạng so với Tây Liêu chạy nhanh hơn, bọn họ có thể thoát được. Ngài đã nói Hồ Khẩu lối đi chật hẹp, cho nên quân Tây Liêu có nhiều cũng chỉ một lần qua được mấy người, Đảng Hạng có thể chia nhỏ địch mà diệt.” Đoàn Thiếu Liên bừng tỉnh đại ngộ.

“Đúng vậy. cho nên Na Hào Lạc cũng không phải mãng phu hữu dũng vô mưu. Trận đó Đảng Hạng thương vong hơn ba mươi người, nhưng Tây Liêu lại chết hơn phân nửa.” Kỳ thực ta đoán, lúc ấy Na Hào Lạc còn có dụng ý khác. Nếu lúc đó hai mươi người bị Tây Liêu vây lấy không thể thoát thân, Na Hào Lạc cũng sẽ thông tri tộc nhân còn lại lập tức đào tẩu, còn bọn họ sẽ ở lại liều mạng ngăn trở quân thù truy kích.

“Thuộc hạ rất hiếu kỳ, nếu lúc đó là chúng ta gặp nạn, tướng quân sẽ làm thế nào?” Lí Duẩn Tắc cười hề hề như kẻ trộm.

“Ta trước sẽ an bài mọi người làm bộ nội chiến, giả vờ sợ chết đầu hàng, tiếp theo sẽ cho người mặc quần áo của ta rồi đem hiến cho bọn họ. Cái gọi là ‘cầm tặc tiên cầm vương’, Lí đại tiên phong, trọng trách lớn như vậy đương nhiên giao cho người.” Nửa thật nửa giả đáp lại một câu, Phượng Thiên Tường cười đến thập phần gian xảo, “Đừng lo lắng, nếu người bất hạnh vì nước hy sinh, bản tướng quân nhất định thỉnh tấu hoàng thượng cho người phong quang đại tá.”

“Ha ha ha.....” Cả đám người toàn bộ bật cười.

Nghĩ đến đây, Phượng Thiên Tường trong lòng đột nhiên nhảy dựng, có một loại dự cảm bất an, sự tình hình như có chút kỳ hoặc.

Kỳ quái ở chỗ nào nhỉ? Tinh tế hồi tưởng lại một lần, điện quang lóe lên, hai chữ hiện ra rõ ràng trong óc——

Tây Liêu!

Nếu Đổng Hạng cùng Thiên triều thân thiện hữu hảo, đối Tây Liêu chỉ có hại chứ không lợi, nhưng mình cùng Đổng Hạng kết giao nửa năm rồi mà Tây Liêu lại không có động tĩnh. Trước đây còn có thể nói mấy việc mình làm là nhỏ nhặt không đáng kể, nhưng lần này thông thương, chuyện lớn như vậy không thể nào Tây Liêu lại ngồi yên không quản đến.

Chuyện này thật không hợp tác phong Tây Liêu hoàng đế Gia Luật Thiết Uy chút nào. Hẳn từ trước đến nay hung hãn gian xảo, đối các tiểu bang láng cận không chút nể tình, lần này cư nhiên lại gió êm sóng lặng, thật sự rất quý dị.

Đôi mày thanh tú của Phượng Thiên Tường nhíu lại. Tây Liêu hoàng đế hiếu chiến lại nhu thuận như vậy, nguyên nhân chỉ có thể có hai cái. Thứ nhất, Tây Liêu đã nghĩ ra biện pháp đối phó Đổng Hạng, chuẩn bị thi hành hoặc đã đang thi hành; thứ hai, Tây Liêu bận trù bị chiến sự, không rảnh ra mặt can thiệp việc mình làm.

Bất luận là lý do nào cũng đều không tốt. Che giấu một tiếng thở dài, đôi mày quang xưa nay bất cần đời hiện lên vài tia bất đắc dĩ. Quên đi, chỉ cần cố hết sức, còn lại tùy thuộc vào thiên mệnh vậy.

“Tướng quân!” Một tướng sĩ nghênh diện chạy như bay mà đến, một đôi mày rậm mắt to, cương liệt uy nghiêm, đúng là hạ tướng dưới trướng của mình, Đột Liêu Liệt, người Đổng Hạng.

“Chuyện gì?” Phượng Thiên Tường nhu nhu huyết thái dương, đối gã tướng sĩ ra trận dũng mãnh dị thường, nhưng lúc nào nói chuyện cũng ầm ầm như sấm này không khỏi có chút đau đầu, lúc trước cứu gã có phải là sai lầm rồi?

“Hoàng đế lão đầu hạ thánh chỉ, phái ngài đi sứ Tây Liêu!” Quả nhiên thanh âm như sấm dội, chỉ kém cự lời ma âm của Đổng Hạng tộc trưởng chút xíu mà thôi. Người Đổng Hạng thật là.....

Quên đi, nửa năm rồi, tính nhẩn nại của hắn cũng bay hết sạch. Hiện tại có muốn chinh gã một trận, bảo không thể gọi bệ hạ một cách khinh mạn như thế cũng không còn sức, dù sao lúc này cũng không ai.

“Khi nào xuất phát?” Việc này chuyện Tây Liêu an phận có quan hệ? Hoặc nói đây là kế minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương (1)?

“Nghe yêu nhân đọc thánh chỉ nói, đầu tháng sẽ khởi hành, trực tiếp bắc thượng.”

Từ lần trước nhất thời thất sách, trả lời câu hỏi “Thái giám là gì” của người này, về sau hắn vẫn dùng từ “yêu nhân” để gọi hoạn quan. Xem tình hình này, tám phần là các bộ hạ sợ hắn miệng không sạch sẽ chọc giận công công truyền chỉ nên mới đuổi hắn như đuổi ôn thần, bảo ra đây thông tri cho mình.

“Còn có năm sáu ngày....” Giọng Phượng Thiên Tường hơi hơi trầm xuống, thời gian ngắn quá, bất quá chuyện cũng không lớn. Biên giới giữa Tây Liêu và Thiên triều đã được mình tăng cường phòng bị, Tây Liêu muốn tấn công cũng khó. Còn về phần biên giới Tây Liêu với Đổng Hạng, Na Hào Lặc hẳn là có thể ứng phó được.

Chiếu theo tình hình hiện tại, Thiên triều, Tây Liêu cùng Đổng Hạng, ba bên kìm chế lẫn nhau. Có Na Hào Lặc ở đó, nếu Tây Liêu muốn chiếm Đổng Hạng nhất định phải huy động binh đội tinh nhuệ, như vậy càng dễ dàng tạo cơ hội cho Thiên Triều cùng các tiểu bang lân cận. Dựa vào tài năng của Gia Luật Thiết Uy, hẳn là sẽ không có mấy quyết định ngu ngốc đến vậy.

Như thế, vấn đề lớn nhất là, phải chăng Tây Liêu muốn thừa dịp này mà châm ngòi ly gián quan hệ của Hán nhân cùng Đổng Hạng nhân? Chiếu theo suy luận này, hiện tại chỉ cần mình củng cố quan hệ với Đổng Hạng là xong.

Trước mắt mình nên lo lắng nhất hẳng là phải đối phó với gã hoàng đế Tây Liêu cực kì hiếu chiến Gia Luật Thiết Uy kia thế nào. Ở biên quan đợi nửa năm, hơn phân nửa tinh lực là đặt ở Đẳng Hạng, hiện tại cũng nên hảo hảo nghiên cứu một chút Tây Liêu hoàng đế “Thị chiến như phích” (ghiền chiến tranh) trong truyền thuyết này một chút.

Phủ đệ Phượng Thiên Tường.

Đêm đã khuya, tinh tú như những ánh mắt tò mò chăm chú nhìn khắp nhân gian, ánh trăng như châu ngọc lưu quang, nhất thời khắp nơi một trận mờ ảo. Trong thư phòng của Phượng Thiên Tường vẫn còn lập lòe ánh lửa.

Người này so với dự đoán còn khó đối phó hơn. Buông quyển sách trong tay, đôi đồng tử hoa đào của Phượng Thiên Tường có chút ảm đạm.

Gia Luật Thiết Uy là con cả của Tây Liêu tiên hoàng Gia Luật Sùng Vũ. Gia Luật Sùng Vũ sủng ái Thiên phi, muốn phế Gia Luật Thiết Uy nhưng bị quần thần phản đối, liền trước đưa hấn đến Đông Đan dưới thân phận chất tử, rồi lại lập tức phát binh tấn công Đông Đan, muốn mượn dao giết người. Vào lúc nguy cấp, hấn trộm thiên lý mã của Đông Đan quốc vương trốn về Tây Liêu. Thấy hấn dũng mãnh hơn người, tiên đế không ban lệnh tử, nhưng lại phái hấn đi đồn trú mở một vùng hoang vu.

Gia Luật Thiết Uy ngày đêm luyện binh, dạy binh lính cưỡi ngựa bắn cung. Hấn lấy nỗ bắn khinh mình (2) làm hiệu lệnh, quy định: “Nỗ bắn ở đâu, không theo liền trăm.” Đầu tiên hấn bắn dê núi thỏ bạch, có tướng sĩ khinh mạn hấn, không thèm bắn theo. Gia Luật Thiết Uy giận điên lên, lại dùng nỗ bắn vào ngựa của chính mình. Có mấy tướng sĩ không dám bắn, hết thấy đều bị Gia Luật Thiết Uy chém chết. Sau đó, Gia Luật Thiết Uy lại đem phi tử của mình ra, dùng nỗ bắn nòng. Tướng sĩ có người do dự không dám bắn, lại bị tru sát. Không lâu sau, phạm là nỗ của Gia Luật Thiết Uy bắn đến chỗ nào, tướng sĩ liền theo hướng nỗ bắn tiếp. Dần dần, mọi người đều tuyệt đối phục tùng hấn.

Đội quân này về sau trở thành cấm vệ quân thân cận của Gia Luật Thiết Uy – Thiết Phong Doanh.

Sau đó ngẫu nhiên một lần, Gia Luật Thiết Uy đang dẫn tướng sĩ theo phụ thân săn bắn, đột nhiên dùng nỗ bắn về hướng Gia Luật Sùng Vũ. Tướng sĩ không cần nghĩ ngợi liền bắn theo, Gia Luật Sùng Vũ bị loạn đao bắn chết. Gia Luật Thiết Uy sát phụ đoạt quyền, lập tức tấn sát Thiên phi cùng đệ đệ mình và những đại thần không phục, đăng cơ vi đế, sửa niên hiệu thành Dương Uy.

Cùng năm ấy, Đông Đan nam giáp Tây Liêu, bắc giáp Thiên Triều, cảm thấy chính quyền Gia Luật Thiết Uy chưa ổn, nghĩ muốn thừa cơ đoạt lợi, hai lần cho sứ đến Tây Liêu, đề ra yêu cầu vô lý. Gia Luật Thiết Uy bất động thanh sắc, trước sau đều dựa theo yêu cầu của Đông Đan vương dâng lên trên bảo mỹ nhân, khiến toàn thể Tây Liêu phần nộ.

Lần thứ ba Đông Đan vương yêu cầu Tây Liêu phải dâng tặng một vùng đất lớn, Gia Luật Thiết Uy hỏi ý quần thần. Có người chủ trương cắt những vùng khô cằn dâng tặng cũng không sao, liền bị Gia Luật Thiết Uy chém chết. Sau đó, Gia Luật Thiết Uy dẫn binh đánh úp Đông Đan.

Đông Đan thảm bại, bị Tây Liêu tận diệt. Gia Luật Thiết Uy bắt toàn bộ mười lăm vạn cư dân Đông Đan về Tây Liêu, nam làm nô dịch nữ làm nô tì, thưởng cho tôn thất đại thần cùng các tướng sĩ.

Trong vòng bốn năm sau đó, Gia Luật Thiết Uy xuất chinh tấn công nhiều nước láng giềng, dùng vũ lực buộc họ phải thần phục tiến cống, đánh hơn trăm trận không bại trận nào. Ngoại lệ duy nhất là khi tấn công Đẳng Hạng, Na Hào Lạc suất lĩnh tộc nhân tử thủ tại ba chỗ hiểm yếu ở biên giới Đẳng Hạng, tức Ô Sao Lĩnh, Thiên Đô Sơn cùng Ung Sâu Nhại. Tây Liêu tấn công hoài không được, lúc này trong nước lại gặp trận hạn hán to, bắt buộc phải lui binh. Lúc sau hai bên cũng có giao chiến, bất quá lúc này Thiên triều đã bắt đầu đề phòng, Tây Liêu ít nhiều cũng phải cố kỵ, không thể toàn lực xuất binh.

Hai năm trước Tây Liêu khởi binh nam hạ, chia ba đường tấn công Thiên triều. Quân cánh tả bị chính Phượng Thiên Tường cắt ngang, đầu đuôi bất tương ứng, tự nhiên tan tác; cánh hữu bị bại bởi thủy quân Thiên triều; còn đại quân Tây Liêu thẳng hướng kinh đô, nhưng lại gặp Duệ Tông hoàng đế ngự giá thân chinh. Binh lính sĩ khí đại chấn, liên tục chém chết mấy tên đại tướng Tây Liêu, phá vỡ tính toán tốc chiến tốc thắng của Gia Luật Thiết Uy.

Chiến sự kéo dài, nội bộ Tây Liêu dân chúng bắt đầu phản đối chiến tranh. Lúc này lại vào đông, lương thảo quân nhu dần dần không đủ, Gia Luật Thiết Uy bất đắc dĩ phải cùng Duệ Tông hoàng đế ký kết minh ước ở ngoại thành Huyền Lĩnh.

Lần này Gia Luật Thiết Uy lại đem đại đội binh lính đóng ở biên cảnh, cho sứ sang bảo sáu vùng núi của Thiên triều vốn là quốc thổ Tây Liên, yêu cầu Thiên triều phải trả, bằng không sẽ đem quân đoạt lại. Hoàng đế muốn mình đích thân đi sứ cũng là vì thương thảo việc này.

“Vì sao cuối cùng lại là ta phải giải quyết việc này chứ?” Phượng Thiên Tường lầm bầm, “Xem ra đôi lúc làm người cũng không nên tài giỏi quá.”

(1) Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương: kế Hàn Tín dâng cho Hán Vương.

(2) bắn khình minh: bắn nổ nhưng không có cây nổ trong đó, chỉ phát ra tiếng dây nổ rung.

Ta nói, bạn Phượng thật là 1 thằng tự kỷ ==))

3. Chương 3

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Hán nhân kia đi rồi, ít nhất trong vòng hai tháng không thể trở lại được. Na Hào Lặc giương cung, mũi tên bay đi như thỏ chạy, cắm giữa hồng tâm.

Nhưng là.... trời đánh thật! Vì cái gì tâm tình lão tử ngày càng không xong?! Lúc Hán nhân kia còn ở, lão tử chỉ hận không thể một quyền đập hán thành thối nát, nhưng hiện tại hán đi rồi, không cần lúc nào cũng lo tộc nhân sẽ bị hán tính kế bán đứng, không cần suốt ngày đối mặt với cái bản mặt còn đẹp hơn nữ tử khiến ai nhìn cũng phải đỏ mặt, không cần phải lúc nào cũng biết rõ có gian trá nhưng vẫn bị hán dắt mũi dẫn đi, theo lý thuyết lão tử phải uống một trận ba ngày ba đêm để ăn mừng một phen cho hã nửa năm uất khí mới đúng chứ!

Vì cái gì hiện tại làm gì cũng không khôi phục tinh thần được! Chết tiệt, ta nhất định là trúng cổ độc của con hồ ly Hán nhân kia rồi! Na Hào Lặc tự mắng mình một câu, tiếp theo lại nhìn chăm chăm hồng tâm mà giận người.

Hồng tâm đỏ tươi dưới ánh mặt trời chiếu rọi, rạng rỡ sinh huy, xinh đẹp minh động tựa như ngọn lửa trong cơn gió.

Ngọn lửa.... Hán nhân chết tiệt! Nhớ tới một chuyện, Na Hào Lặc càng thêm khẳng định mình là trúng tà thuật gì đó của Hán nhân nọ! Hán nhân đó trước khi đi, cư nhiên còn tính toán chằm ngoi ly gián quan hệ Đẳng Hạng tộc nhân bọn họ!

“Phượng lão đệ, bọn Tây Liêu không phải người tốt. Lão ca thực không yên lòng a.” Trát Lý Đặc Lặc lấy trong ngực ra một đồ vật giao cho Phượng Thiên Tường, “Chủ thủ này sắc bén cực kỳ, lột da sói róc xương hổ đều rất dễ dàng, lão ca vẫn luôn mang nó bên mình. Người cầm theo đi, có cái phòng thân cũng tốt.”

Phượng Thiên Tường tiếp nhận chủ thủ, “Trát Lý lão ca, ta chỉ đi sứ thôi mà, cũng không có gì ghê gớm lắm. Chủ thủ của người về sau ta nhất định trả lại nguyên vẹn.”

“Là chính người nói đó nha! Hán nhân các người có câu gì mà ‘thoại nhất thuyết xuất khẩu, ký tứ thất mã dã truy bắt hồi lai’[1], nếu người không trở về bồi chúng ta uống rượu nói chuyện giải sầu, chúng ta nhất định không tha cho người!” Gia Nạp hốc mắt hồng hồng, “Thật sẽ không tha đâu đấy!”

“Tiểu đệ tuân mệnh!” Phương Thiên Tường có chút bất đắc dĩ gật đầu. Đối với sự thương yêu của các huynh trưởng Đảng Hạng, trong lòng cũng rất là cảm động, bất quá..... Lão thiên gia a! Có thể đừng làm như thể sinh ly tử biệt được không? Ta chắc đâu đến nỗi đoản mệnh như thế!

“Bằng không, đừng nói bốn ngựa, cho dù có cưỡi chiến mã của toàn tộc chúng ta cũng sẽ tìm người về tính sổ!” Ngạc Tất vẫn dùng một ngữ điệu uy hiếp như từ trước đến giờ, nhưng mà nội dung đe dọa thì chẳng trúng trật vào đâu cả.

“Ách, vị này chính là?” Ánh mắt hồ ly Hán nhân đảo quanh phía sau ta.

“Nga, hần là đệ đệ của Na Hào Lặc, Na Liệt Chúc.” Hoắc Cách đáp, “Người chưa tới bộ lạc Hồi Cật nên không biết hần.”

“Nga.”

Ánh mắt câu hồn của Hán nhân chết tiệt cư nhiên lại chăm chăm nhìn thẳng vào đệ đệ. Hồ ly Hán nhân chết tiệt, người dùng ánh mắt yêu mị đó nhìn đệ đệ ta là có ý gì hả? Người không phải lúc nào cũng nhìn ta như vậy sao? Như thế nào, hôm nay đổi con mới?

Cũng may, ánh mắt của hồ ly không dừng trên người đệ đệ ta lâu lắm, nếu không khó có thể đảm bảo ta không đem hần trói thành một đoàn ném lên ngựa đuổi đi!

Thật vất vả mới nhẫn nại nghe xong Hán nhân kia dài dòng văn tự, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, vậy mà trước khi đi hần cư nhiên còn ghé vào tai ta nói nhỏ một câu.

“Vương gia, thỉnh cẩn thận với lệnh đệ.”

Cái này đủ khiến người khác nổi điên a! Vốn ta đã bắt đầu cảm thấy hần cũng không đến nỗi đáng ghét lắm, không nghĩ tới hần lại vô liêm sỉ đi châm ngòi ly gián quan hệ giữa ta và đệ đệ!

Hán nhân chết tiệt! Hán nhân thối! Hán nhân vô liêm sỉ! Na Hào Lặc hung hăng mắng, đến lỗ tai cũng nóng lên. Lúc Hán nhân ghé vào tai mình nói chuyện, nhiệt khí phả vào tai nóng nóng ngứa ngứa, khiến tâm cũng ngứa ngáy theo, thật là phiền không kể xiết!

“Biết rõ vô ích vẫn cứ làm, thực sự không giống phong cách hành sự của ta a!” Phương Thiên Tường giục ngựa chạy như bay, lẩm bẩm nói.

Ta phán đoán chắc chắn sẽ không sai, sự tồn tại của Na Liệt Chúc đối với Na Hào Lặc hay Đảng Hạng tộc đều là cực kỳ nguy hiểm. Chính là, biết rõ nam nhân kia sẽ không tin tưởng mình, thậm chí còn chán ghét nghĩ mình châm ngòi ly gián, vẫn là không nhận được phải nhắc nhở hần, ôm một tia hy vọng mong manh đi nhắc nhở hần, thậm chí chính mình còn không tin vào tia hy vọng đó...

Quả nhiên, sự chán ghét hiện rõ trong mắt hần khi đó cũng đủ chứng minh ta đang rối hơi làm chuyện ngu xuẩn. Chính là vì cái gì trong lòng lại có chút thất vọng? Đã sớm biết nam nhân kia căn bản cực kỳ oán hận Hán nhân, vì cái gì còn hy vọng hần tin tưởng chính mình? Rồi khi biết không được hần tín nhiệm, vì sao trong lòng lại có chút chua xót? Chẳng phải đã sớm đoán được rồi sao?

Không phải bảo hần tin tưởng Hán nhân, mà là tin tưởng ta, Phương Thiên Tường. Với hần mà nói có khác nhau không? Đối với bản thân ta mà nói, lại có khác gì không?

“Phải chăng Na Liệt Chúc chính là quân cờ Tây Liêu dùng để đối phó Đảng Hạng?” Dù sao nói đến đại cuộc, Phương Thiên Tường vẫn buột chính mình phải bỏ qua một bên cảm nhận chủ quan để phân tích kỹ lưỡng, “Rất có thể.”

Tuy nói người Đảng Hạng trời sinh bản tính ngay thẳng đơn thuần, không giở trò mách khoe, nhưng Na Liệt Chúc kia.... Tuyệt đối không sai được! Ánh mắt hần nhìn bảy trưởng lão có một mặt sát khí bất thường, nhưng là che giấu rất khá, ngay cả ta thiếu chút nữa cũng bị lừa, nếu không bắt được về mặt hần khi nhìn Na Hào Lặc...

Năm đó, người kia cũng là dùng loại ánh mắt này nhìn phụ thân, và nhìn chính ta. Chịu đựng từ nhỏ đến lớn, dần dần quen thuộc đến nỗi muốn quên cũng không được. Cái loại ánh mắt phức tạp ẩn chứa tự ti,

biến chất, sát khí, mưu mô, thủ đoạn cùng mãnh khỏe, cái loại khí tức đầy dã tâm đó, ta không thể nào nhầm lẫn được.

“Hiện tại ta cũng vô lực a.” Chính mình còn phải đối mặt với gã hoàng đế Tây Liêu hiếu chiến thành tánh kia nữa. Hiện tại thứ duy nhất có thể làm, chính là cầu trời cho khoảng thời gian mình đi sứ Tây Liêu, Đẳng Hạng bát bộ có thể bình an vô sự.

Chỉ mong lúc này, nam nhân kia có thể theo bản năng mà ít nhiều tin tưởng mình một chút. Nếu không, mình ở quá xa, Đẳng Hạng có chuyện gì nao động thì hậu quả thật khó có thể đoán trước được.

Bất quá giờ phút này có nghĩ nhiều cũng vô ích, việc cấp bách vẫn là tìm cách đối phó Tây Liêu trước. Ngay sau hôm nhận được thánh chỉ, ta đã phái người đi biên cương, quanh vùng Tây Liêu đóng quân truyền ra tin tức Thiên triều phái sứ giả đi đàm phán hòa bình, mong có thể hạ bớt phần nào chiến ý của quân địch.

Hành quân đánh giặc quan trọng nhất là quân tâm. Tây Liêu nhiều năm chinh chiến, nhưng dân trong nước thật ra rất ghét chiến tranh. Ngoại trừ một số người có thể ở sa trường thăng quan tiến chức, đại đa số tướng sĩ vẫn là tình nguyện giữ nguyên hiện trạng. Hiện giờ có hy vọng đàm phán hòa bình, bọn họ sẽ càng không muốn khơi dậy chiến tranh. Đây cũng là mục đích của mình – lấy dân tâm cùng quân tâm tạo áp lực với Gia Luật Thiết Uy, tranh thủ tạo lời thế cho mình.

Một lọn tóc bị gió thổi rối tung, Phượng Thiên Tường nhẹ nhàng nâng ngọc thủ vén về sau tai, đột nhiên cảm giác bên người có mấy tầm mắt nóng rực. Nghiêng đầu, Đột Liêu Liệt hả họng ngậy ngô cười, Lí Dẫn Tắc vừa bị tầm mắt mình bắt gặp liền cúi đầu lo thúc ngựa đi, Đoàn Thiệu Liên cũng rõ ràng là đang lúng túng....

Làm sao vậy? Đôi con người hoa đào đảo qua, phát hiện tai ba người đều đỏ ửng lên, trong lòng liền sáng tỏ. Thật là muốn cười to một trận mà, đều đã cộng sự hơn nửa năm, như thế nào da mặt vẫn còn mỏng vậy?

Ba người kia tim đập loạn trong lồng ngực. Tuy rằng đã sớm nhìn quen dung nhan mỹ miều mịn màng hoặc lòng người của tướng quân, chính là cảnh tượng làm cho tim đập loạn xạ như vừa rồi vẫn là mới lần đầu. Sợi tóc đen tuyền nhẹ nhàng bay bay, bàn tay như ngọc thuần khê khàng vén lại, dù đang phải thúc ngựa chạy như bay, động tác lại vẫn cực kỳ tao nhã, đáy mắt hiện lên mấy phần mỉa mai hoặc, quả là diễm lệ đến không nói nên lời.

Chính lúc đang nghĩ như vậy, tướng quân lại đột nhiên quay đầu, con người trong suốt như nước mùa thu, ba người không khỏi nuốt nước bọt, nhất thời tay chân không biết để đâu cho phải, hai má nóng như thể đem trứng chiên lên còn được.

Phượng Thiên Tường hé môi cười, tâm tình tốt lên không ít, xem ra mang theo ba người bọn họ là một quyết định không tồi.

Thúc ngựa chạy một ngày, Phượng Thiên Tường cùng ba bộ hạ và mười lăm binh lính đã đến Minh Châu, biên giới giữa Thiên triều cùng Tây Liêu. Dựa theo lệ thường, Tây Liêu sẽ phái sứ giả chờ tại chỗ này, hôm sau sẽ đón hân tiến vào Tây Liêu.

Sứ giả Tây Liêu họ Tiêu tên Vệ, là môn sinh đặc ý của Tể tướng Tiêu Uyên, cũng là một trong những nhân vật trọng yếu trong triều đình Tây Liêu. Phượng Thiên Tường nhẹ nhàng thở ra, thoạt nhìn thì Gia Luật Thiết Uy cũng khá xem trọng lần đàm phán này.

Bên người Tiêu Vệ là một thị tòng toàn thân hắc y, nam nhi bảy thước, trường thân ngọc lập, nhưng hân cúi đầu nên không thấy rõ tướng mạo. Phượng Thiên Tường nhất thời tò mò, len lén trộm nhìn, chỉ thấy gười nọ cánh tay khỏe mạnh, thắt lưng rắn chắc, mày rậm mắt ưng.

Phượng Thiên Tường âm thầm cảm thấy kỳ lạ, vô luận nhìn thế nào cũng thấy người nọ không giống thị vệ. “Chẳng lẽ Tây Liêu nhiều nhân tài vậy sao?” Nhất thời không được rõ ràng, đành phải hỏi thăm một câu.

Bên Thiên triều hướng Tây Liêu sứ giả kiến lễ xong, nhưng Tiêu Vệ lại cáo ốm mà thoái thác, không chịu hành lễ. Phượng Thiên Tường đành đem lực chú ý dời khỏi hắc y thị vệ mà quay lại với hành trình Tây Liêu.

Ra oai phủ đầu sớm như vậy? Phượng Thiên Tường tâm tình có chút bất đắc dĩ, nhưng trên mặt vẫn không chút khó chịu nào, biểu hiện tương đối hoàn mỹ.

“Tại hạ đi sứ Tây Liêu, đột ngột thay đổi hoàn cảnh nên không thích ứng kịp với khí hậu, cũng mang bệnh trong người, nhưng là xuất phát từ sự tôn trọng với Tây Liêu bệ hạ, vẫn cố gắng đứng dậy hành lễ. Hiện giờ Tiêu đại nhân lại lấy cớ thoái thác, phải chăng ngài đối với Thiên triều bệ hạ của ta có chỗ không vừa lòng?”

Tiêu Vệ bất đắc dĩ, đành phải sai người đến đỡ, miễn cưỡng hành lễ. Nhưng là việc đó lại càng khiến Phượng Thiên Tường thêm nghi ngờ, tên hắc y thị vệ kia rõ ràng ở gần Tiêu Vệ, nhưng lại đứng yên không động đậy, mấy thị vệ khác cũng không thúc giục hắn, này không phải rất kỳ quái sao?

Bất quá Tiêu Vệ mặt dù chịu nhượng bộ, không còn thái độ khinh thường, nhưng vẫn như mình sở liệu, thắng thắng đàm phán, không buồn che giấu mục đích của Tây Liêu: muốn lấy sáu vùng núi. Ngoài ra, Tây Liêu còn muốn yêu cầu Thiên triều gia tăng cung cấp thiết khí, lương thực, và giảm bớt việc mua chiến mã này nọ từ Tây Liêu.

Phượng Thiên Tường khéo léo đẩy đưa, nói mình đi sứ Tây Liêu chỉ vì giải quyết chuyện lục sơn, sự tình còn lại không nằm trong phạm vi thương thảo lần này. Lời nói quá hợp tình hợp lý, muốn bắt bẻ cũng không được. Tiêu Vệ là một người thông minh, cũng thực thức thời không nói đến chuyện đó nữa.

Hai phe nhân mã cùng đồng hành, tại một dịch trạm ở Tây Liêu tạm thời nghỉ ngơi dùng bữa. Không khí trên bàn ăn ngoài mặt hòa thuận hữu hảo, nhưng trên thực tế lại sóng ngầm mãnh liệt. Cũng có bộ hạ của Tiêu Vệ đến mời rượu lấy cớ sinh sự, bất quá tửu lượng làm sao so được với người Đẳng Hạng như Đột Liêu Liệt, liền bị dọa chạy mất.

Rõ ràng ngày hôm sau sẽ tấn kiến Gia Luật Thiết Uy, đêm nay nên nghỉ ngơi dưỡng sức mới đúng, nhưng không hiểu vì sao Phượng Thiên Tường trần trọc một hồi cũng vẫn không ngủ được, tâm tư lo lắng đảo qua hai sự kiện.

Đầu tiên là về hắc y thị vệ lúc sáng. Mắt nhìn người của hắn trước nay tinh chuẩn, tuyệt không thể lầm, người nọ nhất định không đơn giản.

Chuyện thứ hai so với chuyện thứ nhất càng khiến Phượng Thiên Tường lo lắng hơn, mặt dù lý trí không muốn thừa nhận, nhưng tình cảm vẫn không thể chối bỏ được – hắn đang nhớ cái gã nam nhân xem người Hán như hồng thủy mãnh thú, Na Hào Lặc.

Tuy rằng đã sớm dự đoán nam nhân kia chắc chắn sẽ phi thường cao hứng vì mấy tháng liên tiếp không phải chạm mặt mình, nhưng bản thân Phượng Thiên Tường vẫn không thể khống chế được mà nhớ về người ta.

Nhớ lúc hắn sắc rượu, ho đến thần tình đỏ bừng hết như một tiểu hài tử.

Nhớ lúc hắn sinh khí, lửa giận bùng bùng, mắt lộ ra hung quang hết như hung thần ác sát.

Nhớ đến lúc hắn cùng mình đánh đố, vì nghĩ nắm chắc phần thắng nên đôi mắt hổ kia không giấu nổi biểu tình đắc ý.

Rồi nhớ đến lúc hắn nhận thua, đối chính mình mà nói “Hán nhân, ta thua”, thần sắc vừa quẫn bách vừa không được tự nhiên.

Thật sự không thể ngủ được, Phượng Thiên Tường khoát hờ y phục lên người, bước xuống giường đến bên cửa sổ, ngước đầu nhìn, chỉ thấy trăng sáng tỏ, bóng đêm đã buông xuống khắp chung quanh.

“Như thử tình thần như thử dạ, vi thủy phong lộ lập trung tiêu?[2]” Phượng Thiên Tường khẽ ngâm một câu, “Tuy rằng không biết vì sao ta cứ đối người nhớ mãi không quên, nhưng ta thật sự rất muốn biết, giờ phút này người đang làm gì? Có nhớ ta một chút nào không?”

Đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên tự giễu, hỏi làm gì, hắn chắc chắn là không nhớ ta rồi.

Bất quá, Phượng Thiên Tường cả đời liệu sự như thần vẫn phải có lúc sai lầm. Tựa như lúc này đây, hắn trăm triệu không ngờ Na Hào Lặc cũng đang nhớ đến mình, thậm chí cũng không thua kém việc mình nhớ người ta là bao.

Đảng Hạng. Bộ lạc Hồi Cật.

Sắc trời vẫn như trước tối đen như mực, vẫn như trước sao sáng như châu, bên đồng lửa bập bùng, những cô gái vẫn như trước nhảy múa nhiệt tình. Khối thịt nướng đầy dĩa tỏa mùi thơm phức, chén rượu mạnh to đùng.... Mọi thứ vẫn y hệt như trước đây, khiến người ta cao hứng, duy chỉ có sự tồn tại của ai đó khiến hân hân hứng là không còn.

Na Hào Lạc, Tùng Mạc quận vương được Thiên triều sắc phong, tộc trưởng Đảng Hạng bát bộ liên minh, ngồi một mình sinh hờn dỗi.

Nhìn đi nhìn lại, xung quanh đều là huynh đệ từ nhỏ đến lớn cùng đánh nhau, săn thú, giết giặc, nhưng vì cái gì trong lòng vẫn cảm thấy trống rỗng? Cứ như thiếu mất thứ gì rồi? Nhìn đến chỗ bên cạnh Trát Lý Đặc Lạc không ai ngồi, loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt.

Ban đầu Hán nhân kia là ngồi ở chỗ đó. Tâm thần không yên là vì thiếu mất Hán nhân kia sao? Na Hào Lạc uống ừng ực liên tục mấy chén rượu lớn.

Hiện tại ngẫm lại, hình như hân hoàn toàn không biết chút gì về Hán nhân kia cả, nhưng Hán nhân đó lại biết rõ hân đến từng lỗ chân lông, nhàn nhả tự đắc khiến người ta nghiêng răng ngứa ngáy.

Hơn nữa năm qua, bọn kia và hồ ly Hán nhân nháo cùng một chỗ, chắc cũng hiểu biết không ít đi?

Không chút do dự, Na Hào Lạc thốt ra miệng. “Gia Nạp, người làm sao quen được Hán nhân kia?”

“Ta?” Gia Nạp nuốt xuống miếng đùi dê nướng đang nhai, “Là Tác Nhĩ giới thiệu Phượng lão đệ cho ta. Đúng rồi, Tác Nhĩ, người làm sao quen được Phượng lão đệ?”

Tác Nhĩ đang cùng tộc nhân khiêu vũ bên đống lửa, nghe hỏi cũng không thèm quay đầu lại, đáp.

“Hỏi Khắc Lôi ấy. Là hân dẫn Phượng lão đệ đến bộ lạc ta chơi.”

Khắc Lôi Ngang đặt chén rượu trong tay xuống.

“Đừng nhìn ta, Ngạc Tắt mang Phượng lão đệ đến Lỗ Tích bộ lạc của ta mà.”

....

Cả một đám vòng qua chuyển lại, Na Hào Lạc tức đến xem học máu bò mình cuối cùng cũng có được đáp án — “Trát lý, người nói đi.”

Trát Lý Đặc Lạc nốc một ngụm rượu, bắt đầu hồi tưởng.

“Mùa đông năm trước, cũng chính là lúc Phượng lão đệ nhậm chức được hai tháng, hình như vì giải quyết chuyện tranh chấp giữa bộ lạc ta cùng Hán nhân, Phượng lão đệ hẹn ta ra một tửu quán dùng bữa. Lúc đó ta xem thường Hán nhân, lại thêm Phượng lão đệ bộ dáng xinh đẹp, nhìn kiểu nào cũng không giống tướng quân, ta định dọa hân một chút.”

“Phượng lão đệ bị người dọa sao?” Ngạc Tắt dùng miệng xé miếng thịt, nhồm nhoàm nói, “Ta mới không tin.”

“Ta rút bội đao cắt một khối thịt dê to đưa đến trước mặt hân. Vốn nghĩ có thể đem hân dọa tè ra quần, không nghĩ tới hân mặt cũng chưa nhăn, há mồm cắn một cái.”

“Ôi, thật không hổ là Phượng lão đệ.” Y Ốc Đặc khen.

“Ta lúc ấy nghĩ, tiểu tử này cũng có chút thú vị, liền hẹn hân hôm sau đến bộ lạc của ta. Không nghĩ tới sáng hôm đó trời hạ đại tuyết, ngập tới cẳng chân. Ta đại khái nghĩ chắc hân sẽ không đến, cũng chẳng để tâm lắm. Ai ngờ Phượng lão đệ lại đúng giờ xuất hiện trước bộ lạc ta.”

“Trên đường đi ắt hân Phượng lão đệ phải chịu không ít khổ cực rồi.” Gia Nạp đau lòng nói.

“Đúng vậy.” Trát Lý Đặc Lạc thở dài, “Nhưng lúc đó ta cũng không chú ý nhiều, chỉ là bị hân làm cho kinh ngạc. Ta hỏi ‘chưa từng có quan lại Hán nhân nào dám vào bộ lạc Đảng Hạng chúng ta, người không sợ ta hại người sao’. Phượng lão đệ chính là cười nói, ‘Phượng mỗ lấy tín nghĩa kết giao cùng Trát Lý trưởng lão, ngài chẳng lẽ lại hại ta sao’. Ta lúc ấy chỉ biết Hán nhân này có thể là bằng hữu của chúng ta.”

Tác Nhĩ Hổ đã nhảy múa xong một vòng, trở lại chỗ ngồi của mình, nói chen vào. “Ta nhớ đầu mùa đông năm trước có tướng quân người Hán nào đó sinh bệnh, sốt cao ba ngày không khỏi, chẳng lẽ chính là.....”

“Chính là Phượng lão đệ. Ta lúc ấy rất sơ sót. Nếu không phải lão bà nhà ta nói, ta cũng chẳng lưu ý đến hần sắc mặt trắng bệch, toàn thân áo quần ướt đầm! Ta cư nhiên lại để hần trở về một mình.” Trát Lý Đặc Lặc nói, giọng tràn đầy áy náy cùng tự trách.

“Dù sao hần hiện tại cũng đâu cụt cánh tay, thiếu cái chân nào đâu.” Na Hào Lặc vẫn còn mạnh miệng, nhưng trong lòng đã có chút cảm giác khác lạ. Đến như thế thì cũng có chút tội cho Hán nhân hồ ly a.

“Đúng rồi, lần này Phượng lão đệ bị phái đi Tây Liêu, không biết có gặp chuyện không may gì không nữa?” Hoắc Cách lo lắng nói.

“Phượng lão đệ là thay mặt Thiên triều Hán nhân đi Tây Liêu, nếu có chuyện gì Tây Liêu sẽ không tránh khỏi rắc rối với Thiên triều. Điều ta lo là không biết Tây Liêu có nhân cơ hội này đánh tới không? Chúng ta vị trí hiểm yếu, không cần lo lắng. Nhưng bên Thiên triều thì...” Trát Lý Đặc Lặc theo trí nhớ hoàn hồn lại, bắt đầu lo lắng chuyện Thiên triều.

“Chuyện đó thì có gì mà lo!” Na Hào Lặc hừ lạnh một tiếng, “Trước khi đi Hán nhân kia đã dựng phòng tuyến chắc chắn đến con kiến cũng không chui lọt, Tây Liêu đánh vào nổi mới lạ.”

“Người nói gì? Na Hào Lặc, Phượng lão đệ lập phòng tuyến đối phó Tây Liêu lúc nào, sao chúng ta không biết?” Trưởng lão bầy bộ hai mặt nhìn nhau. “Hần ngay cả chúng ta cũng chưa nói qua, người sao lại biết được?”

“Hán nhân kia trước khi đi không phải đã để một đồng lớn gỗ, đá, sắt ở chỗ biên giới Tây Liêu và Thiên triều sao?”

“Đúng vậy nha, Phượng lão đệ từng nói phải sửa chữa lại mấy tòa Phật tháp quanh chỗ đóng quân, đó không phải vật liệu để trùng tu Phật tháp sao? Đó cũng là phòng tuyến?”

“Đâu chỉ làm tốt phòng tuyến.” Na Hào Lặc chậm rãi nói, “Mấy thân gỗ đó đều là đại thụ cành lá rậm rạp có thể dùng chặn kỵ mã, kỵ binh Tây Liêu tiến vào không nổi. Mà mấy phiến sắc tứ giác kia, kỳ thực dùng để đối phó bộ binh. Hần lại phái năm mươi người đi trông coi vật dụng, thực thể là để giám thị Tây Liêu, chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh. Hơn nữa cứ cách nửa tháng hần lại ở bờ sông giáp ranh chủ trì đua thuyền rồng, các người nghĩ hần đang chơi cho vui thôi sao? Hần đang diễn tập thủy chiến! Nhân lúc Tây Liêu không để tâm mà diễn tập thủy chiến!”

“Na Lặc, thực nhìn không ra nha. Người bình thường luôn tỏ vẻ vô cùng chán ghét Phượng lão đệ, kỳ thực người hiểu hần nhất chính là người!” Trát Lý Đặc Lặc trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên thốt ra một câu như thế.

“.....” Na Hào Lặc bị câu nói này làm cho trợn mắt há mồm, thật sự không nói nên lời. Ta sao? Ta hiểu rõ hồ ly Hán nhân kia?

Nếu dựa theo cách nói “Hán nhân hồ ly, Tây Liêu lang” (người Hán là hồ ly, Tây Liêu là sói) của Đảng Hạng, vậy tộc trưởng ta lại đang vì một con hồ ly mà nóng ruột nóng gan, rồi lại tự lừa mình dối người không thêm nhận sao?

Cùng lúc đó, “Hán nhân hồ ly” Phượng Thiên Tường đang ở trong dịch trạm Tây Liêu, diễn ra một màn hồ ly tính kế lang.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.” Tiêu Vệ đuổi hết người trong phòng xong liền hướng hắc y thị vệ kia quỳ xuống.

“Bình thân.” Hắc y thị vệ mà Phượng Thiên Tường cảm thấy khả nghi chính là hoàng đế Tây Liêu Gia luật Thiết Uy. Thanh âm lạnh như băng, mang theo ý vị thanh lãnh. “Tiêu Vệ, theo như người thấy, lần này sứ thần Nam triều phái tới ra sao?”

Tiêu Vệ cung kính đáp.

“Người này lấy võ thành danh, nhưng lại có phong độ nho nhã, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hành sự nghiêm cẩn, là một nhân tài.”

Gia Luật Thiết Uy thần nhiên nói.

“Không tồi, trẫm cũng thấy hần là nhân tài có thể dùng được. Trẫm đã cáo bệnh, lệnh thái tử trước tiếp đãi Phượng Thiên Tường, tiếp tục thử hần. Mấy ngày này trẫm sẽ lưu lại đây cải trang quan sát, nếu Phượng Thiên Tường thật sự là thiên tài trời đất hiếm gặp, trẫm sẽ không tiếc hết thầy thu hần về dưới trướng.”

Tiêu Vệ có chút chần chừ.

“Bệ hạ, vi thần thấy chuyện này không ổn. Lúc sáng Phượng Thiên Tường đã muốn khả nghi, ánh mắt có chút lưu ý với bệ hạ, vạn nhất....”

“Không đâu,” Gia Luật Thiết Uy suy tính kỹ càng, “Hần nhân xưa nay đều nghi hoàng đế luôn được thị vệ bảo hộ nghiêm mật, co đầu rút cổ trong hoàng cung. Cho dù hần có nghi ngờ cũng không thể đoán ra thân phận của trẫm được.”

“Bệ hạ, nếu Phượng Thiên Tường thật sự là kỳ tài nhưng không chịu quy thuận chúng ta, vậy phải làm sao?”

“Quân vương chi đạo, nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi.” Gia Luật Thiết Uy híp mắt, sát khí đại thịnh. “Nhưng nếu là kỳ tài không chịu cho ta sử dụng, chỉ có thể dùng bốn chữ – bất dụng, tắc sát!” (không dùng thì giết)

Tựa như bị sát khí sở nhiếp, ngọn nến trong phòng đột nhiên lay động, cả gian phòng minh ám khôn chừng.

Dưới ánh lửa lay động, dung nhan anh tuấn của Gia Luật Thiết Uy như được vô số huyết quang chiếu rọi.

Khí chất đó, phong vận đó, tựa như Tu La địa ngục quá bộ nhân gian.

[1] Lời nói ra có cười bốn con ngựa đuổi theo cũng không lấy lại được

> nói không được rút lời.

[2] Dịch nghĩa: Những ngôi sao trên bầu trời đêm lấp lánh, vì ai mà nửa đêm phải đứng hứng gió sương.

4. Chương 4

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

“Ách?” Phượng Thiên Tường tuy rằng một đêm không ngủ nhưng vẫn giữ được dáng vẻ thanh cao, ngay cả quầng mắt cũng không có, chỉ là trong mắt có ánh chút mỏi, “Bệ hạ quý quốc long thể bất an, tạm thời không thể tiếp kiến? Thật sự là đáng tiếc.”

Lười nhác nhưng vẫn giữ được vẻ tao nhã ngáp một cái, Phượng Thiên Tường chớp chớp mắt cho nước làm dịu đồng tử. Dù sao bây giờ trong khách phòng ở dịch trạm cũng chỉ có hần cùng Tiêu Vệ, không cần lo lắng nhiều đến lễ nghi.

“Thật làm tại hạ tối qua bất an cả đêm, đến nỗi không ngủ được, hiện tại xem ra chỉ là lo lắng không đâu.”

Tiêu Vệ đột nhiên thấy tim mình như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Do suốt đêm không ngủ có chút mệt mỏi, nhất cử nhất động của Phượng Thiên Tường vô thức mang theo một chút mềm mại đáng yêu. Khóe môi hần khẽ nhếch lên, răng nanh nho nhỏ lộ ra, phong tư kiêu diễm như ẩn như hiện, tựa như một con mèo nhỏ vươn người, đôi mắt hơi hơi ngấn nước, trong như mặt nước hồ thu.

Sau một lúc lâu Tiêu Vệ mới tìm lại được âm thanh của mình. “Bệ hạ tuy rằng không khỏe, nhưng đã ủy nhiệm Thái tử diện hạ nghênh đón Phượng tướng quân, cùng thương thảo chuyện vùng lục sơn.”

“Thì ra là thế. Tây Liêu bệ hạ thật là coi trọng lần hòa nghị này.” Phụng Thiên Tường giấu chút châm chọc, khẽ cười nói ” Trước khi mặt tướng khởi hành, trong triều từng có người phản đối, cho rằng đây chỉ là kế ‘minh tu sạn đạo’, lấy cớ gây hấn. Xem ra tất cả đều là hiểu nhầm khổ tâm của Tây Liêu bệ hạ rồi.”

Hai người nói chuyện phiếm mấy câu, sau đó cùng khởi hành đi Thượng Kinh – thủ đô Tây Liêu, tấn kiến Tây Liêu thái tử Gia Luật Kim Qua, thương thảo chuyện sở hữu vùng lục sơn.

“Sùng Võ, Thiết Uy, Kim Qua (lưỡi mác), ngay cả tên cũng đều đặt như vậy, hoàng thất Tây Liêu thật là.....” Phụng Thiên Tường bắt đầu tự nói với chính mình, “Bọn họ chắc sẽ không hiểu thế nào là ‘bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô’ (1) với ‘khởi tại đa sát thương’ (2)”

(1) Trích trong bài “Kỷ Hội tuế” (Tào Tùng)

Trách ai ham cái phong hầu

Một quan được việc vạn đầu đen rơi.

(1) và (2): ý Phụng Thiên Tường là hoàng thất Tây Liêu toàn bọn hiểu chiến, sẽ không hiểu danh tiếng tướng lĩnh là xây trên xương cốt của biết bao dân lành, giết chóc chỉ làm cả 2 quốc gia cùng bị tổn hại.

Thượng Kinh Tây Liêu được xây dựng từ thời Tây Liêu khai quốc, đến nay ước chừng hơn chín mươi năm. Tổng thể Thượng Kinh được xây theo hình chữ nhật, tường đúc bằng đất vàng, chia làm Hoàng thành cùng Hán thành. Hoàng thành gồm nội thành cùng ngoại thành (tức hoàng cung), là nơi hoàng thất Tây Liêu sinh sống và đặt các điện thờ. Lúc ban đầu ngoại thành là cửa chính, được gọi là Đông môn, sau khi xây dựng thêm Hán thành thì sửa lại thành Nam môn. Bốn phía nội thành đều có cửa thông với hoàng cung đại nội.

Đại nội nằm trên vùng đất cao trong hoàng thành, lệch về phía Bắc. Đại nội xây hình tứ phương, trong có khai hoàng, tuyên chính, ngũ loan, cung điện có thể nói là “khéo léo tuyệt vời, tinh diệu tuyệt luân”; ngoài ra còn có thương khố, quan thự, phủ đệ, tác phường cùng với chùa chiền. Phía bắc Hoàng thành lại là các kiến trúc cổ kính bằng gỗ, liêu trại san sát, giữ nguyên bản sắc du mục của Tây Liêu, thỉnh thoảng Gia Luật Thiết Uy cũng đến đây ở.

Hán thành thì nằm về phía nam Hoàng thành, tương đối nhỏ hẹp cũ nát. Phía bắc của Hán thành chính là tường nam của Hoàng thành, lấy đó mở rộng ra đông, nam, tây xây ba bức tường khác, so với tường của Hoàng thành thì thấp cũ hơn nhiều. Đây là nơi Hán nhân cùng thương nhân ngoại lai trú lại, bên trong trừ bỏ hoàng phủ của Thượng Kinh để quản lý còn có doanh trường của người Hồi Hột.

Phụng Thiên Tường hơi hơi nhíu mày. Loại bố cục này rõ ràng là muốn thể hiện sự độc tôn của Tây Liêu hoàng tộc. Đứng đầu quốc gia mà như thế này thì không thể nào tồn tại lâu dài được. Cho dù hôm nay hùng binh như vũ bão, cũng chưa chắc ngày khác họa sẽ không đổ lên đầu.

Nghĩ ngợi một hồi, Phụng Thiên Tường đã theo tể tướng Tây Liêu đến chỗ bá kiến thái tử Gia Luật Kim Qua.

Gia Luật Kim Qua mặt trường bào bằng tơ lụa màu vàng ánh đỏ, trên có thêu rồng, đầu đội ngọc quan có đính sáu hạt châu, mi thanh mục tú, tuổi chừng mười một mười hai. Vốn đây phải là cái tuổi khờ dại đơn thuần vô ưu vô lo, nhưng Phụng Thiên Tường lại nhìn được trong ánh mắt kia những thứ mà một đứa trẻ vốn không nên có: sát tâm, quyết đoán, lãnh mạc cùng ngang ngược, chỉ thiếu mỗi tầm nhìn xa trông rộng.

Phụng Thiên Tường đang định tiến lên cúi người thi lễ, người đứng bên cạnh Gia Luật Kim Qua lại nói. “Phụng tướng quân, người nên quỳ lạy mới phải chứ?” Ánh mắt khinh miệt.

Sao đây? Xem ra còn hận chuyện của Tiêu Vệ hôm qua? Phụng Thiên Tường chọn mi, con người hoa đào đảo quanh suy tư.

“Quỳ lạy là lễ dùng để yết kiến hoàng đế bệ hạ, mặt tướng chỉ sợ dùng ở chỗ này không phù hợp.”

Gia Luật Kim Qua cả giận nói.

“Cô vương(*) đường đường là Thái tử, chẳng lẽ lễ của một gã Nam triều sứ thần cũng không nhận nổi sao?” Thiên triều nằm về phía Nam của Tây Liêu, nên đôi khi Tây Liêu cũng gọi Thiên triều là “Nam triều”.

(*) Cô vương: vương hầu thời phong kiến xưa tự xưng là cô vương hoặc bản vương. Ở đây lấy theo nguyên bản nên để là cô vương (mặc dù thích dùng “bản vương” hơn)

Hài tử quả nhiên vẫn chỉ là hài tử, mới khiêu khích một chút liền thiếu kiên nhẫn. Phượng Thiên Tường thần nhiên nói.

“Thái tử điện hạ quả thật kim tôn ngọc quý, nhưng bất luận tôn quý thể nào, điện hạ cũng là thần tử Tây Liêu. Mạt tướng thân làm sứ thần, có hèn mọn thì cũng là thần tử Thiên triều. Thần tử hai nước gặp nhau, mạt tướng dùng lễ giữa quan thần là lễ đương nhiên, vốn không có ý khinh thị điện hạ. Nếu mạt tướng mà hướng điện hạ hành lễ quân thần, vậy chẳng phải nói Tây Liêu có hai quân chủ?”

Gia Luật Kim Qua không phản bác được gì, đột nhiên rút ra một cây nỏ, giương hướng Phượng Thiên Tường.

“Cô vương lệnh người lập tức quỳ xuống tham kiến! Nếu không cô vương sẽ đem Hán nhân Nam triều người bắn thành con nhím.”

Theo hành động của y, cung nỏ vang lên một tiếng khinh minh (tiếng vang khi bắn cung/nỏ mà không cài mũi tên/mũi nỏ vào). Binh lính Tây Liêu vừa nghe tiếng khinh minh, không chút do dự giương cung.

Khinh minh tiến!

Thuộc hạ của Phượng Thiên Tường kinh hãi, lập tức rút đao vây quanh bảo vệ, phía Tây Liêu lại chỉ thờ ơ. Phượng Thiên Tường biết chắc người Tây Liêu đang nghĩ khi đứng trước sinh tử tồn vong mình nhất định sẽ khuất phục.

Lấy cái chết cưỡng bức? Cũng không phải là quá xem thường Phượng Thiên Tường ta đi. Phượng Thiên Tường tức giận, đang định phản bác, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng, chính mình đang canh cánh mối hoài nghi đối với một người, không bằng nhân cơ hội này xem thử thực hư.

Phượng Thiên Tường nở một nụ cười, ý bảo thuộc hạ không cần phải kinh hoảng. Rồi lại nhàn nhã thông dong bước đến đứng cạnh Tiêu Vệ cùng thị tòng hắc y do Gia Luật Thiết Uy cải trang.

“Muốn Phượng mỗ quỳ xuống hành lễ không cần phải phiền toái thế đâu. Nếu điện hạ ngài nói rõ một tiếng rằng Tây Liêu có hai mặt trời, dân có hai chúa, mạt tướng liền hướng ngài hành lễ quân thần, tuyệt không chút chần chờ. Còn đã không có, xin thứ mạt tướng không-thể-tuân-mệnh!”

Gia Luật Kim Qua tức tới mặt đỏ bừng. “Hiện tại phụ hoàng lâm bệnh, cô vương chính là Tây Liêu.....” Tầm mắt vừa tiếp xúc với ánh mắt âm tàng phong vân của Gia Luật Thiết Uy, lập tức ngừng lại. Lời còn chưa dứt, sắc mặt đã đại biến, biểu tình kinh hoảng, giống như người đang bị ghen, một chữ cũng không nói được.

Phụ hoàng không phải lâm bệnh tịnh dương trong cung sao? Như thế nào lại cải trang thành thị tòng bên người Tiêu Vệ?

Gia Luật Thiết Uy thầm hừ một tiếng, đứa con cả này thật là vô dụng. Bỏ qua việc y vừa tạm thời đương quyền liền vênh vác, cái loại định lực kém cỏi mới bị người nói khích mấy câu đã không nhịn được, thật không xứng làm thái tử của một nước.

Thì ra là thế! Phượng Thiên Tường vốn thông minh, lúc này liền xác nhận được thân phận của thị tòng hắc y kia. Tìm khắp Tây Liêu, người có thể làm Thái tử e ngại thế ngoại trừ hoàng đế Gia Luật Thiết Uy ra còn có được người thứ hai sao? Chính là mình vẫn cho rằng vua của một nước sẽ không làm mấy chuyện lén lút thế này, xem ra tâm hoài nghi của mình vẫn còn chưa đủ. Xem ra lần sau phải rút ra bài học, không nên để mấy thứ trần quy sở thúc giục hạn suy đoán.

Phượng Thiên Tường vừa tự kiểm điểm bản thân vừa suy nghĩ, vạch trần hay là không? Trong thoáng chốc tính đến hơn mười đối sách, cuối cùng cân nhắc, vẫn là cảm thấy cứ tạm thời giả ngu vẫn hơn.

Phượng Thiên Tường nhàn nhã cười với Tiêu Vệ.

“Tiêu đại nhân, điện hạ thật thú vị, cùng mạt tướng nói đùa, lại đem chính bản thân mình dọa đến rồi.” Tầm mắt vẫn như bình thường thần nhiên đảo qua Gia Luật Thiết Uy, không lọt chút sơ hở. Ngụ ý chỉ xem

chuyện vừa dọa y sợ đến suýt học máu như một hồi vui đùa, không thêm để ý, chừa cho Gia Luật Kim Qua một đường lui.

Tiêu Vệ cùng Tiêu Uyên lập tức hiểu ý, vội nói. “Đúng vậy, điện hạ chỉ là đùa với Phượng tướng quân một chút, thỉnh chớ trách móc.” Lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Tiêu Uyên lại khéo léo đưa đẩy. “Điện hạ tính khí trẻ con, nếu như đắc tội Phượng tướng quân, cứ thần xin thay mặt điện hạ hướng ngài bồi tội.” Sắc mặt nhưng thật ra không chút thay đổi, không hổ là tay lão luyện chốn quan trường.

“Nào có nào có.” Phượng Thiên Tường cười tựa như trăm hoa đua nở, diễm lệ vô cùng, “Đã là vui đùa, Phượng mỗ tự nhiên sẽ không chú ý. Nếu không chẳng phải là bụng dạ quá hẹp hòi sao?”

Gia Luật Kim Qua kinh hãi chưa hết, cúi đầu không dám nói gì thêm. Phía Tây Liêu thấy thế đành phải cười làm lành, một hồi phong ba cứ thế tiêu thất. Tiếp đó, nhóm người Phượng Thiên Tường được Tiêu Uyên dẫn đi ngao du Thượng kinh. Chuyện hai bên cần hòa đàm lại bị Tiêu Uyên khinh miêu đậm tả cho qua, Phượng Thiên Tường thấy rõ ý đồ nhưng cũng không nói ra, giả bộ như không biết diễn trò cùng Tiêu Uyên.

Bất tri bất giác ngày đã lại tàn. Tiêu Uyên lấy danh nghĩa là bồi tội, an bài cho Phượng Thiên Tường ngủ lại trong một tư phủ của hoàng gia, cũng lệnh cho Tiêu Vệ vào ở cùng.

Phượng Thiên Tường đảo mắt nhìn một vòng, tư phủ thủ vệ Sâm Nghiêm, nói bảo hộ chi bằng nói là ra oai, lại nhìn thấy thần sắc Tiêu Vệ, liền biết Tây Liêu kiêng kị mình, mượn danh tiếp khách để giám sát. Bất quá vào Tây Liêu cũng như đã vào hang hổ, phải thích ứng được mọi hoàn cảnh. Nghĩ thế, Phượng Thiên Tường không thêm thoái thác, vui vẻ vào ở.

Chính là suốt bữa ăn tối về mặt Đột Liêu Liệt cực kỳ khó coi, Phượng Thiên Tường đoán gã nam nhân có oán báo oán có thù báo thù này nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Quả nhiên, Phượng Thiên Tường vừa mới vào phòng ngồi xuống, hắn đã tức giận chạy tới.

“Bọn Tây Liêu mọi rợ kia cùng ngài đùa giỡn? Đánh chết ta cũng không tin! Tên đều đã đặt lên cung, thiếu chút nữa là đã bắn luôn rồi, vui đùa cái khỉ gì?” Đột Liêu Liệt đập mạnh tay xuống bàn, đem cả chén trà thượng hạng vấy ra đầy bàn, “Lấy mạng người ra mà giỡn sao?”

“Tin thì sao? Không tin thì sao?” Phượng Thiên Tường tự rót cho mình một chén khác, nhấp nhấp một chút, “Không cần để ý tới bọn họ, cứ xem như trò đùa là được rồi.”

“Nhưng thiếu chút nữa ngài đã mất mạng!” Đột Liêu Liệt trợn mắt, thiếu điều muốn đổ lửa.

Phượng Thiên Tường vén tay áo cẩn thận tránh bị ướt nước, đặt lại chén trà lên bàn. “Dù sao ta lông tóc vô thương, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.”

“Ngài nói gì vậy!” Đột Liêu Liệt lộ ra bản chất thượng võ của người Đẳng Hạng, “Bọn Tây Liêu mọi rợ nếu dám đụng đến một sợi tóc của ngài, ta cam đoan sẽ làm thịt thẳng nhóc kia!”

Lòng trung thành thực đáng quý a. Con người hoa đào hiện lên vẻ vui mừng, Phượng Thiên Tường ôn nhu trấn an hắn.

“Đột Liêu Liệt, cảm ơn người đã trung thành với ta. Có bộ hạ anh dũng thượng võ như người bảo hộ, người Tây Liêu sao dám tổn thương ta chứ?” Đôi con mắt chớp động, vừa tán thưởng lại vừa có chút mỉa mai trên đùa.

“Thật vậy sao?” Đột Liêu Liệt bị Phượng Thiên Tường làm cho mê mẩn mặt đỏ tai hồng, gãi gãi đầu, ngượng ngùng nhếch miệng cười ngây ngô, “Tướng quân, ngài cứ yên tâm!”

Lấy cá tính của Đột Liêu Liệt mà nói, có một số việc không cho hắn biết thì hơn. Phượng Thiên Tường mỉm cười hời hợt.

“Đột Liêu Liệt, người còn có chuyện gì không?”

Bộ hạ đầu óc đơn giản còn đang ngây ngốc chìm đắm trong sự khích lệ của thủ trưởng mỹ mạo, thành linh bị hỏi một câu, thuận miệng lơ ngơ đáp, “Không có.”

“Đã tới rồi, nếu không có chuyện gì thì về nghỉ ngơi trước đi.” Phụng Thiên Tường khoác tay, tựa tiểu phi tiểu. “Nếu nghỉ ngơi không tốt thì làm sao có đủ khí lực bảo hộ ta a!”

Đột Liêu Liệt ngốc ngốc hồ hồ đi ra ngoài, ngay cả cửa cũng quên đóng lại. Hiển nhiên việc đến ép hỏi thượng cấp “Bọn Tây Liêu kia rốt cuộc là có phải đùa giỡn hay không” cũng đã bị hấn quăng lên chín tầng mây.

Bởi vậy mới nói, Phụng Thiên Tường của chúng ta chính là một con hồ ly không hơn không kém, từ đầu đến cuối đem bộ hạ xoay qua xoay lại ném vào sương mù, thứ phải tốn bất quá cũng chỉ là một lần mị nhãn.

Đột Liêu Liệt lúc đến là lửa giận hừng hực đập cửa mà vào, nếu để hấn đi ra còn nhớ đóng cửa phổng chừng sẽ lại ầm một tiếng nữa. Phụng Thiên Tường nhún nhún vai, không muốn hai cái lỗ tai đáng thương phải chịu tra tấn một lần nữa đâu.

Bất quá Đột Liêu Liệt vừa đi, hai người khác liền đến. Bọn họ so với Đột Liêu Liệt suy nghĩ thấu đáo hơn, hiển nhiên sẽ không đi truy vấn mấy vấn đề ngốc nghếch tựa như Gia Luật Kim Qua có phải là nói giỡn hay không.

“Tướng quân, thuộc hạ hiểu ngài thân là sứ thần Thiên triều, phía Tây Liêu sẽ không thật sự đối ngài gây bất lợi.” Đoạn Thiệu Liên ngữ khí tuy rằng bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được tức giận, “Nhưng là hôm nay Gia Luật Kim Qua khinh người quá đáng!”

“Tướng quân đã khích hấn nói ra mấy lời bất kính, nghe nói hoàng đế Tây Liêu cũng không yêu thích gì lắm vị Thái tử này, sao ngài không thừa thắng xông lên, đẩy hấn khỏi cái ghế Thái tử? Lấy mưu trí của ngài hấn không phải là làm không được, nhưng vì sao lại buông tha hấn?” Lý Duẩn Tắc khó hiểu hỏi.

Phụng Thiên Tường thở dài, làm sao ta không nghĩ đến chuyện chơi thăng nhóc Thái tử ngạo mạn kia một vỏ chửi, chính là——

“Chúng ta tổng cộng chưa đến hai mươi người ở tại kinh thành Tây Liêu, bọn họ muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay. Nếu chọc giận họ, trước hết sẽ đem chúng ta giết hết, sau đó bịa đại một cái tội danh cũng chẳng khó khăn gì. Tiếp theo chỉ cần viết một quốc thư chiêu cáo triều đình, chúng ta chết không đối chứng, ai có thể phản bác? Cho dù có tâm cũng là vô lực, các người không phải muốn còn trẻ đã phải cùng ta chết yếu?” Phụng Thiên Tường cười nhạt, cho dù đang đề cập đến vấn đề chết chóc, hấn vẫn là mặt không đổi sắc.

“Nhưng tướng quân, ngài là sứ thần Thiên triều.....”

“Thiệu Liên, sứ thần nếu là vô cớ bị giết, Tây Liêu tự nhiên đuối lý. Nhưng nếu tội danh xác thực, Thiên triều ta hiển nhiên sẽ không nói được gì.” Phụng Thiên Tường kiên nhẫn giảng giải, “Sự tình xảy ra ở cảnh nội Tây Liêu, muốn có bằng chứng cỡ nào chẳng được.”

“Theo thuộc hạ thấy, Thái tử Tây Liêu tuy rằng ương ngạnh nhưng cũng chỉ biết hảo dũng đấu ngoan, làm sao nghĩ đến đến thế?” Lý Duẩn Tắc cau mày nói.

“Gia Luật Kim Qua có thể không có, nhưng Tiêu Uyên thân đầy kinh nghiệm quan trường, đối với mấy chuyện dối trắng thay đen cực kỳ lão luyện. Huống chi Hoàng đế Tây Liêu còn chưa có ra mặt, chúng ta không thể khinh thường. Dù sao Gia Luật Kim Qua vẫn là Thái tử Tây Liêu, nếu bị sứ thần Thiên triều làm mất mặt, phía Tây Liêu cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Thuộc hạ thật sơ suất.” Lý, Đoạn hai người thổ thẹn nói. Phụng tướng quân là vì bảo toàn tánh mạng bọn họ mới phải ra chiêu sách trừ họa này.

“Hơn nữa nếu Tây Liêu thủ đoạn điêu ngoa một chút, bịa đặt chúng ta có ý đồ ám sát thì lại càng uống mạng hơn. Chúng ta chết tha hương là dĩ nhiên, tiếp đó bọn họ sẽ có cớ danh chính ngôn thuận phá bỏ ‘Minh ước Huyền Lĩnh’, xâm nhập phía nam. Đương không trở thành tội nhân thiên cổ, oan tình muốn giải cũng không được a.”

Lý, Đoạn hai người lại gật gật đầu, bộ dáng buồn thảm. Thân ở dị quốc phải nhẫn nhục nén hận vào lòng, tư vị này thật khó mà nuốt trôi. Phụng tướng quân chịu này đại nhục vẫn một lòng vì nước suy nghĩ, thật sự khiến người khâm phục.

Phượng Thiên Tường xoa xoa huyết Thái Dương, cảm thấy hai bên đầu ả ả đau, vô thức lộ ra trạng thái mệt mỏi.

Lý, Đoạn hai người nhìn thân hình mảnh khảnh trước mặt đến quên cả chớp mắt. Bình thường tướng quân luôn cười đến vân đạm phong khinh, mị nhiên đoạt hồn, lúc này mới biết thì ra con người diễm lệ đó cũng có lúc biết đến mệt mỏi.

“Các người cũng đi nghỉ sớm đi.” Phượng Thiên Tường đột nhiên cảm thấy buồn ngủ không chịu nổi. Đang ở trong hang hổ, không lúc nào được buông lời phòng bị, mệt mỏi tích tụ, đã nhiều ngày vẫn chưa được một giấc ngủ ngon.

Đôi con người hoa đào mông lung vô thần, khuôn mặt diễm lệ gầy gầy càng hiển lộ ngọc chất tiên tư, tuấn dật mị nhân. Hai người kia cảm thấy miệng khô lưỡi khô, không dám nhìn tiếp, vội vàng cáo lui.

Nếu là bình thường, Phượng Thiên Tường nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho hai người mà sẽ đùa cợt một phen, nhưng hôm nay thực quá mức mệt mỏi nên cũng không làm khó dễ bọn họ nữa.

Đi tới hành lang, hai người nhìn đối phương liếc mắt một cái, từ trong đôi mắt của nhau có thể thấy được sự khâm phục cùng tôn kính vô hạn.

Phượng tướng quân, thuộc hạ nguyện cả đời phụng sự ngày, tuyệt không thay lòng. Từ sâu thẳm đáy lòng, hai người họ âm thầm lập thệ.

Gia Luật Thiết Uy lấy thân phận thị tòng của Tiêu Vệ, thuận lý thành chương vào trụ ở tư phủ. Trong lúc Phượng Thiên Tường mệt mỏi chỉ muốn ngủ một giấc cho đã, hẩn lại tinh thần chấn hưng, nghiêm nghị cười lạnh với ba người trong phòng.

“Qua nhi, người thật sự càng ngày càng giỏi nga.” Gia Luật Thiết Uy khinh miêu đạm tả, băng quơ hừ lạnh một tiếng, không nghe ra là đang trách mắng hay tán thưởng.

Gia Luật Kim Qua trong lòng biết phụ hoàng đang tức giận, vội vàng quỳ xuống.

“Phụ hoàng bớt giận, nhi thần tuyệt không có ý niệm đại nghịch bất đạo trong đầu! Mong phụ hoàng minh giám!”

“Ai nói chuyện này với ngươi!” Gia Luật Thiết Uy mặt không chút thay đổi, “Chỉ cần ngươi đủ bản lĩnh, cho dù có tạo binh biến, soán quyền đoạt vị trăm cũng không nói gì. Nhưng là biểu hiện của ngươi thật khiến trăm thất vọng. Thứ nhất, ngươi không tự kiểm chế được mình, vừa được cầm quyền liền tự mãn, đắc ý phóng túng, về sau không được vì thắng thua nhỏ nhặt trước mắt mà cố chấp. Thứ hai, ngươi quá xem thường người khác, sao lại không đề phòng tên sứ thần Nam triều đó? Bị hẩn khích một hai câu liền nói lung tung một mạch bịt miệng không kịp. Với cá tính này làm sao đảm đương vị trí thái tử của một quốc gia được chứ?”

“Phụ hoàng thứ tội, phụ hoàng thứ tội!” Gia Luật Kim Qua liên tục dập đầu xuống nền gạch, mạnh đến nỗi nghe cả tiếng ‘đăng đăng’. “Nhi thần nhất thời hồ đồ, cầu phụ hoàng cho nhi thần thêm một cơ hội! Nhi thần nhất định cẩn thận, quyết không tái phạm!”

“Trăm lần này tạm thời tha cho ngươi một cái mạng, hai ngày này ngươi ngoan ngoãn ở Đông Cung tự kiểm điểm, việc hòa đàm với Nam triều không cần hỏi đến nữa. Nếu lần sau còn hồ đồ, cẩn thận chức vị Thái tử của ngươi!”

“Tạ ơn phụ hoàng. Nhi thần cáo lui.”

Gia Luật Kim Qua run run lui khỏi phòng, gió đêm lạnh lẽo thổi qua, giật mình phát giác lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

“Tiêu Uyên, thị tòng lúc sáng lên tiếng bắt Phượng Thiên Tường phải quỳ xuống là ai?” Gia Luật Thiết Uy lạnh lùng nói với tế tướng, “Một khi đắc chí, cáo mượn oai hùm, ngày sau tất trở thành nịnh thần lộng quyền. Thay trăm tuyên chỉ, trăm!”

Tiêu Uyên lĩnh mệnh lui ra, trong phòng nhất thời chỉ còn lại Gia Luật Thiết Uy cùng Tiêu Vệ.

“Tiêu Vệ, ngươi cảm thấy việc lúc sáng thế nào?”

Tiêu Vệ cẩn thận chọn từ. “Cần phải thận trọng hơn. Hoàng đế Nam triều phái Phượng Thiên Tường đến, nhân lực cũng không phải kém. Người này tâm tư kín đáo, chỉ sợ không thua kém gì ân sư. Chính là.... hắn đối địch thủ có chút nương tay, tựa như hôm nay, hắn cố tình bỏ qua, không tính toán so đo chuyện Thái tử.....”

“Không, đây chính là chỗ trầm thích nhất ở hắn. Hắn sở dĩ nén giận là vì nể nang trầm. Nếu hắn hạ bệ Qua nhi, thù riêng tuy rằng trả được nhưng lại ảnh hưởng đến quốc dự (danh dự quốc gia) Tây Liêu. Hắn chọn cách làm lơ chính là chữa cho trầm chút mặt mũi, cũng là chữa một đường sống cho lần hòa đàm sắp tới. Có thể bỏ qua ân oán cá nhân, một lòng vì nước, người này thật đáng kính nể.”

“Bệ hạ anh minh.” Tiêu Vệ âm thầm thở thẹn.

“Trầm quyết định nửa tháng sau tiếp kiến hắn. Trong nửa tháng này, người bồi hấn du ngoạn kinh đô, tìm cơ hội thử tài học thức của hắn, đợi thời cơ đến lập tức mở thời chiêu dụ.” Gia Luật Thiết Uy nói, “Đồng thời báo cho ‘Hắc Ưng’ cùng ‘Mặc Lang’ đợi lệnh. Nếu Phượng Thiên Tường nhất quyết không chịu trở thành thần tử Tây Liêu ta, liền chờ lúc hắn trở về Thiên triều, nửa đường chặn giết.”

Ngày hôm sau, Tiêu Vệ theo như kế hoạch, báo cho Phượng Thiên Tường biết việc Thái tử thất thổ, bị hạ trách phạt. Bệ hạ cảm thấy áy náy với sứ thần, quyết định tự mình tiếp kiến, chính là phải đợi đến khi long thể khỏe mạnh. Hoàng đế có lệnh, muốn Tiêu Vệ cùng Phượng Thiên Tường du ngoạn kinh thành xem như đáp lễ.

Phượng Thiên Tường đoán Tây Liêu hoàng đế là muốn thử mình, thành ra cũng không thêm so đo, lập tức mỉm cười tạ ơn, đồng ý ở lại ‘hang hổ’ thêm nửa tháng, tiếp tục giả vờ không biết hắc y thị tòng bên cạnh Tiêu Vệ là người phương nào.

Mấy ngày này, Phượng Thiên Tường lệnh cho bộ hạ ở lại biệt phủ nghỉ ngơi, còn mình thì cùng Tiêu Vệ và Gia Luật Thiết Uy du ngoạn kinh thành.

Tiêu Vệ cùng Gia Luật Thiết Uy dần dần phát hiện, gã Phượng Thiên Tường này không những không kiêu ngạo không siểm nịnh, hữu lý hữu lễ mà còn là một chí sĩ uyên bác. Các loại tin đồn nhảm nhí, sách sử lịch sử hần đều biết rõ, thậm chí khi nói đến còn có thể khiến người ta ôm bụng cười không ngớt.

Một ngày nọ, Tiêu Vệ cùng Phượng Thiên Tường tình cờ nhắc đến bói toán. Tiêu Vệ kể lại chuyện Gia Luật Thiết Uy vi phục xuất tuần, ngẫu nhiên vào một đạo quán định bói một quẻ. Lúc ấy Gia Luật Thiết Uy lấy trong ngực ra một cái khăn lụa lau mồ hôi, thuận tay ghi một chữ “bạch ()” cho gã đoán. Đạo nhân kia lập tức quỳ xuống miệng nói “tham kiến bệ hạ”. Gia Luật Thiết Uy hỏi nguyên do, đạo nhân kia nói, “Chữ bạch chính là hoàng đầu, để vĩ (*), ám chỉ ‘ngô hoàng vạn tuế’”

(*) Chữ bạch () ở đây nghĩa là khăn lụa tơ tằm (ti bạch) chứ không phải màu trắng, được ghép từ đầu (phần trên) của chữ hoàng () và đuôi (phần dưới) của chữ đế ()

> đọc riêng ra thành ‘hoàng đế’

Lúc ấy mọi người đều nghĩ gã rất giỏi, duy chỉ có bộ hạ không cho là đúng, chỉ thưởng gã một thỏi hoàng kim. Tiêu Vệ cho đến giờ vẫn nghĩ chưa thông.

Phượng Thiên Tường điềm nhiên cười nói.

“Đúng vậy. Đạo nhân kia chỉ giỏi về quan sát chứ không phải đoán biết thiên cơ gì cả.” Thấy Tiêu Vệ không hiểu, liền giải thích thêm. “Đạo nhân ấy nhất định là dựa vào khăn lụa mà đoán biết thân phận bệ hạ. Đồ dùng của Hoàng đế đều có màu vàng thuần, cả nước không ai dám bắt chước, ngay cả Thái tử cũng chỉ dám mặt xiêm y màu vàng sắc đỏ. Bệ hạ lại không có kỵ lấy khăn lụa mình hoàng ra dùng, chẳng phải là muốn nói cho đạo nhân ấy biết người là ai hay sao?”

Tiêu Vệ bừng tỉnh đại ngộ, mà Gia Luật Thiết Uy bên cạnh ánh mắt lại càng thêm âm trầm. Không cần tốn nhiều công sức liền có thể đoán biết suy nghĩ của trầm, người này thực sự rất nguy hiểm. Nếu không là cánh tay đắc lực của trầm, thì chính là đại họa của Tây Liêu!

Đêm đó trở lại biệt phủ, hắn liền lệnh cho Tiêu Vệ không cần kéo dài, lập tức nhắc tới chuyện hòa đàm. Nhưng phải lựa chọn câu từ, ra oai áp chế đối phương.

Ngày kế Tiêu Vệ theo lời hoàng đế Tây Liêu, ra đòn phủ đầu với Phụng Thiên Tường.

“Thiên triều vi phạm minh ước, phong bế Nhậm Môn Quan, hơn nữa còn ở chỗ biên cảnh tăng cường hoạt động đường thủy, tu sửa thành trì, điều động dân phu. Phụng tướng quân ngài lại hàng tháng tổ chức đua thuyền, xin hỏi làm thế là có ý gì? Quân thần thỉnh cầu bệ hạ phát binh Nam tiến, nhưng bệ hạ nhớ đến bang giao hai nước, cho rằng chỉ bằng cử sứ sang đòi lại đất. Nếu Thiên triều không chấp nhận thì phát binh cũng không muộn.” Quả nhiên từng câu từng chữ đều rất có tính uy hiếp.

“Tiêu đại nhân nói vậy là sai rồi. Nhậm Môn Quan nhiều năm không tu sửa, tường thành đổ nát, rêu phong bám đầy, cứ để vậy sao được? Tẩy rửa tường thành cần phải dùng nước, tăng cường hoạt động đường thủy có gì sai? Rồi trùng tu tường thành chẳng lẽ lại không điều động dân phu? Cửa khẩu đang sửa chữa có thể cho thông hành sao? Nhậm Môn Quan là cửa khẩu lớn nhất giữa Thiên triều và Tây Liêu, ta trùng tu Nhậm Môn Quan chính là vì nghĩ đến tương lai qua lại giữa hai nước. Bệ hạ cùng Tiêu đại nhân luôn miệng nói chúng ta huynh đệ chi bang, sao lại đối Thiên triều ta thiếu tín nhiệm thế?”

Càng nói ngữ khí Phụng Thiên Tường càng thêm dữ dội, mặt đỏ au, tức giận đứng dậy.

“Về phần mặt tướng, chính là trấn giữ biên cương không có chuyện gì tiêu khiển, lấy đua thuyền làm thú vui, sử dụng cũng là thuyền rồng bình thường chứ không phải thuyền chiến, làm việc quang minh chính đại, cũng không cấm dân chúng Tây Liêu đến xem. Chẳng lẽ Tây Liêu nghĩ mặt tướng có dụng ý riêng sao?”

Ngoài mặt nói mấy lời chính khí, kỳ thực đáy lòng Phụng Thiên Tường lại cười trộm không thôi. Nếu Tiêu Vệ trực tiếp đi vào vấn đề chính, nhắc tới chuyện quyền sở hữu vùng lục sơn thì còn có cơ may lớn tiếng dọa người. Đằng này hắn lại chọn nói về minh ước giữa hai nước, chẳng khác nào cho mình một cơ hội tốt để lật ngược tình thế.

Tiêu Vệ nghẹn lời, hoàn toàn không biết nói gì hơn. Gia Luật Thiết Uy do đang cải trang thành thị tòng thân phận thấp kém, nhất thời cũng vô kế khả thi.

Phụng Thiên Tường mắt thấy mình đã đứng trên cơ, cũng không cần bức bách đối phương thêm nữa, đáp ứng sẽ bàn bạc chuyện này sau. Hai bên về mặt ôn hòa, nói qua loa mấy chuyện cười này nọ, hòa hoãn bớt thể gương cung bặt kiếm vừa rồi.

5. Chương 5

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

“Các người nghe kỹ đây. Mấy ngày này đêm đến cứ đi ngủ, không có lệnh thì không ai được vào phòng ta. Biết không?” Phụng Thiên Tường dẹp bỏ ý cười nhàn nhả, lần đầu tiên nghiêm túc ra lệnh.

“Tướng quân, xảy ra chuyện gì?” Ba gã bộ hạ sáu mắt nhìn nhau.

“Đừng hỏi. Đây là quân lệnh. Nếu dám vi phạm, sau khi trở về ta nhất định sẽ theo quân pháp mà xử trí!” Phụng Thiên Tường không trả lời, chỉ đưa ra mệnh lệnh nghiêm khắc hơn.

“Vâng. Thuộc hạ tuân mệnh.” Ba người thấy Phụng Thiên Tường thần sắc kiên định, cũng không dám truy vấn thêm nữa.

Tướng quân dung nhan tuấn mỹ, nhưng khi đã làm mặt lạnh thì cũng rất là đáng sợ. Đôi con mắt hoa đào trước nay vẫn mang theo ý cười giờ bao phủ một tầng nghiêm sương, thật sự chỉ có thể dùng “lạnh thấu tâm can” để hình dung, so với thần tình dữ tợn của một gã cao lớn vạm vỡ đang tức giận còn có vẻ đáng sợ hơn.

“Bởi vì khi hắn nhìn ta, trong mắt đã muốn có sát khí. Ta không thể để các người chôn cùng.” Khi mấy bộ hạ đều đã lĩnh mệnh cáo lui, Phụng Thiên Tường mới nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm nói.

Hôm nay Gia Luật Thiết Uy đã sát khí đại thịnh. Nếu tối nay có chuyện gì, bản thân ta vốn không sao, chỉ sợ mấy người này bị bắt gặp thì nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Tuy biết hẳn cũng sẽ không ngốc đến nỗi lấy mệnh ta ngay trong Hoàng thành Tây Liêu, nhưng ta quyết không thể để bộ hạ mình gặp chút nguy hiểm nào.

Một con điều hâu đột nhiên bay tới đậu trên bàn cạnh bên Phượng Thiên Tường, đôi mắt tròn vo nhìn chăm chăm hẳn, nhẹ nhàng kêu một tiếng xem như chào hỏi – đó là “Truy Phong” do Trát Lý Đặc Lặc thuần dưỡng. Điều hâu trừ bỏ chủ nhân ra, rất ít cùng người ngoài thân cận. Tuy nhiên biểu hiện của Truy Phong đối với Phượng Thiên Tường vẫn rất là thân thiết, cho dù bị hạ thấp thành “bồ câu đưa thư” cũng không giận dỗi.

Phượng Thiên Tường nhẹ nhàng gỡ xuống thư tín cột trên đuôi điều hâu, sai người bưng thớt tươi ra đút cho Truy Phong ăn. Từ Đẳng Hạng bay một đường đến đây chắc hẳn nó đã đói lắm rồi.

Quả nhiên Truy Phong đập đập cánh, cúi đầu mổ mạnh một cái, nếu không phải Phượng Thiên Tường lấy tay ra nhanh, chỉ sợ đã bị trúng một cú.

“Người nha.....” Phượng Thiên Tường mỉm cười lắc đầu, không thèm để ý đến chú điều hâu đang lắc lắc đầu ỷ khuất rúc lên, kéo cây đèn đến gần mở thư ra xem.

“Phượng lão đệ, người đi cũng mấy ngày rồi, tính thời gian thì chắc cũng đã gặp được Gia Luật Thiết Uy kia. Mấy lão ca hỏi người một câu, bọn Tây Liêu mọi rợ có làm khó gì người không? Yên tâm, nếu mấy thằng nhãi Tây Liêu đó dám làm mấy chuyện thối tha với người, các lão ca nhất định sẽ không tha chúng đâu. Đúng rồi, người cũng quá thiếu ý tứ nha, xây dựng phòng tuyến đối phó Tây Liêu cũng không thèm nói với bọn ta một tiếng, khiến các lão ca đây lo lắng. Nếu không phải Na Lặc nói, tới giờ bọn ta cũng sẽ không hay biết gì. Thế nào? Sổ sách này trở về người nhất định phải thanh toán đó! Không bởi các lão ca đây uống rượu ba ngày ba đêm, chúng ta sẽ không tha cho người đâu! Còn nữa, các lão ca nói cho người biết chuyện này, đừng tưởng Na Lặc bình thường vẫn luôn miệng ‘Hán nhân chết tiết’ này, ‘Hán nhân hồ ly’ nọ, kỳ thực mấy ngày này, người không có tinh thần nhất trong bộ lạc chính là hẳn. Cho nên các lão ca mới nói, người nhớ người nhất vẫn là Na Lặc a!”

Phượng Thiên Tường như thấy trước mắt hiện ra khuôn mặt tươi cười sang sảng của các huynh trưởng Đẳng Hạng, khóe môi không tự chủ hơi cong lên. Ta và các bộ hạ xâm nhập hang ổ Tây Liêu, các huynh trưởng nhất định là ngày đêm lo lắng. Lúc trở về nhất định phải hảo hảo cảm tạ bọn họ. Tuy không phải quan hệ huyết thống, nhưng các huynh trưởng Đẳng Hạng vẫn luôn xem mình như thân đệ mà yêu thương.

Còn Na Hào Lặc, hẳn quả nhiên không hổ danh là tộc trưởng Đẳng Hạng bát bộ liên minh, có thể nhìn ra bố trí của ta. Thì ra khổ tâm của mình cũng không phải là vô ích, Phượng Thiên Tường nhất thời cảm thấy tâm tình tốt hẳn lên. Nhớ tới Na Liệt Chức kia, vốn muốn hỏi âm, báo cho các trưởng lão nên đề phòng, nhưng mới viết hai hàng lại nghĩ đến không ổn.

Nếu thư rơi vào tay bọn Tây Liêu ngược lại sẽ thành đả thảo kinh xà. Mà cho dù thư có yên lành đến được tay các trưởng lão, bọn họ chắc chắn sẽ tin tưởng mình, nhưng Na Liệt Chức cũng là tộc nhân của họ, các trưởng lão chắc chắn sẽ khó xử.

Đam mảnh giấy đó đi đốt, Phượng Thiên Tường lại viết một bức hồi âm khác. Trong thư chỉ nói mình đang gắng sức thúc đẩy hiệp ước giữa hai nước, khiến các huynh trưởng lo lắng thật là hổ thẹn, khi trở về nhất định sẽ ngoan ngoãn tạ tội. Viết xong xui, Phượng Thiên Tường đem thư cột vào đuôi Truy Phong, đợi chú chim ăn uống no đủ nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ bay về Đẳng Hạng.

Phượng Thiên Tường thổi tắt nến, lên giường ngủ, không bao lâu liền say giấc.

Cảnh trong mơ mông lung.

Đã lâu không có mơ lại những chuyện ngày hôm ấy. Máu tươi vậy khắp cung đình, kiếm quang lạnh lẽo, phụ thân trước khi chết gương mặt vẫn vệt dử tợn, mẫu thân hân hoan cuồng tiếu như phát cuồng, thúc phụ (chú ruột) một kích đắc thủ, kinh hỉ ra mặt, tuy rằng không chính mắt thấy, nhưng vẫn quay về tra tấn hẳn trong những cơ mơ.

Phụ thân bị thúc phụ giết, mẫu thân lại một lòng yêu thương thúc phụ, nhân sinh hoang đường cũng đến

thế là cùng. Phượng Thiên Tường xưa nay không phải người vì đạt được mục đích mà không tiếc hết thảy giẫm đạp lên thi cốt ngàn người, cho nên hẳn lựa chọn trốn tránh, tự lưu đầy mình đến tận cùng phía Tây của Thiên triều, giữa hoang sa bích thảo tìm kiếm điểm cân bằng cho tâm trạng mình.

Nhìn vẻ bề ngoài, hẳn thấu hiểu nhân tâm, liệu sự như thần, khuynh đảo chúng sinh, nhưng những thê lương bên dưới vẻ tuấn mỹ đó liệu có mấy ai biết được? Phượng Thiên Tường vẫn chỉ là một chúng sinh giữa chốn hồng trần, một người trần mắt thịt không thoát được sinh lão bệnh tử.

“Lâu lắm rồi mới mơ lại những chuyện xa xưa, chẳng lẽ là vì tiếp xúc với hoàng tộc sao?” Phượng Thiên Tường tỉnh mộng, ngay cả chính hắn cũng không nghe thấy bản thân mình đang lẩm bẩm những gì.

Khoát hở tấm áo đứng lên, đã thấy một người đứng ở cạnh bàn. Người nọ thân cao tám thước, cường tráng vạm vỡ, nhưng là đang mặc y phục dạ hành, lại che mắt mặt, không thấy rõ tướng mạo. Khi bốn mắt chạm nhau, tinh quang trong mắt người nọ tỏa ra bốn phía, hiện nhiên là tu vi nội lực cực cao.

Tối thật nhanh nha. Phượng Thiên Tường cũng không kinh hoảng, chỉ là khinh miêu đạm tả nói.

“Hiện giờ đang là giữa hè, các hạ mặc y phục dạ hành dày như thế, chẳng lẽ không cảm thấy nóng sao?”

“Uy!” Na Hào Lặc đột nhiên theo trong mộng bừng tỉnh, đưa tay lên trán mới phát hiện mình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thiên a! Vì cái gì lại mơ thấy Hán nhân chết tiết kia chứ! Vốn mơ thấy có người muốn giết hắn, ta hẳn là phải cao hứng mới đúng chứ? Vì cái gì tâm lại hoảng lên? Không chỉ hoảng, mà còn là sợ hãi trước nay chưa từng có! Sợ Hán nhân kia nếu thực sự chết đi như trong mộng, vậy từ nay về sau cũng sẽ không còn xuất hiện trước mặt mình được nữa!

Cho dù là trước đây sẵn thú vào nhằm hang sói, một mình đối đầu với bảy tám con lang cũng không có sợ hãi như vậy!

“Thật sự là gặp quỷ!” Na Hào Lặc rửa thềm một tiếng, nằm xuống giường, nhưng lại cũng không ngủ được. Cảnh tượng Hán nhân kia bị người ta một kiếm đâm xuống quá mức chân thật, chỉ cần nắm mắt lại là sẽ hiện ra, làm cho tim hắn đau nhói, kinh hoảng không nói nên lời, mấy sợi thần kinh như dây đàn căng chặt, không được thoải mái.

Cả đêm hắn cứ lặn qua lộn lại không ngủ được, mãi đến tận bình minh mới mơ mơ màng màng ngủ gật, nghỉ ngơi được chút đỉnh.

Dù đã là ban ngày nhưng hắn vẫn lo sợ bất an, tinh thần không phấn chấn nổi. Tuy hiểu được “Hồ ly Hán nhân kia rất狡 hoạt, không dễ dàng chết như vậy”, huống chi “Chỉ là nằm mơ thôi, có cái gì phải lo chứ”, nhưng dù tự nói với mình bao nhiêu lần, hắn vẫn không an tâm nổi.

Na Hào Lặc cứ ngơ ngơ ngác ngác như thế cho đến tận giờ Ngọ khi bát bộ hợp mặt. Lúc này Trái Lý Đặc Lặc một đường ồn ào chạy tới, vui vẻ hét to.

“Na Lặc, Phượng lão đệ gửi thư!”

“Hán nhân chết tiết kia viết cái gì?” Na Hào Lặc chẳng kịp nghĩ nhiều liền đoạt lấy mảnh vải trong tay Trái Lý Đặc Lặc, mắt hổ trợn lên, nhìn lướt qua một lần xác định Hán nhân kia không có việc gì rồi mới chú ý xem hắn viết những gì.

“Na Lặc, người bình thường luôn tìm cách gây phiền toái cho Phượng lão đệ, nhưng ta xem ra lo lắng cho hắn nhất cũng là người thôi!” Thấy phản ứng sét đánh không kịp bưng tai của Na Hào Lặc, Trái Lý Đặc Lặc bĩu môi trêu chọc hắn.

Na Hào Lặc mạnh miệng phản bác.

“Lão tử chỉ là sợ các người bị hoa ngôn xảo ngữ của Hán nhân kia lừa thôi.” Mắt thấy bức thư chỉ viết mấy thứ lảm nhảm như việc hòa đàm, rồi gì mà trở về nhất định hướng các huynh trưởng bồi tội, không câu nào đề cập đến mình, Na Hào Lặc không khỏi chán nản trong lòng.

Chậm đã, ta mắc gì lại hy vọng trong thư Hán nhân chết tiết kia nhắc tới mình?

Na Hào Lặc khó hiểu tự gõ gõ đầu mình, có phải trúng tà rồi không?!

Trưởng lão bảy bộ nhìn nhau cười, Na Hào Lặc thật là, cái tính sĩ diện một chút cũng không thay đổi, nhìn hần mắt hần mắt vía, rõ ràng là nhớ đến Phượng lão đệ, vậy mà lại mạnh miệng, chết cũng không muốn thừa nhận.

Tây Liêu, Thượng kinh.

Lúc này đây, Phượng Thiên Tường – đầu sỏ khiến Na Hào Lặc liên tiếp có những hành vi khác thường, đang cùng Tây Liêu tể tướng Tiêu Uyên ngồi trong tư phủ uống trà nói chuyện phiếm. Tiêu Vệ cùng Gia Luật Thiết Uy đang cải trang cũng một ngồi một đứng tiếp khách.

“Phượng tướng quân, hôm nay lão hủ mạo muội thỉnh ngài đến phủ trò chuyện là vì đã thăm ngưỡng mộ tài năng học thức của ngài từ lâu, thỉnh dừng chê cười.” Tiêu Uyên cười giả lả.

Phượng Thiên Tường cũng cười, phong tư tao nhã bất phàm.

“Tể tướng đại nhân quá lời rồi. Đã là nói chuyện phiếm, vậy mặt tướng liền tuân theo, không bàn quốc sự.”

Nhân thần Tiêu Uyên lóe lên, vừa vắn bị Phượng Thiên Tường nhìn thấy. Thì ra là vậy, Tây Liêu vẫn chưa chịu buông tha cho mình.

Tuy biết ý Tiêu Uyên, nhưng Phượng Thiên Tường vẫn làm bộ ngu ngơ, chỉ nói mấy chuyện thú vị trên trời dưới đất. Tiêu Uyên vừa nghe vừa cười, ca ngợi Phượng Thiên Tường hiểu nhiều biết rộng.

“Phượng tướng quân, lão hủ có thu thập được mấy bức thư phẩm đặc sắc, không biết ngài có hứng thú xem qua một chút không?” Vừa nói vừa vung tay ra hiệu, lệnh hạ nhân đem mấy cuộn giấy lên.

Đem qua sau khi trở về từ chỗ Phượng Thiên Tường, bệ hạ liền lệnh cho hần không cần che lấp, thẳng thắn chiêu dụ hần. Nguyên bản là muốn bắt đầu từ thực lực quốc gia mà nói, nhưng lại bị Phượng Thiên Tường khéo léo nói chuyển đề, Tiêu Uyên đành phải đổi sang cách này.

Phượng Thiên Tường gật đầu khen ngợi, lại thấy tầm mắt Tiêu Uyên cùng Gia Luật Thiết Uy giao hòa, nhưng đang thảo luận gì đó trong im lặng, liền tự nhắc nhở bản thân, ngôn ngữ xử sự phải chọn dùng cẩn thận, không thể lưu lại nhược điểm gì.

“Phượng tướng quân, ngài xem bức ‘hàn nha’ (con quạ vào mùa đông?) này thế nào?”

“Cảnh khô mạnh mẽ, hàn nha lại hình thần rõ nét, thật là một bức tranh tuyệt phẩm.”

“Vậy bức ‘phượng hoàng giương cánh’ này thì sao?”

“Cũng rất tuyệt. Bút pháp phức tạp mà không rối rắm, bên trong cũng rất có thần, đủ thấy bản lĩnh của họa sĩ không phải tầm thường.”

“Phượng tướng quân quả nhiên nhãn lực tốt.” Tiêu Uyên cười nói. “Cái gọi là ‘họa trung cảnh, nhân gian giới’ không biết tướng quân ngài đã từng nghe qua? Ngài xem phượng hoàng ngạo nghễ đứng trên tiên mộc ngô đồng. Còn nơi hoang tàn đổ nát của hàn nha làm sao xứng để phượng hoàng hạ cánh chứ?”

Nguyên lai là muốn chiêu dụ ta. Phượng Thiên Tường thăm nhẹ nhàng thở ra, ngón tay tiem dài chỉ một bức họa khác.

“Tiêu đại nhân quả nhiên từng câu từng chữ đều như châu như ngọc. Ví như cái này, ngài xem bức ‘mãnh hổ đồ’, đầu thế nào bảo hổ tự lột da, không biết mặt tướng nói có sai chỗ nào không?”

“Không sai. Chính là....”

Loảng xoảng một tiếng, Tiêu Uyên còn chưa kịp nói “chính là” cái gì, tay áo Phượng Thiên Tường đã đảo qua, “không cần thận” làm chung trà rơi xuống đất, vỡ toang.

“Thật có lỗi quá.” Phượng Thiên Tường nhú mày, “Mặt tướng thật sự không cố ý, kính mong Tiêu đại nhân thứ tội.” Về mặt thật sự là đang hoảng hốt muốn tạ lỗi.

Tiêu Uyên còn có thể nói cái gì? Chỉ còn biết nghẹn ngào nuốt phần sau câu chuyện xuống bụng, phát tay bảo hạ nhân thu dọn tàn cuộc.

Phượng Thiên Tường ý niệm trong đầu xoay chuyển nhanh vô cùng. Ở trong kinh cũng đã được một khoảng thời gian, Gia Luật Thiết Uy vẫn cải trang thành thị vệ thử ta, không chịu lấy thân phận hoàng đế tiếp kiến. Tuy nói rằng sau nửa tháng có thể chính thức bàn bạc, nhưng sáng nay ta nhận được mật báo, Tây Liêu đã tăng binh ở biên cảnh hai nước. Sau nửa tháng có thể thực sự hòa đàm hay không cũng còn chưa nói chắc được, ta lại đơn thân trong miệng hổ, tình hình này tốt nhất là không nên kéo dài. Chậm trễ tất sinh biến, đạo lý đêm dài lắm mộng thực sự không thể xem thường.

Bản thân ta thì cũng thôi đi, nhưng còn ba gã bộ hạ, mười lăm tên binh lính, quyết không thể để bọn họ gặp chuyện không may! Đôi con người tựa yên ba lưu chuyển, quét qua quét chỗ Tiêu Vệ cùng Gia Luật Thiết Uy, ngấm đến bội đao của Gia Luật Thiết Uy, hai mắt lập tức sáng ngời, chủ ý đã có.

Ngồi một chỗ bị động chờ đợi, chẳng thà chủ động xuất kích, bức hấn hiện thân.

“Hảo đao.” Phượng Thiên Tường làm như buộc miệng nói ra, khen một tiếng.

Nguyên bản thấy Phượng Thiên Tường cứ chú ý tới Gia Luật Thiết Uy, thần sắc Tiêu Vệ hơi lộ vẻ bất an, Tiêu Uyên thì biểu tình trên mặt chẳng loạn chút nào, nhưng trong mắt lại có chút ngờ vực. Nghe được Phượng Thiên Tường nói câu này, hai người không hẹn mà cùng lén thở ra một hơi.

Tiêu Uyên cười nói.

“Phượng tướng quân quả nhiên có mắt nhìn bảo đao, không hổ là danh tướng.”

“Có thể thỉnh cầu các hạ cho Phượng mỗ mở mang kiến thức một chút?” Phượng Thiên Tường hỏi, cười đến xinh đẹp. Đôi con người hoa đào tràn đầy khẩn cầu vốn đã khiến người khó có thể cự tuyệt, huống chi lúc này thân phận Gia Luật Thiết Uy chỉ là một gã thị vệ, không có quyền bác bỏ, đành bất động thanh sắc tháo bảo đao trên người xuống đưa qua.

Phượng Thiên Tường mỉm cười tiếp nhận, viên ngọc xanh thuần khảm trên vỏ đao đen huyền, thật là đẹp đến khó nói nên lời. Hắn chậm rãi rút đao khỏi vỏ, nghe thân đao ầm ầm tê mình giống như tiếng rỗng ngậm, không nhận được tán thưởng thêm lần nữa, “Quả thực hảo đao.”

Gia Luật Thiết Uy, Tiêu Vệ cùng Tiêu Uyên cũng không dám tùy tiện nhiều lời, trong nhất thời chỉ còn duy nhất thanh âm của Phượng Thiên Tường.

“Nếu Phượng mỗ đoán không nhầm, đao này dài ba thước sáu tấc, là dùng sắt tinh thuần thượng đẳng luyện thành, xuy mao đoạn phát, sắc bén vô cùng.” Thấy trong mắt Gia Luật Thiết Uy hơi lộ ra khen ngợi, Phượng Thiên Tường biết chính mình đã đoán đúng, đôi con người hoa đào hơi hơi mị lên, đem bội đao trả lại cho Gia Luật Thiết Uy, thở dài, “Chỉ tiếc sát khí quá nặng.”

“Phượng tướng quân.....” Tiêu Vệ nhìn ra Gia Luật Thiết Uy tâm tình không được tốt, liền định hòa giải.

“Nói đến đao, Phượng mỗ chợt nhớ tới một điển cố, không biết hai vị Tiêu đại nhân có hứng thú không?” Phượng Thiên Tường tự đổi đề tài, chọn đường thoái mái mà đi.

“Lão hủ xin nghe.” Tiêu Uyên vuốt vuốt chòm râu.

“Thỉnh Phượng tướng quân chỉ giáo.” Tiêu Vệ mỉm cười nói. Mỗi lần Phượng Thiên Tường kể đều là những chuyện thú vị, hẳn thật sự rất muốn nghe

“Thời nhà Hán từng có một vị Thừa tướng họ Tào tên Tháo, được phong Ngụy Vương, cũng chính là Ngụy Vũ đế sau này. Có một lần phải tiếp kiến sứ thần Hung Nô, hắn tự nhận bản thân tướng mạo xấu xí, không đủ hùng chấn viễn quốc, sai Thôi Diễm râu dài bốn thước, tướng mạo uy nghiêm ra thay, bản thân lại giả làm thị vệ, ôm bội đao đứng giữ bên tọa tháp. Sau khi tiếp kiến xong, Tào Tháo phái gián điệp hỏi sứ thần Hung Nô ‘Thấy Ngụy Vương thế nào?’, tên sứ giả kia trả lời ‘Vương nhả vọng phi thường. Nhiên sàng đầu tróc đao nhân, thực nãi anh hùng dã.’”

Ánh mắt Phượng Thiên Tường lưu chuyển giữa hai vị họ Tiêu đang mở tròn mắt.

“Những lời đó ý nói, Ngụy Vương thực sự hơn người, nhưng cái người ôm đao đứng cạnh tọa tháp kia mới chính thực là anh hùng!”

Hai vị họ Tiêu sắc mặt cứng đờ, trong mắt Gia Luật Thiết Uy lại tràn đầy sát khí. Phượng Thiên Tường thấy mình đã đạt được mục đích liền đứng dậy cáo từ.

“Xem ra kế hoãn binh không còn hiệu quả, đã bị Phượng Thiên Tường nhìn thấu rồi.” Thân ảnh áo trắng vừa khuất bóng, Gia Luật Thiết Uy liền lạnh lùng nói, “Tiêu Uyên, tối nay người đến báo cho hân, sáng mai trăm tiếp kiến sứ thần Nam triều.”

Ánh mắt dừng ở hướng Phượng Thiên Tường rời đi, hung hãn cực kỳ. Nhân tài như thế, nếu không cho ta sử dụng, thì ắt phải giết!

“Tiêu Vệ, thông tri cho ‘Mặc Lang’ cùng ‘Hắc Ưng’ chặn giết bọn họ trên đường về, một người cũng không chữa. Đồng thời truyền lệnh cho ‘Hong Báo’, mang thất sắc tinh nhuệ xuất kích, bảy ngày sau tru diệt toàn bộ đầu lĩnh Đảng Hạng bát bộ, không được sai lầm!”

“Thất sắc tinh nhuệ” gồm hồng, hắc, mặc, kim, tử, bạch, thanh là bảy tên sát thủ do Gia Luật Thiết Uy âm thầm sai người huấn luyện, chuyên môn chấp hành những nhiệm vụ ám sát bí mật. Bảy người đều chỉ có danh hiệu. Nếu không tính đến cơ sở ngầm trải rộng thiên hạ cùng tên thiếu trang chủ thủ đoạn cao siêu của “Phiếm Chu sơn trang”, thì thân phận thật sự của thất sắc tinh nhuệ chỉ có Gia Luật Thiết Uy cùng hai vị họ Tiêu kia là biết được.

Ngày hôm sau, Gia Luật Thiết Uy ngồi ngay ngắn trong triều, chính thức lấy thân phận Tây Liêu hoàng đế tiếp kiến sứ thần Thiên triều Phượng Thiên Tường, ngôn ngữ vẫn là hai nước từ xưa đến nay đều giao hảo tốt này nọ.

Phượng Thiên Tường cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng biểu tình trên mặt vẫn là lạnh nhạt, cười nói.

“Mặt tướng trước khi đến Tây Liêu đã nhận được thư của bộ hạ bốn quốc, đề cập đến chuyện vùng lục sơn. Bộ hạ nói ‘Tây Liêu muốn đất, chẳng lẽ Thiên triều lại chịu mất đất sao? Nếu Bắc triều xem đoạt được đất là vinh quang, chẳng lẽ Nam triều không xem mất đất là nhục nhã? Hai nước xem nhau như huynh đệ, sao lại để một bên vinh quang một bên nhục nhã? Trẫm vẫn chưa quên chốn cũ Tần Xuyên, nhưng không hề kiến nghị đòi đất, chỉ dựa theo ‘Minh ước Huyền Lĩnh’ mà thi hành, vì Tây Liêu huynh đệ chỉ bang mà suy nghĩ’. Gia Luật bộ hạ, thiên tử của ta đã muốn hết lòng, vì sao ngài còn cố tình bức bách?”

Tần Xuyên tám trăm dặm từng là một trong những vùng giàu có và đông đúc nhất Thiên triều, do Thiên triều khai quốc hoàng đế Thánh Vũ Đế chiếm được. Hoàng đế Thiên triều đời thứ tư ngu ngốc vô năng, để cho nơi đây bị Đông Đan chiếm. Sau này Tây Liêu diệt Đông Đan, Tần Xuyên hiển nhiên sát nhập vào lãnh thổ Tây Liêu. Tây Liêu vốn là quốc gia du mục, lương thực, vật dụng cần thiết phần lớn dựa vào Tần Xuyên cung cấp, nhưng vẫn chưa đủ, hằng nam cũng phải hướng Thiên triều mua vào không ít vật tư.

Nếu theo như lời Phượng Thiên Tường, Tây Liêu muốn có vùng lục sơn phải lấy Tần Xuyên để đổi. Vùng lục sơn chỉ có sáu mươi dặm, thế núi hiểm trở, đem ra trao đổi Tần Xuyên, Tây Liêu tổn thất lớn là không cần phải nói.

Gia Luật Thiết Uy nhất thời không thể đáp lại, liền tiếp tục cáo bệnh, trở về hoàng cung nghỉ ngơi, mấy ngày sau cũng không chịu tiếp kiến sứ thần Thiên triều.

Phượng Thiên Tường không cách nào tiếp tục chuyện hòa đàm, đang khổ tâm nghĩ kế thì nhận được thánh chỉ của Thiên triều Duệ Tông hoàng đế, nói Phượng Thiên Tường thân là võ tướng không thích hợp làm chuyện của văn thân, để tránh lúc hòa đàm có gì bất trắc làm tổn hại uy nghiêm của Thiên triều, nên triệu Phượng Thiên Tường trở về nơi đóng quân, đổi lại thành Thái tử Thường Hi đi sứ.

Lưu lại Thượng kinh mấy ngày, bàn giao quốc thư ấn tín này nọ cho Thiên triều Thái tử Thường Hi xong, Phượng Thiên Tường liền khởi hành quay về nơi đóng quân, Gia Luật Thiết Uy phái Tiêu Vệ ra đưa tiễn.

Trong bữa tiệc tiễn biệt, Phượng Thiên Tường nói với Tiêu Vệ, “Tiêu đại nhân, điển cố hôm nọ Phượng mỗ kể còn có đoạn sau nga.”

Tiêu Vệ nói, “Chắc là Ngụy Vũ đế thẹn quá hóa giận, phát binh tấn công Hung Nô?”

Phượng Thiên Tường cười yêu mị, đôi mâu quang lưu chuyển như muốn câu hồn nhiếp phách người khác, “Câu cuối cùng trong điển cố đó là ‘Ngụy Vương văn chi, tri khiển sát thử sử’, ý nói Tào Tháo nghe xong,

liền phái người đuổi theo giết chết vị sứ thần này.”

Tiêu Vệ mở to hai mắt, hấn... hấn đã biết?!

Phượng Thiên Tường ngửa đầu lộ ra cái cổ trắng ngần, một hơi uống cạn chén rượu, “Mà vị sứ giả Hung Nô kia, vì tránh cho hai nước nổi lên phân tranh nên thản nhiên nhận lấy cái chết, hơn nữa còn nói ‘Mệnh của ta, so với mệnh của dân chúng... cũng chỉ là một hạt bụi giữa trần gian.’”

“.....” Tiêu Vệ chỉ có thể im lặng không nói được lời nào. Vị tướng quân diễm lệ mỹ mạo trước mắt thật sự hiểu rất rõ lòng người. Ngầm bày mưu sát hại người ta là một chuyện, nhưng là người ta ở trước mặt người không thèm cố kỵ nói không ngại chết, lại là một chuyện khác.

“Bất quá, loại cao phong lượng tiết (cốt cách cao quý) này cho dù đáng kính, nhưng Phượng mỗ cũng sẽ không làm theo.” Khóe môi Phượng Thiên Tường cong lên, lộ ra nụ cười hồ ly giả hoạt đặc trưng, “Nếu biết đối phương kiêng kỵ mình, thì càng phải hảo hảo bảo trụ lấy tính mạng, kiềm chế đối phương mới là sáng suốt. Xả thân cứu dân là đáng để ca tụng, nhưng nếu xả thân mà không thể cứu dân, vậy chẳng phải là ngốc nghếch lắm sao? Tiêu đại nhân ngài nói có đúng không?”

Tiêu Vệ cảm thấy lòng trầm xuống, xem ra người này so với dự đoán còn thông minh hơn rất nhiều, khó trách bộ hạ bảo không thể không giết hấn.

Phượng Thiên Tường thông minh như thế, hiển nhiên từ trong ánh mắt của Tiêu Vệ đã đoán được hết thảy, nhưng cũng không lật tẩy, tùy tiện nói vài chuyện cho có lệ, kết thúc yến tiệc tiễn đưa trong hoàn mỹ.

Mấy ngày sau, Phượng Thiên Tường liền mang theo hơn mười bộ hạ của mình trở về nơi đóng quân. Phượng Thiên Tường đương nhiên biết Gia Luật Thiết Uy sẽ không bỏ qua cho mình, chỉ cần vừa ra khỏi địa phận Tây Liêu sẽ sai người xuống tay, cho nên lệnh bộ hạ cải trang, xen lẫn trong đám thương nhân để trở về.

Chuyện của bản thân thì để bản thân tự giải quyết, không nên liên lụy đến những bộ hạ vô tội. Nhưng là ba gã thuộc hạ cùng mười lăm binh lính quyết tâm kháng mệnh, có đi phải cùng đi, Phượng Thiên Tường bất đắc dĩ đành ấy biểu tình mặt lạnh của mình mà bọn họ sợ nhất ra dọa, bức cái đám trung thành quá mức này trở về.

Ngày hôm đó Phượng Thiên Tường đã tiến vào cảnh nội Thiên triều, sáng mai là có thể trở về nơi đóng quân. Hấn hiểu rõ sát thủ tối nay chắc chắn sẽ đến, nhưng hiện tại chỉ có một mình mình nên cũng không lo lắng gì, đêm đó nhàn nhã ở trong rừng ăn ngủ, tĩnh tâm chờ.

Chính là, nếu như mình thực sự chết đi như thế này, thì sẽ không còn gặp lại được cái tên Na Hào Lặc khiến mình nhớ mãi không quên rồi.

Phượng Thiên Tường lặng lặng ngồi đợi, nhàm chán không có việc gì làm, liền tự cho mình phóng túng một chút, nghĩ về ai kia. Không biết nếu tin mình đã chết đến được tai hấn, hấn sẽ có biểu tình gì đây?

Mừng rõ như điên? Rất có thể, hấn trước giờ vẫn chán ghét Hán nhân từ trong xương tủy, nếu mình thật sự chết, đại khái hấn sẽ cao hứng nói mấy câu như “Từ nay về sau không cần phải nhìn đến bản mặt hồ ly Hán nhân kia nữa” linh tinh này nọ.

Nghĩ đến tình cảnh của mình, thật sự là bi ai a~ Tâm tâm niệm niệm một người, nhưng đối với người nọ mà nói, ngay cả tên mình cũng làm hấn chán ghét, là Hán nhân hấn cực kỳ căm thù.

Chỉ là một “Hán nhân” mà thôi.

Bản thân thông minh như vậy, cư nhiên cũng có những chuyện nhìn rõ lại không chịu thay đổi, đoán được nhưng không muốn dứt ra.

Trên đời này có rất nhiều chuyện, tuy đã biết rõ kết cục, nhưng con người ta vẫn cứ đâm đầu vào, trầm luân trong đó không chịu dứt ra.

Mình, lại chính là một trong số đó.

6. Chương 6

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Bên tai vang lên một tiếng động nhỏ, Phượng Thiên Tường nghiêng đầu liền thấy có một người không biết đã đứng bên cạnh mình từ khi nào.

Phượng Thiên Tường nhướn đôi con mắt hoa đào, chỉ thấy người nọ tướng mạo xấu xí, mắt ti hí như hạt đậu, mặt như mứt quả hồng, nhưng là hai bên huyệt Thái Dương lại lõm sâu vào hơn nửa tấc, đủ thấy nội công thâm hậu. Có điều, một chút sát khí cũng không có.

Phượng Thiên Tường con người linh động đảo qua, thì ra là thế.

“Các hạ chính là cơ sở ngầm của Cận thiếu trang chủ Phiếm Chu sơn trang?” Phượng Thiên Tường cũng không nhiều chuyện mà hỏi sâu vào, “Phiếm Chu sơn trang” cơ sở ngầm trải rộng khắp thiên hạ, đột nhiên xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ quá, “Xem ra lần này làm phiền Hàn tỷ tỷ rồi.”

Ba năm trước hắn vô tình cứu thiếu trang chủ Phiếm Chu sơn trang Cận Thiên Hàn một mạng. Tuy hắn cho đây chỉ là vô tình thuận tay cứu giúp nên không cần hồi báo, nhưng kỳ nữ trong nóng ngoài lạnh này đã thông lệnh cho cơ sở ngầm của Phiếm Chu sơn trang toàn lực bảo vệ mình. Mà nàng quả thật là một kỳ tài, quả xứng với câu “Phiếm Chu sơn trang, thiên hạ chi bang”. Ngay cả đến chỗ trọng binh canh gác nghiêm ngặt nhất Tây Liêu cũng có ám vệ của nàng, thì việc thám thính được ý đồ của Gia Luật Thiết Uy cũng chẳng khó khăn gì.

“Gia Luật Thiết Uy lệnh cho sát thủ hắn âm thầm huấn luyện, ‘Mặc Lang’ cùng ‘Hắn Ưng’ trong thất sắc tinh nhuệ xuất phát, chuẩn bị đợi Phượng tướng quân về nước thì xuống tay.” Người nọ đáp. “Thiếu chủ đã hạ lệnh tru diệt hai người này, mới vừa rồi đã hạ gục họ ở chỗ cách đây năm trăm dặm. Thiếu chủ lệnh cho tại hạ đến, báo với Phượng tướng quân không cần chờ.”

“Thỉnh các hạ thay Phượng mỗ hướng Hàn tỷ tỷ nói một tiếng tạ ơn.” Phượng Thiên Tường đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi “Không biết Gia Luật Thiết Uy có hạ mệnh lệnh nào bất lợi với Đảng Hạng bát bộ không?”

Người họ nét mặt lộ ra sự khâm phục vô hạn, Phượng tướng quả nhiên liệu sự như thần, tài hoa chắc chắn không thua gì thiếu chủ.

“Theo như thiếu chủ nói, Gia Luật thiết Uy đã phái ‘Hong Báo’ mang theo bốn người nữa, ngày mai tru diệt toàn bộ đầu lĩnh của Đảng Hạng bát bộ. Thiếu chủ nói việc này Phượng tướng quân đủ sức đối phó, không cần nhúng tay.”

Phượng Thiên Tường biết Cận Thiên Hàn sợ dĩ chỉ cứu mình chứ không để ý tới người khác, một phần cũng chính vì nghĩ đến an toàn của Phiếm Chu sơn trang. Nếu như phá sạch toàn bộ kế hoạch của Tây Liêu hoàng đế, khó đảm bảo Gia Luật Thiết Uy sẽ không giận điên lên mà huy động lực lượng toàn quốc đối phó Phiếm Chu sơn trang. Phiếm Chu sơn trang tuy rằng không sợ chuyện đó, nhưng nếu là thật ắt hẳn cũng phải có nhiều ít phiền toái.

“Thiếu chủ nói ‘Hong Báo’ chính là một trong những tộc nhân của Đảng Hạng tộc, lấy cơ trí của Phượng tướng quân ngài hẳn đã đoán ra hắn là ai.”

Hong Báo? Tộc nhân Đảng Hạng? Đôi con mắt hoa đào sáng ngời.

“Có phải là.... đệ đệ của Na Hào Lạc, Na Liệt Chúc?” Ngừ khí bình tĩnh mang chút dí dỏm, nhưng chỉ có bản thân hắn là biết trái tim trong lồng ngực mình đang có bao nhiêu là bất an, kinh đào hải lãng.

Người nọ nói. “Không sai.” Ôm quyền hành lễ xong, liền sử dụng khinh công biến mất.

Phượng Thiên Tường thần trí thanh minh, nhưng lòng dạ lại loạn cả lên. Na Hào Lặc cùng các trưởng lão đối với tộc nhân của mình trước nay vẫn “Thâm tín bất nghi” (tín nhiệm cực kỳ, không hề có chút nghi ngờ), nếu tộc nhân mà giăng bẫy, tám người đó chắc chắn sẽ không chút nghi ngờ mà tự chui đầu vào.

Thở dài, Phượng Thiên Tường xoay ngược phóng lên yên ngựa, vô cùng thân thiết vỗ vỗ bờm nó.

“Hào mã nhi, vất vả cho ngươi rồi. Ta biết ngươi nhiều ngày theo ta đã mệt chết đi được, nhưng lúc này không còn cách nào khác là phải phiền đến ngươi, có được không?”

Con ngựa trắng ngưỡng đầu lên trời hí vang một tiếng, tựa như đáp ứng sở cầu của Phượng Thiên Tường, tung vó phi như điên. Trong lúc nhất thời Phượng Thiên Tường chỉ còn cảm thấy gió núi ào ào thổi bên tai, cảnh sắc hai bên vùn vụt lướt về sau.

Chợt nghe “ầm ầm” mấy tiếng, sấm rền vang tận mây xanh. Tiếp theo, mưa to ào ào trút xuống như trời giáng, quất vào mặt ầm ầm đau.

“Loại thời tiết này quả thực không thích hợp để xuất hành.” Thì thảo tự nói một câu, Phượng Thiên Tường đưa tay gạt nước mưa theo trên trán chảy xuống mắt, tránh cho tầm nhìn bị loạn, tốc độ vẫn không chậm lại chút nào.

Biết rất rõ làm thế là không khôn ngoan, vậy mà vẫn cứ ngu ngốc đi làm, tựa như chỉ cần đề cập đến nam nhân kia, mình liền sẽ làm ra những hành động mà bản thân cũng không ngờ tới.

“Ca, từ sau khi Hán nhân kia đi rồi, ngươi lúc nào cũng không có tinh thần, chỉ biết tự mình bắn cung.” Na Liệt Chúc mang theo cung tiễn đi đến trước mặt Na Hào Lặc, “Tối hôm qua mưa to một trận, hôm nay sẽ có rất nhiều thú rừng rời hang kiếm ăn đây. Không bằng gọi bọn Trát Lý cùng đi săn thú đi?”

Na Hào Lặc nhìn đệ đệ đã chuẩn bị sẵn đao, tiễn đi săn nên cũng không cự tuyệt. Hắn gọi chiến mã của mình đến, trèo lên, cùng Na Liệt Chúc và trưởng lão thất bộ ra ngoài săn thú.

Na Liệt Chúc thất chuyển bát nhiều (đi lòng vòng lung tung), cuối cùng dẫn tám vị thủ lĩnh của Đảng Hạng đến một mảng rừng hoang vắng. Tám người đều cảm thấy bất an, nhưng nghĩ Na Liệt Chúc là tộc nhân của mình, tuyệt không thể làm ra những chuyện bất lợi với mình, thành ra cũng không hỏi nhiều. Na Hào Lặc nhú mày, trực giác bản năng đã thú khiến hắn cảm thấy mình đang bước vào một cái bẫy.

Na Hào Lặc hỏi. “A Liệt.....”

Không đợi hắn nói xong, Na Liệt Chúc đã bắn ra một mũi tên, thúc ngựa đuổi theo, “Ca, ta bắn trúng một con thỏ hoang!” Tiếng vó ngựa rầm rập, người đã không còn thấy dáng.

Khắc Lô Ngang không hiểu ra làm sao, nghiêng đầu hỏi, “Trát Lý, a Liệt có bắn trúng thỏ sao? Ta như thế nào lại không thấy?”

Trát Lý Đặc Lặc lắc lắc đầu, “Ta còn tưởng chỉ mình ta là không thấy thôi chứ.”

Tác Nhĩ Hổ tính tình nóng nảy, ghìm ngựa đuổi theo.

“Có phải a Liệt hoa mắt hay không? Ta đi gọi hắn trở về, đề phòng chúng ta tách riêng, một mình mà gặp phải mãnh thú gì đó thì nguy hiểm lắm.”

Na Hào Lặc đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Tác nhĩ, cúi xuống!”

Tác Nhĩ Hổ không cần nghĩ ngợi nhiều liền theo lời mà cúi xuống. Chỉ nghe đặng đặng đặng ba tiếng, ba cây phi tiêu bay thẳng đến, cắm sâu vào thân cây sau lưng Tác Nhĩ Hổ.

Tám người vội vàng hợp lại thành một vòng tròn hướng ra ngoài đề phòng tứ phía.

Gia Nạp nói.

“Tác Nhĩ, nếu không phải ngươi mau lẹ, ba cây phi tiêu kia đã cắm vào ngực rồi, như vậy thì thần tiên cũng khó cứu.” Trong lời nói vẫn còn chút sợ hãi.

Na Hào Lặc cau mày nhìn ra chung quanh. “Có gan thì ra đây! Đừng có như lũ chuột không dám ra sáng!”

Truy Phong vốn đứng yên trên vai Trát Lý Đặc Lặc bỗng nhiên rúc lên một tiếng rồi giương cánh bay vút đi. Nhìn chú chim bay đi, tám người cảm thấy được trấn an hơn một chút, Truy Phong có linh tính, nhất định sẽ bay đi tìm viện binh.

Các thủ lĩnh của Đảng Hạng bắt bộ hiểu được đạo lý này, hiển nhiên Na Liệt Chúc cũng sẽ biết. Hồng báo liếc mắt ra hiệu, bốn gã sát thủ liền cùng hấn sử xuất ám khí, nhắm vào đùi của tám con chiến mã. Chiến mã bị đau, quỵ chân ngã xuống, tám người đành phải xuống ngựa. Người Đảng Hạng giỏi cưỡi ngựa, công phu cực kỳ tinh thực, nhưng khi xuống ngựa thì bất quá cũng chỉ như những trai tráng khác mà thôi.

Năm tể sát thủ đề khí phóng tới, tám người rút đao nghênh chiến, tình hình nhất thời giằng co khó phân. Theo lẽ thường mà nói, đoàn người Na Hào Lặc chỉ giỏi săn thú cưỡi ngựa bắn cung, không phải võ công cao siêu gì như năm tên sát thủ, nhưng là người Đảng Hạng khi đánh nhau thì tựa như đánh bạc cả tánh mạng cũng không cần, hoàn toàn chẳng kiêng kị gì cả.

Tỷ như Khắc Lôi Ngang bị một kiếm xuyên qua vai trái, song chưởng liền dụng lực ôm chặt lấy Thanh Mãng không chịu buông, Gia Nạp nhân cơ hội một đao chém xuống, lấy mạng địch nhân.

Sau một phen chiến đấu kịch liệt, đã có ba gã sát thủ thi hoành đương địa (bỏ xác nơi xứ người), chỉ còn lại Hồng Báo và Kim Điêu. Tính nhân số thì bên Na Hào Lặc đang chiếm ưu thế, nhưng là mỗi người đều bị trọng thương, muốn tiếp tục chiến đấu cũng khó. Mà trí tuệ của Hồng Báo, võ công của Kim Điêu đều là đứng đầu trong thất sắc tinh nhuệ, hiện nay xem ra tám vị thủ lĩnh Đảng Hạng đang rơi vào tình thế bất lợi cực kỳ.

Na Hào Lặc cắn răng đứng lên, y phục toàn thân loang lổ vết máu.

“Muốn giết bọn hấn, trước hết phải bước qua xác của ta!”

Hồng Báo hừ lạnh một tiếng, Kim Điêu giơ tay xuất chiêu, kiếm quang lạnh lẽo như độc xà thẳng tắp hướng về phía trước, nhắm ngay giữa ngực Na Hào Lặc.

Na Hào Lặc không hề né tránh, tư thế vững như bàn thạch, ngẩng cao đầu, cho dù chết cũng không thể đánh mất uy phong, đó chính là tôn nghiêm của người Đảng Hạng!

Chính là, vì cái gì vào thời điểm này, trong đầu hấn lại hiện lên khuôn mặt so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn của hồ ly Hán nhân luôn khiến hấn tức đến giậm chân kia?

Ngay tại thời khắc nguy cấp, ngân quang chợt lóe, mũi kiếm của Kim Điêu sắp chạm đến quần áo của Na Hào Lặc thì bị một mũi kiếm khác đẩy ra. Trường kiếm vừa cứu mạng Na Hào Lặc kia nguyên lai lại là một nhuyễn kiếm (loại kiếm mảnh), chuôi kiếm có gắn một ti kết có tua thật dài, đỏ tươi như máu, người cầm kiếm thì bạch y trắng tuyết, đôi con ngươi hoa đào cuồng quyến vô hạn, không ai khác ngoài Hán nhân hồ ly thức trắng nguyên đêm chạy một đường đến đây – Phượng Thiên Tường.

“Thất sắc tinh nhuệ cũng chỉ thế này thôi.” Phượng Thiên Tường kiếm tựa long xà, xông tới vài bước bức lui Kim Điêu. Hấn đứng bên người Na Hào Lặc, đôi môi đỏ tươi hơi hơi cười lạnh, “Tây Liêu bệ hạ có thể coi là đương thời kiêu hùng, đáng tiếc thuộc hạ dưới trướng đều chỉ là tài trí bình thường!”

Tươi cười cuồng quyến, đôi con ngươi hoa đào mở to, đúng vậy, là Hán nhân giống như hồ ly kia, Phượng Thiên Tường mà hấn quen thuộc. Na Hào Lặc vô thức thở phào một hơi.

Kim Điêu võ công mặc dù cao, nhưng cá tính không đủ trầm ổn, lập tức mở miệng phản bác.

“Người là ai? Dám ở đây mà huênh hoang hả?! Chủ thượng là để cái loại người ảo lả như ngươi khinh mạn sao?”

“Tại hạ Phượng Thiên Tường. Là mục tiêu của ‘Mặc Lang’ cùng ‘Hắc Ưng’ trong thất sắc tinh nhuệ của quý quốc.” Phượng Thiên Tường sóng mắt lưu chuyển. “Nguyên lai đúng là thích khách do Gia Luật bệ hạ phái tới, Phượng mô chẳng qua là thuận miệng nói chơi mà thôi, không ngờ các hạ thật chưa đánh đã khai.”

Đôi mắt phượng quét qua một vòng, ba gã thích khách đã chết đều không có che mặt. Như vậy hồng y nhân che mặt kia nhất định là Na Liệt Chúc.

“Thất sắc tình nhưệ Hồng Báo, Hắc Ứng, Mặc Lang, Kim Điêu, Tử Tuấn, Bạch Thử, Thanh Mãng, nếu Phượng mổ đoán không nhầm, hai vị hắc là ‘Hồng Báo’ cùng ‘Kim Điêu’?” Phượng Thiên Tường lấy thuốc trị thương trong tay áo ra đưa cho Na Hào Lặc. Na Hào Lặc nhìn bằng hữu bị thương ở phía sau, liền không phản đối.

Kim Điêu lùi lại bên cạnh Na Liệt Chúc. Hắc lộp lại lời mà Hồng Báo đã dùng truyền âm nhập mật nói cho mình.

“Phượng Thiên Tường? Cho dù Hắc Ứng cùng Mặc Lang thất thủ, người nhanh nhất cũng phải xé chiều hôm nay mới đến được đây. Xem ra người nhất định là thức trắng đêm chạy tới rồi. Nếu như vậy, chúng ta hai người dùng dĩ dật lao (lấy mạnh khỏe đổi phó mệt mỏi), muốn giết người cũng chẳng phải vấn đề gì lớn.”

Na Hào Lặc mới nhớ tới vừa rồi khi tiếp nhận thuốc trị thương trong tay Phượng Thiên Tường, cảm giác ngón tay tiêm dài kia vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, tầm mắt đời xuống, nhìn đến đôi giày trắng dính đầy bùn đất, duy chỉ có chỗ ngay bàn đạp là sạch sẽ. Đêm qua trời mưa tầm tã, Hắc nhân này tại loại thời tiết đó mà phi ngựa chạy suốt một đêm?

Trong lòng giống như dâng lên một cái gì đó. Na Hào Lặc không biết đây là loại cảm giác gì, nhưng hắc chỉ biết hiện tại hắc cực kỳ muốn đem hai cái nên Báo Báo Điêu Điêu gì đó phanh thây xẻ thịt, sau đó xách lỗ tai hồ ly Hắc nhân kia mà rống lớn——

Người bình thường không phải rất thông minh sao? Như thế nào lại làm cái chuyện chạy suốt trong đêm mưa gió ngu xuẩn đến vậy? Kia căn bản đâu phải tác phong của người gian trá giảo hoạt như người? Chẳng lẽ phải để ta nhắc người mới nhớ?

“Vậy sao?” Phượng Thiên Tường hí mắt cười, đôi mắt phượng biến hóa kỳ lạ khó lường, “Đầu Phượng mổ ở đây, nếu hai vị có bản lĩnh, cứ tự nhiên đến lấy.”

Na Liệt Chúc cùng Kim Điêu trao đổi ánh mắt, sau đó liền một tả một hữu tấn công Phượng Thiên Tường. Thượng trung hạ ba đường nghiêm cẩn, tả trung hữu hạ đường tàn nhẫn, hai người này phối hợp quả thực thiên y vô phòng (không chê vào đâu được). Thực ra Na Liệt Chúc đoán rất đúng, Phượng Thiên Tường thức trắng đêm phi ngựa, thân mình vốn đã mệt mỏi, lúc trước ở Tây Liêu còn phải đấu trí, tinh thần cũng không còn tốt mấy, lúc này hắc chỉ là đang cố chống đỡ cho qua thôi.

Ưu thế của Phượng Thiên Tường chỉ có duy nhất một thứ, đó chính là linh hoạt. Chiêu thức của hắc hay thay đổi bất chợt, vốn đang là chiêu kiếm vòng “hoàng hà lạc nhật viên” lại bị đổi sang “đại mạc cô yên trực”, đầu đuôi thay đổi nhanh đến cực điểm, nhuần nhuyễn lại mềm dẻo, nhẹ nhàng biến hóa, lại cũng mạnh mẽ tựa long du tứ hải. Thậm chí hai loại kiếm thức hoàn toàn bất đồng hắc cũng có thể sử dụng kết hợp một cách cực kỳ tự nhiên nhuần nhuyễn, khi thì nhu khi thì cương. Nhu tựa xuân phong phát diện, cương tựa thái sơn áp đỉnh, tùy tâm tùy ý.

Lúc đầu Hồng Báo, Kim Điêu có chút luống cuống tay chân không biết ứng phó thế nào, nhưng một lúc lâu sau, Phượng Thiên Tường dần dần kiệt sức, đối phó cùng lúc hai cao thủ xem ra có vẻ lực bất tòng tâm.

Không biết khi Na Hào Lặc biết đệ đệ hắc là một trong những sát thủ muốn đẩy hắc vào chỗ chết, sẽ chấn kinh đến mức nào? Nhưng để bấy rập này không thể tái hiện, chỉ còn cách làm rõ tình thế. Trong lòng chợt dâng lên tư vị chua xót, nếu Na Hào Lặc thực sự tin ta, đề phòng đệ đệ hắc, thì đâu phải rơi vào tình cảnh hôm nay?

Tình thế bất lợi, nhưng Phượng Thiên Tường cũng không hoảng sợ, thời gian không sai biệt lắm, cứu binh chắc đã sắp đến, lập tức cắn răng một cái, vờ để lộ sơ hở, thừa lúc Hồng Báo tấn công vào, lợi dụng chưởng lực của Kim Điêu đánh rơi khăn che mặt của hắc.

Không nào ý muốn nghe được một tiếng gầm — “A Liệt!”, Phượng Thiên Tường nghe ra sự đau đớn trong thanh âm của Na Hào Lặc, trong lòng không tự chủ run lên.

Lúc so chiêu tối kỵ nhất là phân tâm, Phượng Thiên Tường thảm kêu một tiếng không tốt, liền cảm thấy hai bên gáy chợt lạnh, hai thanh kiếm của Hồng Báo, Kim Điêu đã tạo thành thế chế trụ hắc.

Na Hào Lặc lửa giận mãnh trưởng, đầu chưa kịp nghĩ thân thể đã tự động lao tới, đáng tiếc hắn bị thương nặng vô lực, Kim Điều bay lên một cước đá vào hông hắn, Na Hào Lặc bị văng ra có hơn sáu thước.

Liên lúc này, chợt nghe trống trận thùng thùng nổi lên bốn phía, càng ngày càng gần. Phượng Thiên Tường nhàn nhã cười, không chút nào giống một kẻ đang bị người khác nắm giữ tính mệnh trong tay.

“Các hạ nếu là muốn lấy tánh mạng của Phượng mổ, chỉ sợ hiện tại không được nữa rồi.”

Trong lúc nói chuyện, tiếng trống trận đã gần kề bên tai, một đội binh sĩ ước chừng hơn trăm người, một thân hổ đầu khải giáp, giương cung lập tấm chắn, vây quanh ba người. Phượng Thiên Tường bình tĩnh hạ lệnh.

“Cho hai mươi người hộ tống các thủ lĩnh Đảng Hạng trở về bộ lạc dưỡng thương, còn lại giương cung đợi lệnh.”

Lập tức có người lĩnh mệnh, đến đỡ Na Hào Lặc cùng những người khác dậy, số còn lại vào chỗ giương cung.

Trưởng lão thất bộ hai mặt nhìn nhau, ai cũng không chịu rời đi. Trát Lý Đặc Lặc lo lắng nói, “Phượng lão đệ, các ca ca không yên tâm để người.....”

Phượng Thiên Tường mỉm cười. “Không gì phải lo hết. Các vị huynh trưởng cứ yên tâm rời đi.

Na Hào Lặc lại nói.

“Nơi này còn có ta. Hán nhân, ta nói trước, cho dù người có giết ta ta cũng không đi. Trát Lý, các người về trước đi.” Câu sau là nói với bọn người Trát Lý Đặc Lặc, mắt hổ hàm uy, quả nhiên không để cho người ta kháng lệnh.

Trưởng lão thất bộ nhìn một vòng, nhìn sang Na Liệt Chúc, rồi lại nhìn Na Hào Lặc, thở dài, để cho hai mươi tướng sĩ hộ tống trở về.

Na Hào Lặc phát tay ý bảo tướng sĩ không cần diu hắn, ôm bụng đứng lên, tầm mắt nhìn thẳng đệ đệ.

“A Liệt, người.....”

“Đúng vậy, ta chính là một trong Tây Liêu thất sắc tinh nhuệ, Hồng Báo.” Gương mặt Na Liệt Chúc có chút vẩn vơ, tràn ngập dục vọng, “Ta biết người muốn hỏi cái gì, ta hiện tại sẽ nói hết cho người, ta căn bản chưa từng xem mình là đệ đệ của người. Tiên hoàng phái mẹ ta đến Đảng Hạng làm mật thám, sau đó mẹ ta qua đời, ta liền tiếp nhận chức trách của mẹ. Người không phải vẫn hoài nghi mấy năm trước lúc giao chiến với Tây Liêu, Ô Lỗ, Tề Nạp.....” Hắn một hơi kể ra mấy tên, đều là mấy dũng sĩ khá nổi danh của Đảng Hạng.

“Bọn họ đều là ta giết!” Câu nói sau cùng đã đánh thẳng vào đáy lòng Na Hào Lặc.

“Người!”

“Nếu tại hạ đoán không lầm, quý chủ thượng còn đồng ý, nếu có thể tru diệt các vị thủ lĩnh Đảng Hạng, các hạ sẽ trở thành người đứng đầu Đảng Hạng phải không?” Phượng Thiên Tường nhớ tới ánh mắt chứ đầu dục vọng quyền lực của hắn lúc trước.

Na Liệt Chúc hơi nghiêng đầu, sừng sốt nhìn Phượng Thiên Tường.

“Ta hiện tại có thể hiểu được vì sao chủ thượng hạ lệnh cho Mặc Lang và Hắc Ứng giết người.” Nói thể hiển nhiên đã xác thực cho lời suy đoán của Phượng Thiên Tường.

“Bất quá Phượng mổ đã nói qua, hiện tại nếu các hạ muốn lấy mạng Phượng mổ là không có khả năng.” Phượng Thiên Tường cười lạnh một tiếng, “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, bắn tên!”

Hơn mười mũi tên thẳng hướng ba người mà lao đi vun vút, rậm rạp tựa châu chấu. Hồng Báo cùng Kim Điều lúc này mới phát hiện trong tay tướng sĩ cầm đều là liên nỗ có thể cùng lúc bắn ra được bảy mũi tên, bốn phương tám hướng đều là tên, căn bản không thể tránh né.

Na Liệt Chúc không còn cách nào khác liền cầm kiếm xả xuống, định túm Phượng Thiên Tường đem chắn trước mặt mình, ai ngờ Kim Điêu cũng có cùng ý nghĩ, hai người trong lúc lóe kéo bị Phượng Thiên Tường mượn lực phản đòn, suýt chút nữa trở thành tiểu nhân ngộ thương đồng bọn của mình.

Hai người vốn tưởng rằng nắm được con tin trong tay là không cần phải lo lắng, lại không dự đoán được Phượng Thiên Tường cư nhiên lại không màng sinh tử của mình mà hạ lệnh bắn tên, đành phải buông Phượng Thiên Tường ra, huy kiếm chống đỡ. Nhưng cái loại tứ phương xuất kích, “lưới tên” tựa như mẫn thiên hoa vũ, cùng với loại ám khí bình thường uy lực hơn rất nhiều. Không bao lâu, tay cùng chân Hồng Báo đều đã trúng tiễn, Kim Điêu võ công cao hơn, chỉ có bị một lỗ trên đùi phải.

Phượng Thiên Tường dương dương tự đắc đứng yên tại chỗ, tay hay chấp sau lưng, ngạo nghễ cười lạnh.

Na Liệt Chúc cùng Kim Điêu thấy tình hình không ổn, đành phải từ bỏ sứ mệnh, chặt vật tìm đường chạy trốn. Na Hào Lặc một đôi mắt hổ nhìn chăm chăm theo hướng đệ đệ rời đi, trên mặt đầy biểu cảm phức tạp.

“Tướng quân, có đuổi theo không?” Tướng sĩ hỏi.

Phượng Thiên Tường lông tóc vô thương, chỉ có quần áo bị mũi tên xẹt ngang làm rách mấy chỗ. Hắn nhìn sang Na Hào Lặc, hơi trầm ngâm, sau đó hạ lệnh.

“Quay về doanh trại rồi tính sau. Thu đội.”

Hiện tại loại tình huống này, mình có muốn giúp cũng không được cái gì, cũng chỉ có thể để hãn một mình đối mặt mà thôi.

Phượng Thiên Tường một lần nữa phóng lên bạch mã chuẩn bị về doanh trại, lại nghe Na Hào Lặc gian nan nói.

“Này, Hân nhân.... Hôm nay ta ở tạm chỗ người được không?”

Tâm niệm vừa chuyển, Phượng Thiên Tường đã đoán được bởi vì hãn cảm thấy áy náy chuyện Na Liệt chúc, không mặt mũi nào đối mặt với tộc nhân nên muốn tạm thời lảng tránh. Nam nhân này quả thật không hổ là tộc trưởng của Đẳng Hạng bát bộ, Phượng Thiên Tường nhẹ cười.

“Vương gia quan lâm hàn xá, tất nhiên là Phượng mỗ hoan nghênh.”

Phái một người đi báo cho thất bộ trưởng lão xong, Phượng Thiên Tường cùng Na Hào Lặc là đoàn binh lính trở về doanh trại.

Tinh thần buông lỏng, Phượng Thiên Tường bắt đầu cảm thấy mệt mỏi dâng lên, cả đêm rong ruổi toàn thân đều ê ẩm, lại bị trúng một chưởng của Kim Điêu khiến nội tức hỗn loạn, tuy rằng có thể miễn cưỡng mỉm cười, nhưng là không có tinh thần nói đùa như mọi khi. Na Hào Lặc tâm tình cũng kém, dọc đường đi không nói một lời nào.

Binh lính cảm thấy được bầu không khí nặng nề, muốn nói gì đó cho hòa dịu bớt, đột nhiên linh cơ vừa động, “Tướng quân, ‘tĩnh tự tiền trận’ của chúng ta mới lần đầu áp dụng thực chiến, ngài không sợ chúng thuộc hạ ngộ thương ngài sao?”

Phượng Thiên Tường hào sái (hào sảng + tiêu sái?) cười, lúc này mưa dầm đã qua, giữa trưa ánh mặt trời rực rỡ đến chói mắt.

“Nếu không thể tín nhiệm cấp dưới của chính mình, vậy thì còn gọi là tướng quân chi nữa?” Trong lời nói có sự tín nhiệm không cần che giấu.

“Ha ha....” Cả đám binh lính cũng theo hãn cười to.

Mới vừa rồi binh lính bắn tên nhìn như lộn xộn, kì thực giấu diếm huyền cơ. Đây chính là “Tĩnh tự tiền trận” Phượng Thiên Tường tỉ mỉ thiết kế, chuyên dùng đối phó địch kèm hai bên con tin, tên bắn đan xen nhau sẽ có một lỗ hồng chữ “khẩu” ở giữa, chính là vị trí của con tin đang đứng, như thế sẽ giết được địch mà không thương hại con tin. Ngưng để làm được điều này, đối với vị trí binh sĩ bắn tên cũng như lực đạo đều có yêu cầu rất nghiêm khắc. Nửa năm trước khi đến đây nhậm chức, Phượng Thiên Tường trọng chính

quân đội – Hồ Dực quân, tuyển một trăm binh lính giỏi bắn cung ngày đêm diễn luyện, đến hôm nay mới có cơ hội ra thực chiến.

Na Hào Lặc xiết chặt dây cương — chiến mã của hắn đau quá hí lên một tiếng. Hắn cười lạnh. Người này Hán nhân hồ ly, đã sớm tính kế tốt lắm rồi, một cho lão tử vừa rồi còn nghĩ muốn nhảy dựng lên, túm cổ áo người mà hét lớn “Người thực không muốn sống nữa!”, nguyên lai đều là ta lo lắng vô ích.

Còn đang suy nghĩ mông lung thì đã đến doanh trại của Phượng Thiên Tường. Hơn phân nửa thời gian Phượng Thiên Tường đều cùng binh lính ở đây, chỉ những khi cần phải xem công văn mới về phủ đệ. Phượng Thiên Tường sai người gọi quân y, dẫn Na Hào Lặc đến soái trưởng trị thương trước, bản thân hắn trúng là nội thương nên cũng không cần đến quân y.

Gọi một đội khác thuộc Hồ Dực quân đến, Phượng Thiên Tường phân phó bọn họ đuổi theo truy bắt Hồng Báo, Kim Điều. Khi này bắn tên, trên mỗi mũi tên đều có tẩm “mê đảo lão hổ” do người Đẳng Hạng đặc chế. Thuốc này Đẳng Hạng chế ra chuyên dùng khi đi săn để đối phó mấy loài hổ, báo, sư tử, khiến cho chúng hành động chậm chạp, thậm chí hôn mê, được tính chậm nhưng hiệu lực rất mạnh, tính thời gian thì lúc này hắn là đã phát tác đi.

An bài thỏa đáng mọi chuyện xong, Phượng Thiên Tường mới vào trưởng soái của mình, sai người dọn chút cơm canh lên.

“Giăng co lâu như vậy, ta đói đến hoa cả mắt rồi.” Hắn cười nói, đôi con ngươi hoa đào toát ra phong tình vô hạn, “Vương gia, ngài cũng ăn một chút đi?”

Na Hào Lặc trên người trái phải đều là băng vải trắng. Hắn nhận lấy đôi đũa gỗ Phượng Thiên Tường đưa, gấp mấy miếng thịt dê lớn béo ngậy cho vào miệng.

Im lặng một lúc lâu, Na Hào Lặc hỏi, “Thương thế của người.... không sao chứ?”

Phượng Thiên Tường nghiêng đầu nhìn sang, gương mặt Na Hào Lặc có thể nói là góc cạnh rõ ràng, đôi mày cương nghị bất phàm, đôi mắt hổ sáng ngời hữu thần, cổ đeo mộ vòng kết răng thú càng hiện ra vẻ cuồng dã ngang ngạnh tiêu sái hào sảng. Một người như vậy, lúc không được tự nhiên mà tỏ vẻ quan tâm mình – Hán nhân xưa nay hắn cực kỳ chán ghét, thật là có mấy phần tình trí nha.

“Làm phiền Vương gia lo lắng.” Che giấu hứng thú trong con ngươi hoa đào, Phượng Thiên Tường dùng tư thái kính cẩn hữu lễ đáp, “Thương thế mặt tướng không có gì đáng ngại. Chỉ cần.....”

“Ai làm lo cho Hán nhân người chứ?” Na Hào Lặc nghiêng đầu đi chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, “Lão tử chính là không muốn người hôm nay bị thương nặng rồi chết, hại ta gián tiếp trở thành hung thủ.”

Thật rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo a! Phượng Thiên Tường cười xấu xa, đôi ngươi châu ngọc vừa chuyển, quyết định chủ ý. Nếu đúng như Trát Lý lão ca nói, nam nhân vốn chán ghét Hán nhân đến tận xương tủy này khi ta không có ở đây luôn nhớ đến ta, có phải vẫn còn có thể ôm một chút hy vọng?

Hôm nay chính là cơ hội trời ban, chỉ có ta và hắn hai người đơn độc ở cùng một chỗ, không bằng.....

7. Chương 7

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Chỉ trong một thoáng Phượng Thiên Tường đã hạ quyết tâm, lập tức làm bộ như bị lời nói của Na Hào Lặc làm tổn thương, âm thầm cúi đầu không nói, yên lặng ăn cơm. Na Hào Lặc lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, nhưng vì sĩ diện nên cũng ngại nói xin lỗi, chỉ có thể đối với cơm canh mà lang thôn hổ yết.

Trong bầu không khí mà Na Hào Lặc cho là đóng băng kia, hai người giải quyết sạch sẽ bữa cơm cũng không biết gọi là cơm trưa hay cơm sáng, Phượng Thiên Tường gọi hỏa đầu quân (lính làm việc bếp núc) vào dọn chén đĩa, rồi lại sai người mang một bồn tắm to đựng nước ấm hòa với một ít dược liệu vào.

“Mời vương gia đến khách trường nghỉ tạm, cẩn thận hầu hạ không được sơ suất, có biết không?” Đôi con người hoa đào chớp chớp, tuy rằng ôn hòa, nhưng lại toát ra khí thế khiến người ta không dám làm trái.

Dịch binh chuyên làm mấy chuyện vặt vãnh trong doanh quân, vội vàng gật đầu tuân mệnh. “Vương gia, mời theo tiểu nhân.”

“Người làm gì?” Na Hào Lặc không hiểu.

“Mặt tướng toàn thân ướt đẫm, nếu không muốn bị nhiễm phong hàn thì phải tắm rửa thay quần áo.” Phượng Thiên Tường xoa xoa huyết thái dương, vẻ mặt mệt mỏi cực kỳ, “Vương gia đã chán ghét mặt tướng, mặt tướng dĩ nhiên không dám xuất hiện trước mặt ngài, cho nên thỉnh ngài cứ đến khách trường nghỉ tạm.” Thở dài một hơi, vẻ mặt vô cùng ảm đạm.

Tuy có chút diễn trò, nhưng mệt mỏi là thực sự. Quần áo toàn thân không chỗ nào khô ráo, thấp thấp dính dính, nếu không thay ra chắc chắn sẽ nhiễm phong hàn. Chỗ trên ngực bị Kim Điều đánh trúng cũng phải vận khí điều tức ngay tức khắc, không thể kéo dài.

Na Hào Lặc liếc mắt nhìn một cái, quần áo trên người Phượng Thiên Tường thực sự là ướt nước, giống như giấy trắng dính dính trên người, trong lòng không khỏi đau xót. Cái loại cảm giác này tựa như bị người ta lấy dao nhọn hoặc kim châm đâm thật mạnh vào lòng, đau đến kịch liệt.

Hắn cũng không phải là ngốc. Hán nhân này vì hắn (nói đúng ra là vì bọn họ) mới rơi vào tình cảnh thế này, điểm ấy hắn dĩ nhiên nhìn ra được. Đặc nhân nhất khóa tâm, hồi nhân nhất khóa tâm [nhận của người một tấm lòng, trả lại người một tấm lòng], Trát Lý Đặc Lặc nói rất đúng.

Na Hào Lặc tự biết đuối lý, nhưng là không biết nói cái gì, đành phải ho khan một cái, cực kỳ mất tự nhiên.

“Ai nói lão tử không muốn gặp người? Lão tử đã nói hôm nay ở lại đây thì sẽ không đổi ý. Người tắm thì cứ tắm, dù sao đều là nam nhân, có cái gì phải sợ chứ?”

Đôi con người hoa đào chớp chớp, Phượng Thiên Tường phát tay ý bảo tên dịch binh lui ra. Bước đầu đã đạt được mục đích, kế tiếp chính là.....

Kỳ thật bốn ý của Phượng Thiên Tường cũng không phải muốn dùng sắc dụ người nam nhân trước nay chưa từng đối đãi hào nhĩ với mình này, mà chỉ nghĩ muốn tiến thêm một bước xác nhận cảm giác của hắn đối với mình, giữa hảo cảm và chán ghét, bên nào chiếm nhiều hơn.

Nhưng là thật lâu về sau, trong lúc vui đùa Phượng Thiên Tường ngẫu nhiên hỏi người bên cạnh, người từ khi nào thì phát giác bản thân yêu ta đâu? Na Hào Lặc đầu tiên là mặt đỏ tai hồng, sau đó bị bức bách mãi mới nói lộ ra, chính là hôm nay.

Phượng Thiên Tường cởi bỏ mũ quan, xoa ra mái tóc dài đen như mực, rồi tháo thanh nhuyễn kiếm quần ở thắt lưng cùng đai lưng xuống, tùy ý đặt trên bàn. Tiếp đó, đôi tay trắng như tuyết với những ngón thon dài lần lượt xả xuống vạt áo.

Kia xương quai xanh tú đôn xinh đẹp, đường cong mê người, kia da thịt trắng nõn nhẵn nhụi không tỳ vết, kia mái tóc đen nổi bật trên làn da trắng tuyết, thật là làm mê đảo chúng sinh.

Phát giác đôi mắt mình cứ thế mà nhìn chăm chăm hồ ly Hán nhân, Na Hào Lặc tim đập thành thịch, nghiêng đầu đem mặt quay sang chỗ khác, do quay mạnh quá động đến kinh mạch nơi cổ, đau muốn nhảy nước mắt.

Thiên sát a! Hồ ly Hán nhân là là nam nhân, một nam nhân không hơn không kém! Ta đang làm cái gì chứ! Na Hào Lặc một bên nghe tiếng quần áo sột soạt, nước động róc rách, một bên thầm mắng chính mình nhất định là có chỗ nào không ổn rồi, lại thêm toàn thân bắt đầu nổi lên nhiệt lưu, xấu hổ không thôi.

Đây là cảm giác gì? Tựa như thứ đang lưu chảy toàn thân không phải khí huyết nóng bỏng, mà là một ngọn lửa đang cháy hừng hực, hít vào thở ra đều mang theo nhiệt lượng, đốt khô cả người. Lúc này lại nghe người nọ vì cảm giác nước ẩm vừa phải, thoải mái thở ra một hơi, cổ nhiệt lưu khó hiểu kia liền nhắm ngay cái chỗ nhắc đến khiến người ta thẹn đỏ mặt dưới bụng mà tụ lại.

Cư nhiên lại đối với nam nhân mà..... Chẳng lẽ là vì chưa từng chạm qua nữ nhân sao? Na Hào Lặc khóc không ra nước mắt mà nghĩ.

Hắn từ lúc mười tám tuổi bị chọn làm tộc trưởng bát bộ liên minh, năm năm trước vốn là đến phiên Khắc Lôì Ngang tiếp nhận chức vụ, nhưng trưởng lão thất bộ lại trăm miệng một lời đem trọng trách này quay ngược về hắn. Mười năm qua chỉ biết dành hết tâm tư thống lĩnh bát bộ, đối phó Tây Liêu với Thiên Triều, vội đến thở không xong, làm sao còn rảnh mà đi nói mấy chuyện yêu đương?

Không được, tháng mười này chính là lúc đổi tộc trưởng, đến lúc đó nói thế nào cũng phải đem trọng trách này trả lại — đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là thế cục thực sự yên ổn.

Thanh âm hay đến chết tiệt của Hán nhân hồ ly lại còn cố tình truyền từ phía sau đến, “Vương gia, ngày đang phiên nào gì vậy? Có việc lo lắng xin cứ nói ra đừng ngại, không chừng mặt tướng có thể giúp ngài bày mưu tính kế cũng không chừng.”

Chỉ có Phượng Thiên Tường là biết, lời của mình không giấu được ý cười. Na Hào Lặc đại khái là không để ý, thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của hắn thực rất rõ ràng, chẳng khác nào lời đình ma âm, khiến Phượng Thiên Tường nghĩ muốn giả bộ không nghe thấy cũng không được.

“Người cái gì mà chẳng biết!” Na Hào Lặc hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn hắn, âm thầm bảo mình phải bình tĩnh, bình tĩnh nào bình tĩnh nào. “Có chuyện gì mà người không biết không?” Ngữ khí thật là chẳng khách khí chút nào.

“Đa tạ vương gia tán thưởng, mặt tướng cũng chỉ là một phạm nhân, làm gì có chuyện không gì không làm được. Tỷ như giờ phút này vương gia đang lo lắng chuyện gì, mặt tướng thực sự là không biết.” Ai nha nha, xem ra tộc trưởng bát bộ thẹn quá hóa giận rồi, Phượng Thiên Tường mỉm cười đáp.

“Ta đang nghĩ, người đến tốt cùng là bao nhiêu tuổi?” Na Hào Lặc tùy tiện tìm đại cái cớ, chứ chẳng lẽ lại đem lời thật nói ra? Tuyệt đối không được, có chết hắn cũng không nói.

Nghĩ một đằng nói một nẻo đây mà. Con người hoa đào chuyển vòng vo, Phượng Thiên Tường cũng thực hợp tác, không vạch trần hắn, “Mặt tướng mười lăm tuổi chịu tang cha, sau đó ở bên mộ giữ ba năm đạo hiếu, vừa hết ba năm liền đảm nhiệm chức vụ ở biên cương. Tính ra, sang năm là vừa đúng nhọc quán chỉ linh (20 tuổi)”

Hán nhân này mới mười chín tuổi. Na Hào Lặc cảm thấy có chút ngạc nhiên. Bình thường thoát nhìn Phượng Thiên Tường luôn là bộ dáng lão thành khéo đưa đẩy, không nghĩ tới hắn lại còn nhỏ hơn mình cả tám, chín tuổi, gánh nặng trên vai hắn hẳn là nặng hơn so với mình nhiều lắm.

Một tia cảm giác không rõ nghĩa xâm chiếm tâm trí, nhiệt ý ở bụng dưới Na Hào Lặc dần dần tán đi, biến thành một loại tình tứ khác thường, xa xăm dai dẳng, so với cuồng loạn vừa rồi, cái loại suy nghĩ không thể giải thích được này, ngược lại càng thêm sâu sắc, tựa như thiên trường địa cửu. Đồng thời, thần trí có chút mê loạn cũng dần dần hồi phục, Na Hào Lặc trở lại là một “dã thú” mẫn tuệ, tỉnh táo hồi.

“Đúng rồi, ta vẫn thắc mắc, viện quân của người vì sao lại đến nhanh như thế? Nếu như đang ở trong lãnh thổ của Thiên triều các người thì không nói, đằng này cánh rừng đó rất ít người lui tới, lại còn nằm trong phạm vi của Đẳng Hạng ta?”

Lúc này mới giống với một Na Hào Lặc đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, bất quá vừa rồi trong lòng hắn là đang nghĩ gì? Phượng Thiên Tường chớp chớp mắt, quên đi, chỉ cần mình muốn hỏi, về sau còn nhiều cơ hội mà.

“Mặt tướng đang trên đường đến Đẳng Hạng thì gặp Truy Phong, lúc ấy mặt tướng có mang theo bản đồ, cho Truy Phong xác nhận địa điểm xong, mặt tướng liền chạy tới trước, để Truy Phong mang thư đến Hồ Dục quân, lệnh cho đội cung nỏ cấp tốc tới nơi.”

“Thư? Theo như tính tình của người, tùy thân mang theo bản đồ cũng không có gì lạ, nhưng chẳng ai lại lúc nào cũng mang theo giấy bút trong ngực. Ta xem người nhất định là xé vải áo, cắn đầu ngón tay viết huyết thư?” Na Hào Lặc nhìn đồng bạch sam trên sàn nhà, “Tay áo bên trái của người ngắn hơn, tưởng là ta không thấy sao?”

“Vương gia anh minh, quả nhiên hảo nhân lực.” Phượng Thiên Tường thoải mái duỗi người một cái, “Ngài quả nhiên là nhìn rõ mọi việc.”

Na Hào Lặc mắt sắc, thoáng nhìn đến vết máu ngay ngón tay giữa trắng thon như ngọc của Phượng Thiên Tường, đáy mắt như bị cát rơi vào, đau đau. Khoan đã, đó là——

“Hong ấn trên lưng ngươi là sao?” Na Hào Lặc nhảy dựng lên.

“Chưởng ấn này sao, là bị Kim Điều đả thương.” Phượng Thiên Tường lấy một loại vẻ mặt lạnh nhạt tưởng như sự tình không liên quan đến mình, mỉm cười mà đáp. Nhìn đến nam nhân trước mặt vì mình mà khẩn trương đến tưởng chừng như mũi thở ra khói, ánh mắt nổ lửa, trong lòng không khỏi tự đắc ý một chút.

“Cái gã gì gì Điều đó, tay gã cũng không phải than lửa, sao lại để lại một cái dấu như vậy?” Na Hào Lặc quả thực nổi trận lôi đình, “Còn biểu tình của ngươi như thế là sao? Đừng nói với ta ngươi không thêm để ý đến thương tích của mình nha!”

“Không có việc gì. Đây chỉ là kinh mạch tắt nghẽn nên bị tụ huyết thôi. Trong bồn tắm có hòa được lựu giúp lưu thông khí huyết, chỉ cần phối hợp mà vận khí điều tức thì sẽ không sao.” Phượng Thiên Tường vẫn dùng một bộ dáng khí định thần nhân, bất quá trong lòng cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Tộc trưởng bát bộ trước nay luôn trưng ra biểu tình như muốn ăn thịt người, bộ dáng khấn trương của hắn xem ra còn hơn so với mình dự đoán rất nhiều. Phượng Thiên Tường hơi hé môi, tâm tình rất tốt.

Đôi lông mày của Na Hào Lặc như bị người ta nhéo một cái, nhăn lại cùng một chỗ, “Ngươi vậy là có ý gì?” Hán nhân hồ ly này làm sao thế? Cứ như tính mệnh của bản thân chẳng là gì cả vậy.

Phượng Thiên Tường cười cười không nói. Đúng lúc này, lại nghe bên ngoài trước có người bẩm báo.

“Khởi bẩm tướng quân, đã tìm được hai gã tặc nhân trong Mãnh Hồ lâm. Nhưng là.....”

“Nhưng là cái gì? Các người xử trí A Liệt thế nào rồi?!” Na Hào Lặc vừa nghe báo đã nhảy dựng lên, trừng mắt liếc Phượng Thiên Tường một cái, vọt tới trước biên xốc rèm cửa lên, hung hăng túm cổ áo tên lính truyền tin.

“Tùng mạc quận vương, thỉnh ngài buông lính truyền tin của mặt tướng được không?” Phượng Thiên Tường tựa tiểu phi tiểu nói, “Ngài đem người ta nâng cách mặt đất ba bốn tấc rồi kìa.”

Na Hào Lặc liếc nhìn Phượng Thiên Tường một cái, theo lời buông tên lính ra.

Không hổ là tinh binh do Phượng Thiên Tường huấn luyện, lính truyền tin chỉ sửng sốt một lát liền trấn tĩnh lại, âm thanh chẳng khác bình thường là bao. “Hai tặc nhân kia....”

Na Hào Lặc liếc qua một cái, tên lính truyền tin kia cũng thật thông minh, lập tức sửa lại lời nói, “Hai người kia chỉ còn là thi thể, chúng ta đem nhập liệm hay khiêng về kiểm tra thực hư, thỉnh tướng quân ra chỉ thị.”

Phượng Thiên Tường không nói, đem tầm mắt dời về hướng Na Hào Lặc. Người nọ cũng biết hắn đang quan tâm mình, trong lòng nóng lên, miễn cưỡng không thay đổi vẻ mặt mở miệng, “Ta đi xem thế nào.”

Phượng Thiên Tường bảo lính truyền tin làm theo, đồng thời dặn dò thêm một câu, “Hết thấy nghe theo phân phó của Tùng Mạc quận vương, không được sai lời.”

Na Hào Lặc quay đầu lại nhìn hắn, Phượng Thiên Tường mỉm cười đáp lại.

Cám ơn ngươi, Hán nhân. Na Hào Lặc trong lòng không tiếng động nói.

“Các người đem người mặc quần áo vàng trở về kiểm tra, lục soát gì đó đều tùy theo Hán nhân hồ ly tướng quân của các người, ” Na Hào Lặc nhìn hai thi thể trong trạng thái cố giết lẫn nhau, tay người này chặt chẽ kháp trụ cổ họng người kia, “Người còn lại không cần phải quan tâm.”

Hồ Dục quân xưa nay quân lệnh nghiêm, mọi người liền bắt tay vào làm việc — đem hai đôi tay kháp chặt cổ nhau giải khai, nâng thi thể Kim Điều lên xe đẩy đã chuẩn bị sẵn, động tác gọn gàng nhanh lẹ.

Na Hào Lặc vẫn đứng tại chỗ nhìn chằm chằm thi thể của đệ đệ mình, đợi đến khi bốn phía không một bóng người mới cúi người thở dài một tiếng, đưa tay vuốt mắt cho Na Liệt Chức.

Dùng dao sắc chặt mấy nhánh cây khô xếp lại thành đồng, Na Hào Lặc lấy trong lòng ngực ra viên đá đánh lửa – hẳn vẫn không chịu dùng hỏa chiết tử của người Hán- hỏa táng cho Na Liệt Chúc.

Na Hào Lặc là đệ đệ cùng cha khác mẹ với hắn. Hắn nhìn đệ đệ mình lớn lên từng ngày, bình thường tính tình rất tốt, thường cùng mọi người nói nói cười cười, nhưng có ai ngờ người đệ đệ luôn thoải mái cười to đó lại chính là một con rắn độc do bọn Tây Liêu sắp xếp trà trộn trong tộc nhân?

Lửa đỏ dần tàn, Na Hào Lặc đứng dậy thu thập tro cốt của đệ đệ. Lúc này phía sau hắn vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Chủ nhân của bước chân ấy mang theo hơi thở mà Na Hào Lặc cực kỳ quen thuộc. Tuy rằng hắn vẫn không chịu thừa nhận hết thảy cảm giác của mình đối với Phượng Thiên Tường, cũng không rõ vì sao lại có những cảm giác ấy, nhưng nó tưởng chừng như một phản ứng bản năng, cũng không hẳn là vô căn cứ.

Phượng Thiên Tường tựa như bằng hữu lâu năm vỗ vỗ vai hắn, từ trong ngực lấy ra một mảnh vải trắng, tiến đến cùng hắn thu thập tro cốt của Na Liệt Chúc.

“Ta nghĩ người sẽ mang đến cho ta vò rượu.”

Phượng Thiên Tường yên lặng nhìn hắn.

“Cửa ải này người có thể tự mình đi qua, không cần tới rượu để trốn tránh.”

Phượng Thiên Tường áo trắng như tuyết đứng cạnh những nhánh cây khô bị đốt cháy sém, tạo nên một cảm giác đối lập rất mãnh liệt, khiến người ta không thể dời mắt được.

“Ta phải vượt qua, tánh mạng của mười sáu vạn tộc nhân đều nằm trong tay ta, chỉ cần đi nhầm một bước sẽ hại chết bọn họ.” Na Hào Lặc thần nhiên tiếp lời, “Nhưng nếu không có người, hôm nay ta thực sự đã đi nhầm.”

Phượng Thiên Tường mỉm cười.

“Thử hỏi làm người ai lại chưa một lần sai? Ngẫu nhiên sai một hai lần cũng là chuyện bình thường. Sự tình đã xảy ra, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã thu thập xong tro cốt của Na Liệt Chúc, Na Hào Lặc đem để vào trong ngực, im lặng không hề mở miệng, xoay người ngồi xuống.

“Nếu vương gia muốn một mình yên tĩnh, Phượng mẫu sẽ tránh đi.” Phượng Thiên Tường ôn hòa nói, nhưng con người hoa đào lại tràn đầy vẻ giảo hoạt.

Mới là lạ! Nhìn bộ dáng đó của Na Hào Lặc rõ ràng là đang do dự phải mở miệng thế nào. Hơn nữa nếu thực sự để hắn ở lại một mình, Phượng Thiên Tường cũng không yên tâm. Nói như vậy chẳng qua là muốn nghe chính miệng người ta giữ mình lại thôi.

Quả nhiên, Na Hào Lặc lên tiếng.

“Có thể... ở lại tán gẫu với ta một lúc không?” Ngữ thanh chân chờ, hiển nhiên là đã trải qua một phen đấu tranh nội tâm dữ dội.

Phượng Thiên Tường ngồi xuống cạnh hắn, ngón tay tiêm dài tiện tay vuốt vuốt tóc, “Đương nhiên có thể”

“Người nhớ lần sau tốt nhất hãy lau khô tóc trước khi ra ngoài, nếu không dễ đau đầu lắm. Bình thường cái gì người cũng biết, vì sao chuyện đơn giản vậy lại không hiểu?” Na Hào Lặc nhìn mái tóc vẫn còn chưa khô của Phượng Thiên Tường, cau mày nói.

Bộ dáng không được tự nhiên này của hắn thật ra rất có tình thú nha, muốn quan tâm người ta sẽ không bao giờ nói thẳng, thế nào cũng phải châm chọc một hai câu để che giấu. Ai, nói thật thì, cái bộ dáng này của Na Hào Lặc là đáng yêu nhất.

Phượng Thiên Tường nhún nhún vai, hơi nhếch khóe môi bày ra ý cười. Đôi con người hoa đào chớp chớp, vạn phần vô tội nói, “Mặt tướng chính là không có thời gian lau khô tóc mà thôi. Đa tạ vương gia quan tâm.”

Không có thời gian lau tóc? Na Hào Lặc không ngu ngốc, suy nghĩ một lát liền đoán được nguyên do, hừ một tiếng, tức giận nói, “Ta có chuyện gì đâu chứ?”

Hán nhân này là lo lắng cho mình nên mới gấp gáp chạy tới đây.

“Vương gia tứ chi khỏe mạnh, quả thực không có chuyện gì, nhưng là lời này bị thương.” Phượng Thiên Tường nghiêm túc chìa chìa vào ngực hần, ánh mắt sâu thẳm sắc bén chặt chẽ chế trụ hần.

Na Hào Lặc cười khở một tiếng. “Quả nhiên không chuyện gì giấu được người.”

“Cho nên vô luận Vương gia muốn nói cái gì, cũng có thể thoải mái không cần kiêng kị, bởi vì dù ngài không nói, mặt tướng cũng có thể đoán được, không phải sao?” Phượng Thiên Tường cười cười.

Na Hào Lặc ngẩn người, Hán nhân này là muốn giải vây giùm hần. Thở dài, Na Hào Lặc ngẩng đầu nhìn những đám mây trôi lơ lửng đầy trời, phía sau đó là một màn trời xanh thẳm, chậm rãi mở miệng.

“A Liệt là đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta, nhỏ hơn ta bảy tuổi. Hai huynh đệ ta cùng bọn Trát Lý, Gia Nạp lớn lên bên nhau, mặc kệ là đánh nhau, săn thú hay đánh giặc đều ở cùng một chỗ.....”

Phượng Thiên Tường lắng lắng ngồi nghe, vẫn duy trì nụ cười thản nhiên. Tuy rằng chưa từng có nhiều lời an ủi, lại vẫn làm cho Na Hào Lặc cảm giác được bình tĩnh, an tâm, cùng một loại thoải mái phát ra từ sâu thẳm nội tâm.

“Nhưng là ta thật không thể tin được, A Liệt lại là gian tế của Tây Liêu! Cho dù mẹ hần có là người Tây Liêu thì đã thế nào? Chúng ta vẫn chưa từng đối xử tồi tệ với bà ấy và A Liệt. Chẳng lẽ hết thảy mọi thứ A Liệt làm điều là giả hết sao? Tại thời điểm hần cùng chúng ta cười nói uống rượu săn thú, đều là đang nghĩ làm thế nào để diệt trừ chúng ta? Đây là nơi hần lớn lên từ bé! Ô Lỗ, Tề Nạp đều là bằng hữu của hần, cũng là tộc nhân của hần! Hần cư nhiên lại có thể hạ thủ.....”

Na Hào Lặc siết chặt nắm tay, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch, móng tay gắt gao ấn vào da thịt.

“Kết quả, đệ đệ của ta lại chính là hung thủ muốn hại chết toàn tộc Đẳng Hạng.... Đúng rồi, người lần đầu nhìn thấy hần, liền nhắc nhở ta phải cẩn thận đề phòng hần, ta còn tưởng rằng người muốn châm ngòi quan hệ của chúng ta, nguyên lai cũng là người thông minh nhất, nhóm người chúng ta đều là lũ ngu!”

Phượng Thiên Tường khẽ thở dài một cái.

“Vương gia, người đến tột cùng là để ý cái gì? Là Na Liệt Chúc phản bội, hay là ta đã nhìn ra hần đem bất lợi đến cho Đẳng Hạng bất bộ trước tiên?”

“Không phải, mà là ngược lại. Ta muốn cảm ơn người lần này đã cứu Đẳng Hạng. Ta chỉ là muốn biết, A Liệt hần.....”

“Vương gia, người không cần để ý. Lúc ấy mặt tướng chính là thấy được sát khí trong mắt của Na Liệt Chúc khi nhìn ngài cùng các huynh trưởng. Ánh mắt của hần che giấu rất hoàn mỹ, ngài nhất thời sơ suất cũng là lẽ đương nhiên.” Phượng Thiên Tường chớp chớp mi, ánh mắt vừa ôn hòa vừa như an ủi, “Mặc kệ thế nào, lần này tai qua nạn khỏi đã là tốt rồi, không phải sao?”

Na Hào Lặc thở dài một hơi, tỏ vẻ cam chịu.

“So với Na Liệt Chúc, thứ vương gia cần quan tâm hơn chính là làm thế nào để đảm bảo tánh mạng của mười sáu vạn tộc nhân Đẳng Hạng bất bộ, phải không?” Phượng Thiên Tường nhìn chăm chăm ánh mắt hần, nói rõ từng chữ. Mấy thứ đạo lý này không phải Na Hào Lặc không biết, chỉ là hần đối nhân xử thế quá nặng cảm tình, cần phải có một người chỉ điểm.

Na Hào Lặc im lặng một lúc lâu, Phượng Thiên Tường cũng không cố ép hần.

Trong nhất thời cả hai đều yên tĩnh không nói lời nào, một mảnh rừng to như vậy cũng chỉ còn lại tiếng gió đùa ngọn cây, tiếng chim chuyền cành rất nhỏ, tiếng côn trùng râm ran, cùng với tiếng hít thở và tiếng tim đập của hai người.

“Hán nhân, lần này thực sự cảm ơn người.” Na Hào Lặc đứng dậy, thần sắc mặc dù còn hơi ủ dột, nhưng đại khái đã không phải lo ngại nữa, nét thâm đậm u sầu ban đầu đã không còn, “Về sau gọi ta Na Lặc là được.”

Đôi con người tựa ngọc lưu ly linh động chuyển một vòng, Phượng Thiên Tường hiểu được hàm nghĩa của hắn là — tộc trưởng Đảng Hạng bát bộ đã nguyện ý tiếp nhận Hán nhân. “Đa tạ, về sau thỉnh ngài cũng gọi thẳng tên Phượng mỗ có được không?”

“Phượng, Thiên, Tường.” Na Hào Lặc đọc từng chữ một, “Hiện tại ta cảm thấy thực may mắn, người không phải là địch nhân của Đảng Hạng.”

“Người Hán cùng người Đảng Hạng phải là địch nhân với nhau sao?” Phượng Thiên Tường y nhiên cười.

“Ta không biết. Hiện tại ta chỉ có thể nói, nếu người là địch nhân của chúng ta, Đảng Hạng chỉ sợ đã mất trong tay người rồi” Na Hào Lặc phóng lên yên ngựa, “Ta trở về đây.”

Thân hình cao to mảnh khảnh của Phượng Thiên Tường đứng yên tại chỗ, lẳng lặng mỉm cười nhìn theo bóng dáng Na Hào Lặc đang phóng ngựa chạy như bay. Hoàng hôn sắp buông, Na Hào Lặc thân hình khôi ngô, nhìn từ sau lưng, tư thế kỳ mã oai hùng, được sắc hồng của trời chiều chiếu rọi, uy phong lẫm lẫm tựa chiến thần hạ thế.

Có nên nhắc nhở hắn một câu hay không? Rằng hiện tại tộc trưởng bát bộ đang không hề phòng bị mà quay lưng về phía một người bị chính hắn gọi là “địch nhân”? Đôi con người đan phượng vì ý cười của chủ nhân mà hơi hơi nheo lại, phong tình vạn chủng, tựa như một chén dạ quang bôi đựng đầy quỳnh tương ngọc dịch làm say lòng người.

Mùa hạ nóng bức, nhưng cũng là ngày đi đêm đến, bất tri bất giác, cái nóng oi ả cũng đã không còn, thay vào đó là khí trời mát rượi của mùa thu.

Mặc dù đôi khi nhớ lại vẫn cảm thấy đau lòng, nhưng nói chung thì Na Hào Lặc đã dần dần thoát khỏi ám ảnh về việc đệ đệ của mình phản bội tộc nhân. Tuy rằng hắn không nói rõ, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu ngày đó không có Phượng Thiên Tường bên cạnh nghe hắn tâm sự, chắc chắn hắn không thể nào phần chấn trở lại nhanh như vậy, chỉ sợ còn suy sụp hơn nữa kia.

Này mấy tháng trôi qua cũng coi như là tương đối yên lành. Phượng Thiên Tường vẫn như lúc ban đầu, một bên xử lý sự vụ, một bên vẫn thường xuyên ra vào các bộ tộc Đảng Hạng, cùng thất bộ trưởng lão uống rượu tán gẫu mấy chuyện trên trời dưới đất. Tộc trưởng bát bộ tuy vẫn là vẫn như trước tỏ vẻ không ưa thích gì hắn, nhưng cũng không còn châm chọc khiêu khích hắn như trước đây. Người sáng suốt đều nhìn ra được, Na Hào Lặc thật ra rất cao hứng khi Phượng Thiên Tường đến Đảng Hạng, chỉ là cứng miệng, đánh chết không chịu thừa nhận mà thôi.

Có một lần trưởng lão thất bộ lên tổ chức tiệc rượu riêng, Trát Lý Đặc Lặc đã nói thế này.

“Người cho là Na Lặc thật sự chán ghét Phượng lão đệ sao? Giả đó! Chẳng qua hắn không muốn hạ mình nên giả bộ làm dáng vậy thôi! Ta cho người biết, đừng nhìn bình thường Na Lặc không thích cùng Phượng lão đệ nói chuyện, vậy chứ vừa nghe tin người ta tới, hai mắt đều phát sáng hết! Lần nào cũng vậy cả.”

Gia Nạp bĩu môi, “Trát Lý, giờ người mới phát hiện hả? Lúc săn thú mắt người đâu có kém như vậy đâu? Chúng ta đã sớm nhìn ra, còn chờ người nói sao?”

Khắc Lôi Ngang hiếu kỳ, rót một chén rượu mời Phượng Thiên Tường đang ngồi cười khanh khách nghe bọn họ nói chuyện, “Phượng lão đệ, lão ca có chuyện rất muốn biết, có thể hỏi người không?”

Phượng Thiên Tường gật đầu ý bảo không sao cả, Khắc Lôi Ngang liền cười hì hì hỏi.

“Người cảm thấy Na Lặc thế nào?”

Lời vừa ra khỏi miệng, sáu người đang đùa giỡn kia im lặng ngay tức khắc. Mỗi người đều nín thở ngưng thần, thiếu điều muốn đem lỗ tay dựng thẳng lên để nghe ngóng.

Đôi con người giảo hoạt của Phượng Thiên Tường đảo qua đảo lại trên mặt các vị huynh trưởng, thưởng thức cho đã vẻ mặt to mò không chịu nổi của bọn họ rồi mới mở miệng, “Ta cả thấy Na Lặc hắn thật rất đáng yêu.”

Ngữ khí trịnh trọng cực kỳ, biểu tình lại giống như đang trêu đùa, khiến người ta phân không rõ là thực hay giả. Thất bộ trưởng lão chấn kinh quá độ, mắt mở to hết cỡ, miệng há ra chắc cũng đủ nhét vào một cái trứng gà.

Na Hào Lặc đứng ngoài lều trại nghe được câu này cũng ngây ngốc cả người. Mãi cho đến khi trong lều vang lên tiếng cười muốn điếc tai, hắn mới hồi phục tinh thần lại.

Trúng tà mà! Năm đó nghe được tám vạn đại quân Tây Liêu đánh tới, lão tử đây cũng không bị dọa thành như vậy!

Phượng Thiên Tường chết tiệt, nhất định là đang cười ta. Đáng yêu? Đùa kiêu quái gì vậy?!

Na Hào Lặc nổi giận đùng đùng, tức đến thở hổn hển trở về bộ lạc của mình.

Các phu nhân của thất bộ trưởng lão thấy thế đều ở một bên khúc khích cười trộm. Rồi lại thấy Phượng lão đệ làm Na Hào Lặc tức đến nhảy dựng lên, chuyện này vui nha

~Đêm đó Na Hào Lặc lên giường ngủ, nhưng cứ tưởng tượng đến thần thái, biểu tình của Phượng Thiên Tường khi nói những lời ấy.

Hắn là nói thật, trả lời cho có, hay là đang kìm chuyện trêu đùa?

Cứ như vậy lăn qua lộn lại đến tận hơn nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

8. Chương 8

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Vào một ngày cuối thu khí trời thanh sáng, thời tiết ôn hòa, Thiên triều biên tướng (tướng giữ biên cương) Phượng Thiên Tường cùng Tùng Mạc quận vương do Thiên triều sắc phong Na Hào Lặc kỵ mã xuất hành, đi tuần tra dọc theo biên cảnh của Thiên triều, Tây Liêu và Đãng Hạng.

Biên giới giữa Đãng Hạng, Tây Liêu và Thiên triều giống như một hình tam giác. Đãng Hạng bên trái, Tây Liêu bên phải, Thiên triều bên dưới. Chỗ giao nhau giữa Đãng Hạng cùng Tây Liêu, trừ bỏ sườn núi Long Hồ còn lại đều là những nơi hiểm yếu, núi cao trùng điệp, dễ thủ khó công. Nhưng biên giới Thiên Triều với Tây Liêu địa hình lại *** kỳ phức tạp, ngoài sơn ải, sông lớn, còn có sườn núi thấp, rất khó bố trí phòng vệ.

Thật ra mà nói, trọng trách của Phượng Thiên Tường so với Na Hào Lặc hẳn phải nặng hơn rất nhiều. Phía sau chỗ đồn trú là bình nguyên lớn, một khi thất thủ, kỵ binh Tây Liêu sẽ dễ dàng tiến quân thần tốc, thế như chẻ tre mà tiến thẳng vào, dễ dàng chiếm lấy một nửa giang sơn Thiên triều.

“Được phái tới đóng quân nơi này, xem ra hẳn rất được hoàng đế người Hán tín nhiệm.” Na Hào Lặc trầm nghĩ, theo bản năng liếc nhìn người cười ngửa bên cạnh mình một cái.

Nhìn ngang một bên, hình dáng khuôn mặt Phượng Thiên Tường vừa như rõ ràng lại vừa rất mơ hồ, chỉ thấy ánh mặt trời vàng rực chiếu rọi, tựa như có những bông hoa li ti rơi trên mặt, ánh sáng liềm diễm khiến người ta mơ màng.

Na Hào Lặc cảm giác cổ họng căng thẳng, nhìn người bên cạnh đến không chớp mắt, hô hấp nhất thời có chút dồn dập. Hắn không nhận được âm thầm nguyên rửa chính mình, Phượng Thiên Tường là nam nhân! Nam nhân đó! Có điều trong lòng vẫn cứ miên man bất định, kim lòng không đậu nhớ lại ngày ấy nhìn thấy thân hình Phượng Thiên Tường dưới lớp áo trắng. Dáng người ấy so với người Đãng Hạng mà nói thì mảnh khảnh hơn, trắng nõn mịn màng hơn, nhưng cũng gầy yếu hơn, mang theo một loại tao nhã cao quý.

“Na Lặc, người dói bụng sao?” Phượng Thiên Tường cười mỉm hỏi hắn, đôi con ngươi hoa đào như có gì đó lóe qua rất nhanh.

“Là sao?” Na Hào Lặc hoảng sợ, con người trước nay giết hổ săn báo cũng chưa từng biết sợ là gì, nay lại bị Phượng Thiên Tường dọa cho nhảy dựng. Chết tiệt! Nam nhân xinh đẹp dùng thanh âm kỳ lạ gọi hắn “Na Lặc”, tựa như có con mèo nhỏ nào đó dùng móng vuốt nhẹ nhàng gãi gãi tim hắn, ngứa ngứa nhột nhột, khiến hắn cảm thấy quái dị đến không nói nên lời.

“Ánh mắt Na Lặc nhìn ta vừa rồi, rõ ràng là muốn ăn luôn ta. Chẳng lẽ không phải vì ngươi đói bụng sao?” Phượng Thiên Tường trêu đùa hắn, giả làm ra biểu tình nghiêm túc.

Na Hào Lặc thật sự không biết nói gì cho phải, chỉ có thể hừ một tiếng trong cổ họng, quay mặt sang chỗ khác.

Vì thế, bát bộ tộc trưởng cả người không được tự nhiên, cùng Phượng Thiên Tường với ánh mắt đầy hứng thú đi tới một chỗ — biên trấn gần biên giới Thiên triều và Tây Liêu, Hoài Lễ.

Trấn Hoài Lễ một năm trước còn là nơi cực kỳ hoang vắng, dưới sự cai quản của Phượng Thiên Tường đã trở thành một trấn nhỏ phồn vinh, tiếng người ồn ào, phồn thịnh nào nhiệt.

Na Hào Lặc xa xa đã thấy một tòa tháp cao thẳng đứng sừng sững, cơ hồ cao ẩn trong mây, trên vách tường có khảm một tượng phật rất sống động, rõ ràng chính là phật tháp.

Lúc trước hắn chất đồng vật liệu, gỗ, sắt dùng làm phòng tuyến khẩn cấp, như thế nào giờ lại xây Phật tháp thật luôn?

Đi lên Phật tháp nhìn một cái, Na Hào Lặc liền hiểu ý, “Nguyên lai đây mới là liệu vọng tháp (tháp dùng để quan sát tình hình địch) của ngươi.”

Phượng Thiên Tường mỉm cười, “Na Hào Lặc quả nhiên là Na Hào Lặc.”

“Người tiền nhiệm của ngươi năng lực không kém, chỉ là quá nghe lời hoàng đế. Hoàng đế hạ chiếu hủy phong hỏa đài và liệu vọng tháp hắn liền làm theo. May mắn khi đó Tây Liêu không đánh tới, bằng không còn chưa kịp giao tranh hắn đã thua trước một nửa.” Ngụ ý châm chọc tiền nhiệm của Phượng Thiên Tường là một con chó trung thành tới ngày chỉ biết cúi đầu nghe lệnh.

Tiền nhiệm của Phượng Thiên Tường là nhất đại danh tướng, rất am hiểu binh pháp, nhưng là quá mức trung quân. Thiên triều cùng Tây Liêu ký Huyền Lĩnh chi minh, Duệ Tông hạ chiếu hủy phong hỏa đài và liệu vọng tháp để tỏ hảo ý, hắn liền không chút dị nghị, nhất mực nghe theo. May mà mấy năm qua Tây Liêu chưa từng xuất binh, chứ nếu lấy tình huống đó mà ứng chiến thì thật không biết phải làm sao.

Nghe ra ý trào phúng trong lời Na Hào Lặc, Phượng Thiên Tường cũng không phát cáu, chỉ khẽ thở dài một cái.

“Quân xử thần tử, thần không thể không tử, đừng nói đến chỉ là hủy phong hỏa đài cùng liệu vọng tháp. Làm thần tử có cái khó của thần tử, Na Lặc, ngươi đừng dùng ngữ khí này được chứ?”

Na Hào Lặc nhìn vẻ mặt Phượng Thiên Tường, tự biết mình nói hơi quá lời, kéo ghế ngồi xuống.

“Nói đi, bảo ta ra đây có chuyện gì?”

Phượng Thiên Tường giả hoạt cười cười.

“Na Lặc, sao ngươi lại nói vậy? Ta chẳng qua chỉ muốn chúng ta cùng nhau ngao du sơn thủy một chút thôi mà, ngươi nói cứ như thế ta có ý đồ gì đó không bằng?”

Mấy tháng nay, Phượng Thiên Tường dám chắc mười mươi Na Hào Lặc đối với mình là mặt cứng lòng mềm, cho nên chẳng nề nang gì mà đùa hắn một chút.

Na Hào Lặc hơi hơi bất đắc dĩ, “Phượng, Thiên, Tường! Đừng nháo nữa. Ngươi biết rõ là ta có thể nhìn ra mà.”

Thật là không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng mấy tháng trước lúc tiết Tùng Minh mình còn có thể cứng rắn đuổi hắn đi ngay trước mặt tộc nhân, nhưng hiện tại ngay cả nói nặng lời với hắn một chút cũng không đành lòng, sợ làm hắn buồn.

“Sao lại nhìn ra được?” Dĩ nhiên biết được Na Hào Lặc mềm lòng, Phụng Thiên Tường mới dựa vào đó mà được một tác lần một thước, nhại lời của hắn.

“Mấy ngày nay người vẫn thăm dò quanh biên giới Đẳng Hạng và Tây Liêu, tưởng ta không biết sao?”

“Hành tung của Phụng Thiên Tường mới Na Hào Lặc thật biết rõ như lòng bàn tay nha! Nga, ta nói mấy ngày nay luôn cảm thấy có người đứng trong góc khuất lên nhìn mình, nguyên lai là người a. Ta không sai chứ?” Dự đoán mấy ngày nay đã được chứng thật, Phụng Thiên Tường cảm thấy mừng rỡ, nụ cười càng trở nên mỉa mai hoặc nhân tâm.

Na Hào Lặc trên mặt phỉếm hồng, vệt vàng quay đầu sang chỗ khác.

Phụng Thiên Tường thấy thế cũng không nở trêu hấn thêm, đem tình hình nói thẳng ra.

“Na Hào Lặc, ta cảm thấy Đẳng Hạng cần phải gia cố vài chỗ phòng tuyến với Tây Liêu. Hôm nay bảo người ra chính là muốn thương lượng chuyện này.”

Na Hào Lặc cũng không phải già măng phu hữu dững vô mưu, hiểu ý nói.

“Người không muốn lộ ra tin tức, nên liền an bài để hai chúng ta mật đàm.”

“Đúng vậy.” Phụng Thiên Tường lấy bản đồ ra, “Mấy chỗ này có thể lấy danh nghĩa xây tế đàn để dựng phong hỏa đài, sau đó.....”

Ngón tay tiêm dài của Phụng Thiên Tường chỉ chỉ trên tấm da dê màu vàng trông càng có vẻ trắng nõn mịn màng, Na Hào Lặc cảm thấy ngực căng thẳng, vệt vàng trên trán an tĩnh hẳn. Gần đây mỗi lần nhìn Hán nhân kia hắn lại cảm thấy lòng có chút không thích hợp. Đẹp cỡ nào thì người ta cũng là một nam nhân! Là nam nhân a!

Phụng Thiên Tường giác quan rất nhạy cảm, lập tức ngừng lại, quay sang nhìn hắn một cái đầy thâm ý. Na Hào Lặc càng thêm mặt nóng tim đập, Hán nhân kia.... nhìn ra điều gì sao? Nếu Phụng Thiên Tường lấy chuyện này mà đùa hắn, hắn một chút phản bác cũng không nói được.

May sao, Phụng Thiên Tường chỉ dùng loại ánh mắt khiến hắn nổi da gà liếc hắn một cái, rồi tiếp tục chăm chú vào bản đồ. Na Hào Lặc thở phào một cái, ngưng thần lắng nghe.

Nói tới nói lui, trần ai lại khổ cũng đã đến giữa trưa, Na Hào Lặc cảm thấy vừa đói vừa khát, nhưng vẫn cố chịu không lên tiếng. Phụng Thiên Tường dĩ nhiên nhìn ra được, cười cười mở miệng.

“Na Hào Lặc, chúng ta cùng đi ăn cơm nha? Nghe nói thôn trên mới mở một tửu lâu không tồi. Ta mời!”

Đoán chắc Na Hào Lặc cũng chẳng có ý kiến gì, Phụng Thiên Tường dẫn hắn xuống dưới Phật tháp, dặn dò vài câu với mấy binh sĩ cải trang thành tăng nhân thủ tháp rồi cùng hướng đến “tửu lâu không tồi” mà Phụng Thiên Tường nói.

Xem ra đúng thật là một tửu lâu không tồi. Na Hào Lặc nhìn quanh một vòng, thấy người người đều đang hào hứng nhấp nhấp mỹ thực, ngay cả một cái bàn trống cũng không có.

“Na Hào Lặc, chờ ta một chút nha?”

Phụng Thiên Tường đến quầy tính tiền nói vài câu, đồng thời lấy ra thứ gì đó, chưởng quầy vừa thấy nó thái độ lập tức trở thành cực kỳ cung kính, lệnh cho tiểu nhị dẫn hai người lên lầu, vào một gian phòng chỉnh tề hoa mỹ.

Ngồi vào chỗ, Phụng Thiên Tường liền phân phó.

“Không cần châm trà, mang thức ăn lên là được. Thịt bò nấu tương, dê nướng hồng.....” Mấy món đồ ăn kể ra đều hợp khẩu vị của Na Hào Lặc, “Sau đó thêm một vò rượu thượng hạng.”

Tiểu nhị ra ngoài xong, Na Hào Lặc liền hỏi.

“Lầu hai của tửu lâu này có vẻ như không tiếp khách bên ngoài, tựa hồ là vì ai đó mà chuẩn bị. Chỗ này là người mở sao?”

“Không phải. Chẳng qua tửu lâu này là sản nghiệp của ‘Phiếm Chu sơn trang’, mà ta tình cờ lại là bằng hữu của thiếu chủ ‘Phiếm Chu sơn trang.’” Phượng Thiên Tường mỉm cười, “Nghe nói rượu của tửu lâu này đặc biệt thơm ngon. Na Lạc, chút nữa cùng nhau uống được chứ?”

“Ừ.” Na Hào Lạc lên tiếng, “Người không uống trà sao? Hình như Hán nhân đều rất thích uống cái loại nước vàng mật đun từ lá cây.”

“Cũng có rất nhiều người Đẳng Hạng thích uống trà.” Bất quá trước mắt có một ngoại lệ, Phượng Thiên Tường thần nhiên nói, “Vì người không thích trà, nên ta bảo bọn họ không cần châm.”

“Làm sao người biết?” Ngay cả bọn Trát Lý cũng không biết mình trước nay rất ghét uống cái thứ nước đắng đắng đó của Hán nhân, hửn làm sao mà biết được?

“Vừa rồi ở lầu một, lúc Na Lạc người nhìn chén trà, không phải nhú mày một chút sao?” Phượng Thiên Tường không chút do dự nói.

Na Hào Lạc đẩy lòng chán động, không nói nên lời. Phượng Thiên Tường cười cười, đối hửn trái nhìn phải ngắm.

Na Hào Lạc bị Phượng Thiên Tường nhìn đến cả người khô nóng, vừa may lúc này tiểu nhị đem đồ ăn đến, hai người liền bắt đầu tận hưởng mỹ thực.

Thịt bò tươi sốt, thịt dê ngon mềm. Tửu lâu này chế biết thịt so với Đẳng Hạng cũng không kém chút nào, Na Hào Lạc vừa ăn vừa tán thưởng.

Phượng Thiên Tường rót mấy lần rượu cho hửn. Rượu này trong suốt, mùi thơm ngào ngạt, uống một ngụm hương tràn đầy khoan miện, ngọt thuần, lại có chút cay nóng. Na Hào Lạc nhấp một ngụm, không khỏi ngân nga, rượu mạnh kích thích vô cùng, khiến cho tâm thần thư thái, tự đáy lòng tán thưởng một câu “Hảo tửu!”

Phượng Thiên Tường mỉm cười, đứng dậy tính tiền. Mới vừa ra khỏi ngưỡng cửa trạm chỗ hoa đào, liền có một thanh âm truyền đến.

“Đường đệ, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Na Hào Lạc giương mắt nhìn lên, người nói chuyện vận một thân y phục thủy lam làm bằng tơ lụa thượng hạng, mặt tựa như ngọc, dung nhan tuấn lãng bất phàm, thần thái phi dương, ánh mắt ngạo nghễ chứa đựng khí phách vô cùng, lại mang theo một chút phong lưu vô hạn. Theo sau y là vài tên hộ vệ võ công cao cường, dễ dàng nhìn ra đây chẳng phải là một nhân vật tầm thường.

Phượng Thiên Tường ngây người, nhưng thần sắc lập tức trở lại như thường, xoay người bước trở vào, cực kỳ tự nhiên nói chuyện cùng Na Hào Lạc.

“Na Lạc, ta giới thiệu với người, hửn là đường ca của ta.”

“Tại hạ Long Thường Hi.” Đường ca của Phượng Thiên Tường bảo hộ vệ chờ ngoài cửa, tao nhã bước đến ngồi xuống, thi lễ một cái với Na Hào Lạc.

Người không phải họ Phượng sao? Thế nào lại có một đường ca họ Long? Na Hào Lạc không hiểu, nhìn về phía Phượng Thiên Tường định đặt câu hỏi, lại cảm giác vẻ mặt Phượng Thiên Tường có chút không đúng, liền không dám mở miệng.

Tuy rằng biểu tình của Hán nhân vẫn giống như thường, không có gì khác biệt, nhưng chính vì thế mới là kỳ quái. Thường thì thân thích lâu ngày gặp lại phải vô cùng cao hứng mới đúng, như thế nào hửn lại.... Không nói được chỗ nào kỳ quái, nhưng Na Hào Lạc cảm thấy được tâm tình của Phượng Thiên Tường đang rất phức tạp.

“Ta là cho người khác làm con thừa tự, nên cùng đường huynh khác họ.” Phượng Thiên Tường tựa hồ nhìn ra Na Hào Lạc đang nghĩ gì, thần nhiên nói.

“Đường đệ, thẩm nương cùng phụ thân đều rất nhớ người. Cùng ta về nhà được không?” Long Thường Hi nói với Phượng Thiên Tường, nhưng không có khí phách thiên thu như vừa rồi, mà chính là một bộ dáng áy náy cùng khẩn cầu.

Phượng Thiên Tường tự mình rót chung rượu, một hơi uống sạch, thanh âm vẫn là thản nhiên không chút dao động.

“Không. Ta không muốn về.”

“Đường đệ....” Long Thường Hi khỏ sở khăn cầu, đôi con ngươi hoa đào của Phượng Thiên Tường hiện lên mấy phần thần sắc phức tạp, nhưng chỉ là lướt qua trong giây lát. Hắn cúi đầu uống rượu, không thêm để ý đến vị đường huynh của mình nữa.

Bất đắc dĩ, Long Thường Hi đành phải hướng ánh mắt cầu viện sang Na Hào Lặc. Na Hào Lặc cũng cảm thấy được Phượng Thiên Tường có chút quá phận, đứng lên đi đến bên cạnh hắn, đoạt lấy chén rượu trong tay. “Này, Phượng Thiên Tường, người.....”

Không đợi hắn nói xong, Phượng Thiên Tường cũng đứng lên, nhìn chằm chằm Long Thường Hi, “Ta không quay về vẫn tốt hơn. Còn nữa, mong đường huynh giữ bí mật giùm ta.”

Hai người đối diện thật lâu, Long Thường Hi thở dài bỏ cuộc.

“Được rồi, ta cũng không ép người. Chính là, vì cái gì đường đệ người lại cố tính phải ở chỗ này? Chẳng lẽ....” Ánh mắt có chút tò mò chuyển sang trên người Na Hào Lặc.

Phượng Thiên Tường ánh mắt ngưng trọng... Đã nhìn ra? Đường huynh tài trí tuyệt đối không ở dưới mình, cho dù có biện bạch cũng vô ích, chi bằng cứ một lần nói rõ đi. Phượng Thiên Tường lập tức cười kiêu mị.

“Người cứ nói đi, đường huynh?”

Đôi cánh tay thon dài lập tức vòng qua thắt lưng rắn chắc của Na Hào Lặc, đưa hắn gắt gao ôm chặt trong lòng mình.

“Đúng như người nghĩ, ta là vì hắn.”

Cái quái gì chứ! Không muốn về nhà thì cứ nói thẳng ra đi, mắc gì phải liên lụy đến ta? Lại còn.... dùng cái lý do cầu thí đó nữa chứ! Na Hào Lặc trong lòng tức giận, đương nhiên sẽ giãy giụa. Phượng Thiên Tường hiển nhiên đoán được, bàn tay đặt ở thắt lưng lập tức vận kinh lực, nội lực xâm nhập khiến Na Hào Lặc nửa thân rã rời, suýt nữa đứng không vững, đành phải an phận, lại còn bị Hán nhân kia thuận thế ôm chặt ớn.

Ngoài mặt Phượng Thiên Tường vẫn trưng ra nụ cười hồ ly mười phần giảo hoạt, nhưng trong lòng thầm thở dài một tiếng. Na Hào Lặc hình thể cường tráng, muốn chế trụ hắn thật không dễ tí nào, vừa rồi nhìn như chỉ nhẹ nhàng băng qua phát tay, kỳ thực đã muốn hao hết một nửa nội lực.

Bất quá không sao cả, nội công luyện lại là được thôi mà. Phượng Thiên Tường tươi cười không giảm, hắn so với Na Hào Lặc thấp hơn nửa cái đầu, thành ra cực kỳ tự nhiên tựa đầu vào vai Na Hào Lặc mà làm nũng.

“Ta đã quyết định cả đời này sẽ ở lại đây, không bao giờ rời xa Na-Lặc-của-ta.”

Na Lặc của ta.

Bốn chữ này tựa như bốn khối đá to, dội ầm ầm trong óc Na Hào Lặc, lòng như phong ba dậy sóng, không chỗ nào yên ả. Na Hào Lặc trừng to mắt, không dám tin vào tai mình. Ở Đẳng Hạng lẫn lộn hơn nửa năm, Hán nhân này không thể nào không biết, cụm từ “ai-đó của ta” là dành cho vợ chồng gọi nhau!

Diễn trò mà cần đến mức này sao? Vừa dọa những người không liên quan, lại còn lừa không được những người liên quan. Đường huynh của hắn hẳn là đâu biết được hàm nghĩa của cách xưng hô này. Cầm giận trừng Phượng Thiên Tường một cái, Na Hào Lặc mới phát hiện ánh mắt của người kia vẫn luôn một mực hướng về mình, không hề nhìn đến đường ca của hắn. Mặc dù biết rõ hồ ly này chỉ là đang diễn trò, nhưng lại vẫn cảm thấy được trong đôi mắt người nọ tình yêu vô hạn, nhu tình chân thành nhẹ nhàng quyến luyến, từng đợt triển miên, nhìn không ra một chút giả dối.

Hai người nhìn nhau, một người vẫn nhã, mỉm cười ôn nhu, người còn lại tựa như đang đắm chìm trong đôi mắt đen láy đầy ma lực của đối phương, ngây ngốc, say mê, tưởng chừng đất trời mệnh mông đều hóa hư vô. Giữa thiên địa vô ngần, cũng chỉ có duy nhất một đôi mắt ấy.

“Đường đệ, như vậy hần....” Thanh âm của Long Thường Hi truyền đến, Na Hào Lặc mới như sự tỉnh từ cơn mê, hồi phục tinh thần, hừ một tiếng đem tâm mắt chuyển sang nơi khác, không nhìn Phượng Thiên Tường nữa. Có điều, phản ứng của thân thể không lừa được người khác. Người kia có thể rành mạch thấy được thần sắc quẫn bách cùng vánh tai đỏ ửng của Na Hào Lặc.

“Tâm hần hướng về ta, cũng như ta chung tình với hần.” Phượng Thiên Tường nói tiếp, tăng thêm lực đạo đôi tay, đem Na Hào Lặc ôm càng chặt, lại nhân lúc hần không để ý dùng khẩu hình nói với Long Thường Hi, “Hần không biết.”

“Đường đệ, ngươi đã khẳng khẳng như vậy, vi huynh cũng không miễn cưỡng nữa, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Long Thường Hi tựa như bỏ cuộc, thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, nhưng cũng dùng truyền âm nhập mật nói với Phượng Thiên Tường, “Tối nay gặp.”

...

“Phượng lão đệ, nghe nói hôm qua ngươi dẫn Na Lặc ra ngoài?” Trát Lý Đặc Lặc đặt tay lên vai Phượng Thiên Tường, chỉ thiếu điều trên mặt viết thêm bốn chữ ‘ta biết hết rồi’, hỏi “Lần này ngươi lại dùng trò gì chinh Na Lặc? Ta xem hần không chỉ đơn giản là giận đâu, mặt đỏ đến lợi hại nha!”

“Đúng đó.” Gia Nạp cũng bước tới, “Phượng lão đệ, ngươi dạy bọn ta được không? Phản ứng lần này của Na Lặc thật sự rất thú vị.”

Dạy bọn họ ôm eo Na Hào Lặc, giữ hần trong lòng ngực? Nghĩ vậy, Phượng Thiên Tường chợt thấy có chút khó chịu, nhưng rồi lập tức định thần, lấy chiêu bài nụ cười hồ ly xấu xa ra, nói nhỏ hai chữ. “Bí mật.”

Nhắc đến Na Hào Lặc, nam nhân chiếm trọn trái tim mình, sóng mắt Phượng Thiên Tường cũng bắt gặp nhu hòa đi rất nhiều.

Hôm qua ở tửu lâu, sau khi đường huynh vừa đi, Na Hào Lặc lập tức giãy mạnh ra khỏi vòng tay của Phượng Thiên Tường, trong lúc nóng giận liền một quyền đánh tới.

“Tên hỗn đản này! Ngươi vừa làm cái quái gì hả!”

Phượng Thiên Tường cũng không tránh, chỉ mỉm cười chờ đợi một quyền của hần. Na Hào Lặc lại không hạ thủ được, chuyển hướng đâm vào vách tường bên cạnh. Chỉ nghe rầm một tiếng, mặt tường đã muốn nứt ra, tranh chữ treo trên tường đều rơi xuống hết.

“Ngươi chảy máu.” Phượng Thiên Tường nhăn mặt nhíu mày. Tuy chắc chắn rằng Na Hào Lặc sẽ không xuống tay được, nhưng không nghĩ tới hần lại tự tổn thương mình, lập tức nắm chặt bàn tay Na Hào Lặc chuẩn bị thay hần trị thương.

Bàn tay hai người vừa chạm vào nhau, Na Hào Lặc lập tức như bị bỏng lửa, nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng tông cửa chạy trốn. Nhìn hần phản ứng tựa như có gì đó khiến hần cực kỳ sợ hãi đuổi theo sau lưng, thật là dùng “chạy trốn chết” để hình như cũng không quá chút nào.

“Này, Phượng lão đệ!” Một bàn tay to ở trước mặt hần huơ qua huơ lại, Phượng Thiên Tường mới phát hiện mình trước nay luôn bình tĩnh giờ lại thất thần, cũng may đôi con mắt hoa đào thần nhiên giúp hần không đến nỗi quá mất mặt.

“Tối hôm qua ngủ không ngon à?” Khắc Lô Ngang cực kỳ trượng nghĩa vỗ vỗ vai hần, lời nói ra lại khiến mọi người cười ngặt, “Nhất định là hôm qua trêu Na Hào Lặc thành công, cao hứng đến ngủ không được đi!”

Thất bộ trưởng lão nhìn nhau mấy cái, không hảo ý cười ha ha. Thật ra cũng không phải bọn họ định gây hần hay có ý xấu gì, chẳng qua cảm thấy thú vị nên tìm chuyện vui để coi mà thôi.

Bất quá hôm nay Phượng Thiên Tường lại không có hưng trí cùng các huynh trưởng Đẳng Hạng đùa giỡn, lập tức đảo mắt một vòng, nhìn đến Y Ốc Đặc Lặc, nhìn trái nhìn phải, nhìn đến nỗi nam tử bảy thước trắng kiện nọ nhin không nổi mà lông tơ dựng đứng.

“Nói đến tối qua, nhìn thần sắc Y Ốc lão ca đặc biệt tốt! Nhất định là đất rung núi chuyển a!” Phượng Thiên Tường nhìn vào cổ hần, cười nói.

Mọi người theo ánh mắt Phượng Thiên Tường nhìn lại, trên cổ Y Ốc Đặc Lặc có mấy vết cào nhàn nhạt, nếu nhìn không kĩ thật khó mà thấy được. Y Ốc Đặc Lặc sững sốt hồi lâu mới hiểu được, ngượng ngùng cười cho qua.

“Ta là tới tìm Na Lặc.” Phượng Thiên Tường mỉm cười, rồi lại lấy ánh mắt khiến người bị nhìn đến phải nổi da gà quét qua một vòng, “Hay là các huynh trưởng muốn tán gẫu với ta thêm chút nữa?”

...

Cũng giống như Phượng Thiên Tường, đáy mắt Na Hào Lặc cũng có một vòng tròn đen do thiếu ngủ. Có điều không phải như Phượng Thiên Tường đêm khuya mật đàm với Long Thường Hi, Na Hào Lặc sở dĩ như thế là vì đêm qua hấn trần trọc không yên, đầu óc cứ lộn xộn một câu kia — Na Lặc của ta.

Na Lặc của ta.

Bốn chữ này giống như một mảnh lông chim, không ngừng phát qua phát lại ở chỗ mềm yếu nhất trong lòng hấn, khi thì nhẹ nhàng, khi thì thêm chút sức, ngứa ngứa tê tê, cũng không biết là đang cao hứng hay đang sợ hãi.

Làm hại hấn một đêm mất ngủ, đều là lỗi của Hán nhân này!

Cho dù không có bộ mặt ảm đạm cùng ánh mắt hung hăng, thì với con mắt nhìn người chưa bao giờ sai của Phượng Thiên Tường cũng có thể dễ dàng nhìn ra bất bộ tộc trưởng của chúng ta đang sinh hồn đổi. Chính là Na Hào Lặc tự trước đến nay luôn phóng khoáng hào sảng, nay tâm tình không tốt, không biết có được xem là chuyện là hay không?

Bất quá, hình như từ trước đến nay, “tâm tình không tốt” của hấn đều là tại mình mà ra cả. Phượng Thiên Tường nhếch khóe môi, cảm thấy cực kỳ đắc ý.

Na Hào Lặc rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần, trước mắt lại hiện ra khuôn mặt hoa đào cùng nụ cười hồ ly của Phượng Thiên Tường, không khỏi tức giận.

“Người tới làm gì?”

Ai nha nha, xem biểu tình quần bách nhưng vẫn cố mạnh miệng này của hấn, không phải là càng khiến người ta muốn trêu chọc sao? Phượng Thiên Tường bày ra ngữ điệu u oán bi thương.

“Na Lặc của ta, người thật vô tình a.....”

Nhìn gân xanh bạo đột trên trán Na Hào Lặc, lại thêm hai gò má đỏ như muốn xuất huyết, Phượng Thiên Tường cảm thấy vui sướng cực kỳ, thường thức đã rồi cũng không nỡ trêu chọc hấn nữa. “Đây là bản vẽ cùng địa điểm dự định sẽ dựng phong hỏa đài, sáng nay vừa hoàn thành. Na Lặc người xem xem còn chỗ nào cần sửa không? Gỗ và đá chắc trong tháng này sẽ chuyển tới, lúc đó có thể khởi công.

Na Hào Lặc tiếp nhận bản vẽ, nhìn xong suýt nữa thốt lên lời tán thưởng, nhưng bởi đang sống chết giữ lấy ý niệm ‘không thể để cho Hán nhân hồ ly đắc ý’ trong đầu, nên đành cố gắng nhịn lại.

Dựng ngay chỗ có thể dễ dàng quan sát tình hình địch, phong hỏa đài được Phượng Thiên Tường nguy trang thành hình dạng tế đàn, phân thành hai đoạn cao thấp. Phần trên hình nửa vầng trăng, tượng trưng cho Nguyệt Lượng nữ thần mà Đẳng Hạng thờ phụng, phần dưới là cái bệ hình trụ ca ba thước, dùng để đốt sáng, lúc có chuyện chỉ cần bỏ thêm từng du phẩm nước dùng để báo hiệu là xong.

Càng tuyệt hơn chính là, nếu đem phong hỏa đài này nối với sơn xuyên thủy mạch của Đẳng Hạng, vừa đúng tạo thành chữ “thiên” trong tiếng Đẳng Hạng. Bởi vậy, cho dù Tây Liêu có muốn phản đối cũng không tìm được lý do.

Hán nhân này hấn là đã tổn không ít tâm tư đi? Na Hào Lặc tâm sinh cảm kích, liếc về phía Phượng Thiên Tường, lại phát hiện hấn đã tựa vào một bên ghế mà ngủ.

Phượng Thiên Tường thật sự quá mệt mỏi. Tối qua cùng đường huynh mật đàm suốt đêm, lại đem tâm tình hơn nửa năm vất vả mới bình ổn lại trở nên rối rắm, chuyện cũ ngày xưa bất giác ủa về.

Liễu rũ trong Vị Ương cung, hoa sen ở Vân Tiêu cung, hồng phong ở Tử Thần cung, hàn mai của Anh Phương cung... Năm qua tháng lại hoa vẫn là như vậy, nhưng tháng đến năm đi người lại bất đồng. Cảnh vật năm đó là do chính mình cố tình gây dựng để an ủi mẫu phi không lúc vui cười.

Sách cổ trong Thái Cực điện, hơn phân nửa đều có vết tích mình đã từng lật xem; tại Lâm Uyển (rừng để vua chúa đi săn), phụ hoàng chính tay dạy mình làm sao để có thể phóng ngựa như bay; trong thư phòng, phụ hoàng đọc câu “Phượng dực thiên tường kim an tại? Long lâm cử châu lâm thương khung”, gật gù tỏ vẻ hài lòng...

Những chuyện ngày xưa cứ thể hiện ra trước mắt, từng chút từng chút một, lựa như những lưỡi dao bén nhọn, đâm vào tâm trí, đầu ần ần đau, cứ như vậy một đêm thức trắng.

Hắn không được vui sao? Na Hào Lặc cảm thấy nghi hoặc, Hán nhân này lúc ngủ cũng cau mày. Tuy rằng có chút giật mình khi thấy Phượng Thiên Tường bình thường luôn tự đắc, gian trá xảo hoạt cũng có lúc để lộ ra biểu tình yếu ớt, nhưng càng giật mình hơn chính là — hắn thể nhưng lại cảm thấy đau lòng, muốn ôm Hán nhân kia mà hảo hảo an ủi một phen!

Ngẫm lại vẫn là nhìn được, không đem người ta ôm vào lòng.

“Khí sắc hắn không tốt.” Na Hào Lặc nhìn ra Phượng Thiên Tường so với lần đầu gặp vào nửa năm trước đã gầy hơn một chút, “Đại khái là trong quân doanh ăn mấy thứ chẳng tốt lành gì đi.”

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, chủ ý đã định. Na Hào Lặc cất kỹ bản vẽ, nhẹ nhàng mở cửa phân phó tộc nhân không được vào quấy rầy. Đi được mấy bước lại quay trở lại, tìm mảnh chăn mỏng đắp lên cho Phượng Thiên Tường. Trời đã muốn vào thu, tuy là buổi sáng nhưng cũng có chút lạnh.

Làm xong xuôi mọi thứ, Na Hào Lặc mới chợt tỉnh ngộ, ta đang làm cái quái gì vậy!

Thế là Đẳng Hạng tộc nhân của Hồi Cật bộ lạc được dịp nhìn thấy bát bộ tộc trưởng của mình vừa nghiêng rằng nghiêng lợi mắng chửi gì đó, vừa hướng nhà kho cất giữ mồi săn mà đi. Có người nghe hắn lầm bầm gì đó mà “ta”, “mẹ nó”, “nhằm chán”, ... cũng khá tò mò, nhưng xét thấy bài học lịch sử “thà đi săn một trăm con sư tử cũng không muốn đổi mất một Na Hào Lặc đang phát hỏa”, liền tránh xa ra, không dám đến gần nghe ngóng.

Hôm sau, bữa sáng bày ra trước mắt Phượng Thiên Tường là một chén cháo chân gấu nóng hôi hổi, hương thơm ngào ngạt. Phượng Thiên Tường dĩ nhiên hiểu rõ hết thấy, hạnh phúc mỹ mãn mà nuốt cháo vào bụng.

Từ đó về sau, bát bộ tộc trưởng tập thành một thói quen mà hắn cảm thấy hết sức có lỗi với tộc nhân — phạm là tộc nhân săn được con gì bổ dưỡng, Na Hào Lặc đều nhìn không được mà để dành phần tinh túy nhất cho Phượng Thiên Tường. Tuy rằng phần hắn lấy không nhiều lắm nên tộc nhân cũng chẳng thêm để ý, nhưng Na Hào Lặc vẫn là cảm thấy thổ thẹn trong lòng.

Nhưng thẹn thì thẹn, hắn vẫn không thể bỏ mặc được Phượng Thiên Tường, sợ người kia cứ như thế mà gầy đi.

*Đường ca/ đường đệ: anh em chú bác (nói chung là cùng họ)

9. Chương 9

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Nhưng là thật bất hạnh, không biết có phải ông trời cố tình đối nghịch với Đẳng Hạng bát bộ hay không, ngay tại lúc vật liệu đều đã chuyển đến, địa lợi nhân hòa có đủ, thiên thời lại trở mặt, mưa gió liên tiếp, dầm dề hơn cả tháng vẫn chưa dứt, không thể nào khởi công xây tế đàn được.

Đến cuối cùng giông gió đã qua, thì một đại nạn so với mưa dầm càng đáng sợ hơn kéo đến, tàn phá Đảng Hạng bát bộ — ôn dịch.

Loại ôn dịch này gây thiệt hại rất lớn. Ban đầu thoát nhìn cũng chẳng có gì nghiêm trọng, chẳng qua là choáng váng, dễ mệt mỗi một chút, nhưng kế tiếp trong vòng ba ngày sẽ bắt đầu đau đầu, nôn mửa, toàn thân đau nhức, có dấu hiệu bệnh tả, tiếp đến toàn thân hết nóng lại lạnh, đợi đến lần thứ ba cả người rét run, thì đã cách cửa tử không xa.

“Hôm nay tình trạng bên bộ lạc các người thế nào rồi?” Na Hào Lặc một bên chỉ huy tộc nhân chiếu cố những người đã mắc bệnh, một bên hỏi thất bộ trưởng lão. Cũng may mấy tháng trước thông thương với Hán nhân đã mua không ít dược liệu, nếu không hiện tại chỉ có thể giương mắt chờ chết.

“Vừa rồi tộc lão nói cho ta biết, sáng sớm nay lại phát hiện thêm ba người nhiễm bệnh.” Duỗi thắt lưng, Trát Lý Đặc Lặc sắc mặt vốn hồng hào giờ phút này trông cũng chẳng có tinh thần, “Sáu bộ còn lại cũng chẳng khá hơn là bao.”

“Đột Lão? Sao người tới đây? Phượng lão đệ sao rồi? Mấy hôm nay đều không thấy hắn?” Gia Nạp vừa cùng Đột Lão chào hỏi, khẩu khí cũng không phải nghi ngờ gì, chỉ đơn thuần hỏi cho biết thôi.

“Tướng quân đang nghỉ ngơi. Đoàn phó tướng và Lý tiên phong đều đang bận, ta trước hết đến nói cho tộc trưởng cùng các trưởng lão...”

Na Hào Lặc đang giận, vô cùng tức giận, đồng thời cũng cực kỳ thất vọng. Hắn vẫn nghĩ đến Hán nhân kia sẽ không mắc kệ, không để ý, không tới giúp hắn như thế này, nhưng là từ khi phát hiện ôn dịch lan tràn trong bộ tộc đến nay, Phượng Thiên Tường vẫn chưa lộ diện. Thật sự làm cho hắn đau lòng.

Rõ ràng tín nhiệm người kia đến thế.... Tin tưởng người kia nhất định sẽ giống như mấy năm nay, luôn ở lúc mình cần mà xuất hiện. Kết quả đây cũng chỉ là suy nghĩ đơn phương của một mình ta!

Na Hào Lặc tâm tình không tốt, ngắt lời.

“Hán nhân kia bảo chúng ta trông nom tộc nhân cho tốt, đừng có đem ôn dịch lây đến chỗ Hán nhân phải không? Hán nhân kia có phải đang vội vàng gia cố trạm canh gác, phải không?”

Nếu lúc này là Phượng Thiên Tường đang đứng trước mặt, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra Na Hào Lặc chỉ là đang dùng ngữ khí tức giận để che giấu tâm lý bất an cùng mất mát mà thôi, chắc chắn sẽ vin vào đó mà lại đùa giỡn hắn một phen. Nhưng Đột Lão tính tình mười phần nóng nảy, vừa nghe xong liền nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình.

“Tộc trưởng! Tướng quân của ta viết liên tiếp ba đạo thư hàm, vất vả lắm hoàng đế mới đồng ý cho hắn phân phối quan viên phụ cận đem lương thực cùng dược liệu đến cứu tế cho tộc ta. Sau đó tướng quân còn phái Đoàn phó tướng và Lý tiên phong thay hắn điều động mười mấy đại phu, xế chiều hôm nay là có thể đến đây xem bệnh.”

“Rầm” một tiếng, Đột Lão đem quyển sách ném trên bàn, “Đây là do tướng quân ta thức trắng ba đêm liền viết ra giúp người! Tộc trưởng người thử ba ngày không ngủ nghỉ xem có mệt chết không hả!” Tức giận rống một hơi, Đột Lão xoay người, hung hăng sải bước rời đi.

Na Hào Lặc bị hét một hơi, không nói nên lời, sau một lúc lâu mới nhớ tới quyển sách trên bàn, lấy đến mở ra, cảm giác áy náy liền dâng trào, khiến lòng hắn đau đớn không thôi.

Phượng Thiên Tường hiển nhiên biết đây là lần đầu tiên Đảng Hạng bát bộ đối mặt với ôn dịch, liền soạn ra các đối sách cho hắn. Làm thế nào để tộc nhân không bị nhiễm bệnh lần hai, làm thế nào phân phối lương thực dược phẩm, làm thế nào đề phòng Tây Liêu đánh lén, từng chuyện từng chuyện, chu đáo rõ ràng.

Tuy rằng hơn phân nửa những đối sách này Na Hào Lặc cũng đã nghĩ tới, nhưng so với kế sách của Phượng Thiên Tường vẫn kém hơn. Hơn nữa, Phượng Thiên Tường nghĩ ra đều là những đối sách ứng với thực tế, còn đối sách Na Hào Lặc nghĩ đến hơn phân nửa là rất khó ứng dụng.

Xế chiều, hai người Đoàn Lý thật sự dẫn theo nhóm người đầu tiên đến cứu trợ ôn dịch.

Cho dù Phượng Thiên Tường có thông minh đến thế nào, nhưng trong ba ngày hoàn thành hết các đối sách đó cũng có chút cố gắng quá sức. Na Hào Lặc hiển nhiên rất rõ điểm này, tên kia.... nhất định là mệt muốn chết rồi!

Tưởng tượng đến bộ dáng Hán nhân kia trong đêm tối tĩnh mịch, một ngọn đèn dầu, múa bút thành văn, không biết khi hần buồn ngủ, mệt mỏi, đôi mắt câu hồn kia có toát ra vài phần mộng lung?

Trong lòng Na Hào Lặc hỗn loạn đủ thứ cảm giác kỳ dị, có chua xót, nhưng còn thêm cả ngọt ngào khó có thể hình dung.

Hán nhân kia không có ruộng bỏ hần, thật sự không có!

Đem quyển sách giao cho Trát Lý Đặc Lặc, bảo hần triệu tập các tộc lão đến xem, dựa theo phương pháp trong đó mà làm, Na Hào Lặc vội vàng phóng ngựa rời đi. Hiện tại hần muốn gặp Phượng Thiên Tường, cực kỳ cực kỳ muốn gặp!

“Phượng Thiên Tường, cảm ơn người.....” Na Hào Lặc đẩy cửa thư phòng của Phượng Thiên Tường, vừa thở hổn hển vừa nói.

Phượng Thiên Tường vốn đang quay lưng về phía cửa, nghe tiếng liền đứng lên, xoay người lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào Na Hào Lặc, cực kỳ âm trầm, đôi con ngươi hoa đào cũng không còn rực rỡ, hào hứng như xưa, mà lộ ra vẻ đau thương mệt mỏi, còn có chút hoang mang.

“Người làm sao vậy Phượng Thiên Tường?” Na Hào Lặc giật mình, ba bước thành hai chạy đến trước mặt Phượng Thiên Tường, chụp lấy vai hần, “Không thoải mái sao? Bị bệnh rồi?”

Nói còn chưa xong, đã bị Phượng Thiên Tường đột ngột ôm lấy. Không như lần trước ở tửu lâu chỉ để trêu tức người, lần này Phượng Thiên Tường dùng sức khá mạnh, may mà thân thể Na Hào Lặc tráng kiện, chứ không với lực đạo như muốn đem đối phương khảm chặt vào lòng này, hần cũng có chút chịu không nổi.

“Một chút, một chút thôi là được....” Phượng Thiên Tường chôn đầu trong hóm vai Na Hào Lặc, thanh âm ưu sầu.

Na Hào Lặc mắt hồ thoảng nhìn, thấy trên bàn có một đồng tro tàn, khói nhẹ vẫn còn lượn lơ, lập tức không nói gì thêm, để mặc Phượng Thiên Tường ôm. Chính là, chuyện gì lại có thể khiến Phượng Thiên Tường thành ra bộ dáng này?

Na Hào Lặc thở dài, nghĩ mãi cũng không ra được chuyện gì có sức ảnh hưởng mạnh đến thế.

Phượng Thiên Tường hít từng ngụm khí, trên thân nam nhân trong lòng mình có hương vị của nắng, của cỏ xanh cùng với chút mồ hôi ẩm ướt, hết thấy đan vào nhau, mang đến cho người ta một loại cảm giác đơn thuần nồng đậm, khiến người an tĩnh lại, tựa như đang ôm cả biển lớn khôn cùng, có thể cất chứa hết thấy đau xót của mình.

Trên lưng có chấn động, là Na Hào Lặc nhẹ nhàng vỗ về, đây hần là phương thức an ủi của bát bộ tộc trưởng nóng nảy lại cố chấp! Tưởng tượng lúc này Na Hào Lặc đang đỡ mặc, cả người không được tự nhiên làm những hành động đó, Phượng Thiên Tường cảm thấy tâm tình dần sáng khoái, khôi phục lại bình thường.

Hần vốn là một người bình tĩnh, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn cũng có thể chỉnh đốn lại cảm xúc. Không bao lâu, Phượng Thiên Tường buông hai tay, đôi con ngươi đan phượng linh động giảo hoạt. Hần tà tà cười.

“Na Lặc, hiện tại ta mới phát hiện thất lưng ngươi nhỏ như vậy a, rắn chắc cường tráng, ôm rất thoải mái.”

Tuy rằng lại bị đem ra tiêu khiển, nhưng Na Hào Lặc vẫn nhẹ nhàng thở ra. Hán nhân hồ ly kia rốt cuộc cũng trở lại như bình thường.

Lấy cái gương mặt còn đẹp hơn nữ nhân ra đùa giỡn hần, nhưng như vậy mới hợp với Hán nhân nọ!

Chẳng qua, vừa rồi bộ dáng Phượng Thiên Tường ôm chặt hần, bất luận nhìn thế nào cũng giống một tiểu hồ ly đang sống chết giữ chặt con mồi, cực kỳ giống luôn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đừng có biểu tình như đang cố nén nước mắt lúc này.

“Sở dĩ người gọi ta là hồ ly, cũng chính vì vậy mà.” Phượng Thiên Tường chớp chớp mắt, môi hơi cong lên, cực kỳ phong nhã.

A? Chết tiệt, trong đầu mình nghĩ gì cũng bị biết hết! Na Hào Lặc trừng hấn.

“Đây là tự người nói đó, Phượng hồ ly, đừng hối hận!”

“Ta sao lại hối hận chứ, Na Lặc của ta.”

Không ngoài ý muốn, Phượng Thiên Tường thấy Đẳng Hạng bát bộ tộc trưởng đang giật giật hai má.

Quả nhiên không thể dung túng Hán nhân hồ ly họ Phượng này. Với hấn mà nói, dùng “Phượng hồ ly” để gọi Phượng Thiên Tường thực sự vô cùng thích hợp, ít ra vẫn tốt hơn so với gọi cả danh tính “Phượng Thiên Tường” như đang đòi nợ (bởi vì Trát Lý đã nhiều lần nói, khẩu khí không thân mật của hấn rất dễ khiến người khác hiểu lầm như thế), hoặc kiểu ái muội bất minh như “Thiên Tường” hoặc “Tường” (loại xưng hô này đánh chết hấn cũng không gọi ra miệng được).

Chính là thật lâu về sau, khi Na Hào Lặc nhớ lại ngày hôm nay, không khỏi có chút cảm khái. Đó là lần đầu tiên Phượng Thiên Tường ở trước mặt hấn trút bỏ vẻ gian trá giả hoạt mà bày ra tình cảm chân thực (theo cách nói của Phượng Thiên Tường thì là thất thố), cũng chính lúc này đây, Na Hào Lặc mới thực sự thừa nhận, nếu mình có thể cự tuyệt Phượng Thiên Tường thì đúng như câu thỏ săn hồ ly, hoàn toàn không có khả năng.

Có lương thực cứu tế mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều, với lại mười mấy đại phu kia cũng rất hợp tác, cuối cùng đã khống chế được bệnh dịch lan tràn. Chính là trong quá trình cứu tế tộc nhân, Na Hào Lặc không khỏi một lần nghi hoặc mà tự hỏi trong lòng, Phượng Thiên Tường tựa hồ đối với những việc cứu trợ thiên tai này rất quen thuộc, hình như đã từng làm qua mấy chuyện như thế rất nhiều lần.

Có điều mỗi lần đứng bên cạnh nhìn Phượng Thiên Tường chỉ huy Hồ Dục quân giúp tộc nhân sắc thuốc, vận chuyển lương thực, Na Hào Lặc lại không mở miệng hỏi được. Bản năng mách bảo, Phượng hồ ly hàng ngày luôn xấu xa đùa giỡn hấn có một bí mật kinh thiên động địa. Hơn nữa hấn còn có dự cảm, một khi bí mật nọ bị vạch trần, Hán nhân hồ ly này sẽ vĩnh viễn rời xa hấn.

Bất quá với tính tình thẳng thắn hào sảng của Na Hào Lặc, loại lo lắng khó hiểu này không tồn tại trong đầu được lâu, chỉ thỉnh thoảng chọt lóe lên mà thôi.

Lại qua hai tháng, tình hình bệnh dịch đã được khống chế, trừ bỏ một số ít đang trong quá trình hồi phục, đại bộ phận tộc nhân đều đã khỏe mạnh trở lại.

Lần này nếu không có Phượng Thiên Tường mạo hiểm hướng hoàng đế xin xuất vật phẩm cứu trợ, hậu quả mà Đẳng Hạng bát bộ phải gánh chịu thật khó tưởng tượng nổi, chuyện này mỗi một tộc nhân Đẳng Hạng đều hiểu rất rõ. Hôm nay vừa đúng là một trong ba ngày lễ lớn nhất của Đẳng Hạng, “tết Nguyệt Lượng nữ thần”, Na Hào Lặc cùng thất bộ trưởng lão liền mời Phượng Thiên Tường và Hồ Dục quân đến Đẳng Hạng dự yến tiệc.

Phong tục của Đẳng Hạng là lấy việc mời rượu khách nhân tôn quý một chén rượu làm vinh quang, thành ra cơ hồ mỗi người đều cầm chén đến kính Phượng Thiên Tường. Phượng Thiên Tường thì chỉ cần rượu đưa đến đều chấp nhận, không cự tuyệt ai. Tuy nhiên, hồ ly chính là hồ ly, với quỷ kế “Ta tửu lượng không cao, chỉ bằng mời anh hùng của các anh hùng Đẳng Hạng bát bộ thay ta nhận lấy”, hơn phân nửa số rượu đều rót hết vào dạ dày Na Hào Lặc. Đợi cho lúc tiệc tàn, tộc trưởng Đẳng Hạng đã say đến không phân nam bắc.

Xét thấy mình là thủ phạm chuốc say Na Hào Lặc, Phượng Thiên Tường ra lệnh bảo thuộc hạ về trước, mình thì ở lại chiếu cố Na Hào Lặc. Nhưng kỳ thực dụng ý của Phượng Thiên Tường chính là muốn thưởng thức bộ dáng say đến bất tỉnh nhân sự của đại anh hùng Đẳng Hạng, lấy đó làm vui cho mình mà thôi.

Mất hết một phen công phu, Phượng Thiên Tường mới dìu được Na Hào Lặc đến bên giường, vừa định đi rót chén nước, thỉnh linh góc áo lại bị Na Hào Lặc tóm chặt. Người trên giường nhỏ giọng thì thầm——

“Người..... rốt cuộc là ai?”

Phượng Thiên Tường cả kinh, nhưng nhìn kỹ mới thấy chẳng qua Na Hào Lặc say, nói năng lộn xộn, vừa bực mình lại vừa buồn cười, chưa chi đã tự mình nhát mình. Hắn thay Na Hào Lặc cởi áo khoác, đắp kín chăn. Dù sao ban đêm thảo nguyên lạnh hơn nhiều so với trong thành trấn, để người nọ bị bệnh thì không tốt cho lắm.

Na Hào Lặc đại khái là không kiên nhẫn bị người ta dè ép trên giường đắp chăn kín mít, cứ nhích tới nhích lui. Phượng Thiên Tường ngồi bên giường nhìn hắn, nhìn rồi lại nhìn, cảm giác bộ dáng vụn vặt như sâu của người nằm đó thật là thú vị, tình thú dạt dào a.

Thoáng nhìn Na Hào Lặc đang liếm liếm môi, biết hắn say rượu môi khô, Phượng Thiên Tường đi rót chén nước, cẩn thận đỡ Na Hào Lặc dậy dứt hắn uống, nhưng rót cuộc người kia uống xong rồi, Phượng Thiên Tường vẫn không dời mắt đi được.

Đôi môi Na Hào Lặc hồng nhuận như hai cánh hoa đang khép mở, dính nước vào càng sáng bóng mê người, da thịt màu đồng bị rượu phiem lên một tầng hồng nhạt, khiến cho nam nhân ngày thường trông mạnh mẽ uy vũ nay lại toát ra một loại cảm giác.... quyến rũ.

Đôi con ngươi Phượng Thiên Tường tựa ba quang lưu chuyển, hơi hơi nhúu mày, ánh mắt càng trở nên sâu thẳm khó dò. Hắn thuận theo hưng phấn dực vọng gào thét tự đáy lòng, cúi người, hôn lên đôi môi như cánh hoa đang khép mở.

Đúng như hắn dự đoán, đôi môi Na Hào Lặc còn mang theo vị từng hoa tửu, thơm mát nồng đậm, đồng thời còn mang theo cảm giác khoáng đạt như mặt trời chiếu trên thảo nguyên, vừa thơm vừa ngọt.

Còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Cảm thấy Na Hào Lặc đã muốn hít thở không thông mà giãy dụa, Phượng Thiên Tường mới tâm không cam lòng không nguyện mà chấm dứt nụ hôn sâu.

Đôi bàn tay thon dài lưu luyến lướt trên gương mặt cương nghị uy mãnh của Na Hào Lặc. Lông mày của hắn không giống như chân mày lá liễu của mình mà luôn rậm rạp, trông cực kỳ khỏe mạnh, hình dạng sống mũi cũng cao ngất như những dãy núi trập trùng ngoài kia, có phong cách đặc biệt của ngoại tộc, còn môi của hắn.....

Vừa rồi hôn có hơi mạnh bạo, khiến đôi môi ngày thường hung hăng mắng “Hán nhân chết tiệt” có hơi sưng đỏ, càng làm Phượng Thiên Tường nổi lên dực vọng muốn tiếp tục nhắm nháp.

Mang theo áy náy cùng thương yêu hôn lên trán Na Hào Lặc một cái, Phượng Thiên Tường tiếp tục cướp lấy đôi môi đầy đặn kia mà thưởng thức.

Cũng giống như vừa rồi, lần này hai đôi môi giao hòa, hắn đối người bên dưới vẫn tràn đầy nhu tình.

Cái lưỡi nhuyển mịn di động ở giữa chỗ tiếp xúc đôi môi, dùng sức một chút, rốt cuộc cũng khai mở được khớp hàm của Na Hào Lặc, nhẹ nhàng đi vào. Chơi đùa, dây dưa, giao kết, khoái cảm say mê dần dần tích tụ, rồi tựa như nước lũ ào ạt dâng lên, phá tan cái đề lý trí cuối cùng của Phượng Thiên Tường. Đôi con ngươi hoa đào ngày thường tao nhã cực kỳ, nãy cũng mang theo sách thái tình dục, thâm sâu chưa từng thấy.

Ngón tay thon dài thoát qua thoát lại vài cái, quần áo cả hai đều đã rời thân, nằm chổng chơ trên mặt đất. Phượng Thiên Tường đè lên Na Hào Lặc, tiếp tục nụ hôn khiến lòng hắn say đắm không thôi.

Đầu lưỡi người dưới thân vô thức thụt lùi, Phượng Thiên Tường cũng không chịu buông tha, đầu lưỡi nhuyển mịn linh hoạt mà mạnh mẽ tiếp tục hoành hành, tựa như hồ ly đuổi bắt thỏ, gắt gao dính chặt vào con mồi, không lưu nửa tia khoảng cách.

Mặc khác, đôi tay tinh tế thon dài như ngọc điêu (làm từ ngọc) kia cũng không nhàn rỗi, cấp tốc và mạnh mẽ chạy khắp toàn thân Na Hào Lặc. Da thịt của Đảng Hạng bát bộ tộc trưởng so với hắn thì thô ráp hơn, nhưng lại có một loại cảm giác ấm áp, cường tráng khoan khoái, tựa như không khí trong lành mát mẻ ngày thu, khiến cho Phượng Thiên Tường vốn toàn thân da thịt trắng ngà yêu thích không muốn buông tay.

Mang theo miệng đầy hương rượu từng hoa tửu, đôi môi đỏ mọng của Phượng Thiên Tường di dời trận địa, hướng đến hai khóa nẫu hồng nổi lên trước ngực Na Hào Lặc, sau đó tiếp tục chiến đấu trên mỗi tấc da thịt

của hắn.

Liếm, mút, cắn, nam nhân nét mặt diễm lệ từng bước làm sâu tiến trình xâm nhập, ôn nhu, mềm nhẹ, chậm rãi, nhẹ nhàng dỗ dành nam nhân một thân da thịt màu đồng trắng kiện, khiến người kia chậm rãi thả lỏng thân thể, tùy ý hắn tàn sát bữa bãi, nhắm nháp hương vị.

Cơ thịt rắn chắc, người dưới thân có một bộ dáng khí lực cường kiện mà nam nhân trong khắp thiên hạ đều ao ước. Phượng Thiên Tường dán chặt người vào làn da khỏe mạnh sáng bóng kia, tựa như từ thân thể nọ có thể truyền đến lòng hắn sự an tâm, có thể dung chứa hết thấy thương tâm cùng đau lòng của hắn. Phượng Thiên Tường vùi đầu vào hõm vai Na Hào Lặc, tham tham hít vào cổ hương vị có thể khiến hắn thả lỏng tinh thần.

Cho tới bây giờ, động tác của hắn đều là cực kỳ mềm nhẹ ôn hòa, không hề khiến cho Na Hào Lặc theo bản năng mà phản kháng. Bất quá, chuyện không làm thương tổn đến thân thể Na Hào Lặc cũng chỉ có thể được trong giai đoạn tiền diễn lúc đầu mà thôi. Khi vào màn kịch chính, dù muốn hay không hắn cũng phải chịu nhiều ít tổn thương.

Phượng Thiên Tường lau mồ hôi trên trán, cố nhẫn nhịn đi đến bên bàn lấy lọ cao dược dùng trị thương đến, cẩn thận vẽ loạn lên chỗ bí mật bên dưới mà sắp tới phải hứng chịu dục vọng của mình. Na Hào Lặc trong lúc mơ mơ màng màng cũng cảm giác được khó chịu, thân thể nhẹ nhàng vận vẹo, ý muốn chống lại xâm nhập bên ngoài, Phượng Thiên Tường đành phải chậm rãi an ủi, thư giải sự chống đối của hắn.

Làm đủ hết các bước chuẩn bị, Phượng Thiên Tường mặt nhiên cười, bắt đầu ác ý đùa giỡn dục vọng đã muốn ngăn đầu của Na Hào Lặc.

Phía trước lẫn phía sau đều cùng lúc bị chơi đùa, nhiệt khí giao triền, Na Hào Lặc tình động như nước, thần trí không rõ, hoàn toàn bị bản năng chi phối, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng thở dốc, rên rỉ mơ hồ. Nay hết thấy phản ứng đều rơi hết vào đôi mắt sáng như ngọc lưu ly của Phượng Thiên Tường, chuyển hóa thành dào dạt yêu thương...

Thăm dò, khuếch trương, thăng tiến, xâm nhập, xuyên qua... Mỗi động tác Phượng Thiên Tường đều làm cực kỳ cẩn thận, thỉnh thoảng lại lưu ý tình trạng của Na Hào Lặc. Hoàn hảo, nơi đó không có đồ máu....

Trầm luân, mê say, phóng túng, cho dù đang lúc tình cảm mãnh liệt dâng trào, Phượng Thiên Tường vẫn cật lực làm mọi động tác mềm nhẹ ôn hòa, tránh bị thương đến nam nhân mà hắn lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm kia....

Bình minh hôm sau.

Đưa tay sờ trớn hai gò má Na Hào Lặc, động tác của Phượng Thiên Tường vô cùng mềm nhẹ. Minh thật sự ra tay với hắn rồi....

Na Hào Lặc đầu đau như búa bổ, đưa tay gõ gõ, mặt nhăn mày nhíu rớt cuộc cũng gian nan tỉnh lại được. Tối hôm qua thực sự là gặp quỷ mà, chỉ là say rượu thôi, vậy mà còn mơ cùng với gã Phượng hồ ly trừ bỏ trên chóc hắn ra không có chuyện gì làm kia.... Thật sự là gặp quỷ, tuyệt đối là trúng tà rồi!

“Nhìn đến ta mắt hững vậy sao? Na Lặc, người nhú đến hai chân mày sắp dính vào nhau luôn rồi kìa.” Thanh âm trong trẻo dễ nghe từ bên cạnh hắn truyền đến, mang theo ý cười không che giấu được.

“Cũng không phải, chỉ là vừa rồi nằm mơ...” Không đúng! Hồ ly kia tại sao lại nằm bên cạnh mình?

Đôi con ngươi hoa đào của Phượng Thiên Tường nheo lại, vẻ mặt quỷ dị, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

“Nằm mơ thế nào?”

Na Hào Lặc tim đập loạn xạ, có một loại dự cảm bất lành, xem bộ dáng hồ ly kia, chẳng lẽ.... giấc mộng hoang đường đêm qua là thật?

Phượng Thiên Tường nằm nghiêng người bên cạnh Na Hào Lặc, chặn chỉ che đến thắt lưng, nửa thân trên tiêm dài thanh nhả, đường cong cực đẹp, trên da thịt trắng nhà vốn không tỳ vết lại ẩn ẩn mấy vết cào cấu, mấy chỗ dấu răng. Na Hào Lặc còn thắm hơn, cả thân da thịt màu đồng cường tráng khí lực chỗ nào cũng ứ đầy dấu hôn hồng hồng.

Cho dù có ngu ngơ cỡ nào, thì một nam nhân hai mươi tám tuổi cũng phải biết chút đỉnh về mấy chuyện này. Khuôn mặt anh tuấn cương nghị phút chốc đỏ bừng.

“Người, người, người!” Hồn hển đến nói không nên lời, cả câu ‘Hồ ly người đã làm gì ta!’ cũng không nói đầy đủ được.

“Đúng vậy, là ta làm.” Phượng Thiên Tường nhìn sắc mặt Na Hào Lặc đỏ như tôm luộc, thoải mái thừa nhận, “Ta đã giúp người rửa sạch rồi, còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Nghe vậy, lửa giận Na Hào Lặc càng tăng thêm, khước mắt liếc thấy loan đao của mình đặt trên bàn nhỏ cạnh giường, không cần nghĩ ngợi liền rút ra kê lên cái cổ tinh xảo của Phượng Thiên Tường —— “Ta giết người!”

Phượng Thiên Tường vẻ mặt không có một tia hoảng sợ, ngược lại còn đưa tay vén mấy sợi tóc rối của mình lên, để cho lưỡi đao lạnh lẽo càng kề sát da thịt hơn.

“Xin mời.”

Ngoài mặt Phượng Thiên Tường bày ra một bộ dáng hiền hoà mặc cho người xử trí, nhưng trong lòng đoán chắc rằng Na Hào Lặc sẽ không xuống tay, chẳng chút lo lắng cho tính mạng mình. Bởi vì dựa theo kinh nghiệm nhìn người cực kỳ chuẩn xác của mình, Phượng Thiên Tường liếc một cái là biết trong ánh mắt người kẻ đao lên cổ mình chỉ có tức giận, kinh hãi chứ không có sát ý.

Quả nhiên, lưỡi đao bóng loáng cũng chỉ dừng lại bên cổ Phượng Thiên Tường, không tiến sâu lên tấc nào cả. Na Hào Lặc thầm mắng mình vô dụng, rõ ràng chỉ cần một đao, chỉ cần một đao này đi xuống, gã Phượng Thiên Tường đáng giận này sẽ không còn xuất hiện trước mặt mình nữa, chính là hấn lại hạ thủ không được!

Cầm giận trừng đối phương một cái, nhưng rồi bất giác đôi mắt hoa đào ôn nhu nóng cháy như muốn câu hồn đoạt phách kia, Na Hào Lặc lại giống như ngày ấy ở tửu lâu, cổ họng căng thẳng, ánh mắt rối rắm cùng một chỗ với ánh mắt Phượng Thiên Tường, hỗn độn khó phân.....

“Tướng quân, có quân tình khẩn cấp!” Thanh âm của Đột Lão bất thành linh từ ngoài truyền đến, phá tan cục diện vi diệu ái muội.

“Nói.” Cổ họng Phượng Thiên Tường cử động, Na Hào Lặc vội rút đao về, sợ không cẩn thận sẽ để lại một đường trên cổ Phượng hồ ly. Tuy rằng hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bản năng vẫn không muốn thương tổn đến gã hồ ly đáng chết này!

“Trình sát báo lại, Tây Liêu cử năm vạn đại quân tây tiến, tạm thời đang dựng trại ở Kỳ Nam Lĩnh, ý đồ muốn tấn công Đẳng Hạng bát bộ!” Đột Lão vừa dứt lời, Trát Lý Đặc Lặc cũng đã chạy đến ngoài phòng, nói lại y hệt vậy.

“Người về trước, truyền lệnh kiêu kỵ, phiêu kỵ, tuần kỵ tam doanh đợi lệnh! Ta sẽ về ngay.” Phượng Thiên Tường con người vừa chuyển, lúc này đã có chủ ý.

Binh lính kiêu kỵ tam doanh hầu hết đều có quan hệ huyết thống với Đẳng Hạng bát bộ, bởi vậy để họ xuất chiến là thích hợp nhất. Phượng Thiên Tường một bên suy nghĩ đối sách, một bên đứng dậy, lần mò trong đám quần áo hỗn độn tìm đồ của mình.

Na Hào Lặc cũng chỉ chậm hơn Phượng Thiên Tường một chút.

“Trát Lý, người triệu tập các tộc lão, tính xem có bao nhiêu tộc nhân có thể kỵ mã đánh giặc, một canh giờ sau tập trung ngoài ‘Ứng tướng’ đợi lệnh.”

Hai người ngoài cửa cùng hô đồng ý, không bao lâu đã đi mất biệt.

Na Hào Lặc cố gắng chống đỡ xuống giường, may mắn hồ ly chết tiết tối hôm qua còn biết điểm nặng nhẹ, không đến nỗi khiến hấn hôm nay không xuống được giường. Bất quá tính đi tính lại, hấn hình như nợ Hấn nhân kia không ít nhân tình, thông thương, A Liệt, rồi giúp nạn dịch thiên tai... Coi như trả cho hấn một lần nợ đi!

Hừ mạnh một tiếng, Na Hào Lặc làm bộ như không có việc gì, nói.

“Chuyện lần này..... ta coi như chưa từng xảy ra. Người trở về đi, Phượng hồ ly.”

Tuy rằng sớm đoán được Na Hào Lặc sẽ dùng loại phương pháp tự lừa mình dối người để chấm dứt việc này, nhưng Phượng Thiên Tường nghe xong vẫn không khỏi uất hận. Đôi mắt nổi lên hàn ý.

“Na Hào Lặc, người xem bản thân người là gì? Vật tạ lễ sao? Vậy là quá xem thường Phượng Thiên Tường ta rồi đó.”

Nhìn theo bóng dáng giận dữ ly khai của Phượng Thiên Tường, Na Hào Lặc cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, không nói lên nổi tư vị. Hán nhân kia.... nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ muốn học theo nữ nhân người Hán, đối với người đầu tiên của mình luôn khẳng khái một mực đòi chịu trách nhiệm?

Có điều, hẳn là nam nhân, bị một nam nhân khác làm ra loại sự tình này, còn là gã nam nhân mặt đẹp như con gái, vì sao trong lòng lại không lấy chuyện đó làm nhục nhã? Vì cái gì còn ần ần cảm thấy được có chút.... vui vẻ?

Chẳng lẽ..... trong đầu chợt hiện lên một lý giải, mơ mơ hồ hồ, nhưng lập tức bị Na Hào Lặc cưỡng chế ép xuống. Sẽ không đâu, tuyệt đối không thể! Hai người bọn họ đều là nam nhân, nam nhân đó!

“Na Hào Lặc, người đang làm cái quái gì vậy hả!” Na Hào Lặc tự đập đầu mắng mình một cái. Mọi rợ Tây Liêu sắp đánh tới rồi, tộc trưởng người còn ở đây nghĩ chuyện không đâu.

Thật lâu về sau, Na Hào Lặc mới hiểu được, đáp án cho mấy vấn đề kia chỉ có một, đó chính là đáp án mà lúc ấy hắn sắp chạm đến rồi lại trốn tránh hiện thực — tim của hắn đã bị Phượng hồ ly kia cắn đi mất rồi.

10. Chương 10

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

“Trong đầu bọn Tây Liêu mọi rợ đang nghĩ gì vậy? Nếu hai tháng trước đánh tới không phải được hơn sao? Hiện tại trong tộc ôn dịch đã khống chế được, chúng ta đâu còn sợ chúng nữa?” Tác Nhĩ Hồ hỏi Ngạc Tất.

“Nếu đánh vào lỗ quân Tây Liêu cũng nhiễm ôn dịch thì hai bên khỏi ai đánh luôn.” Na Hào Lặc vừa lúc nghe thấy, thay Ngạc Tất đáp lời, “Hiện tại chúng ta vừa khôi phục nguyên khí, Gia Luật Thiết Uy kia nhất định là không muốn chúng ta sống yên ổn. Chờ kết quả của Trát Lý đi rồi tính tiếp.”

“Phượng lão đệ, có nghĩ ra biện pháp nào không?” Gia Nạp tùm tùm đi đến bên người Phượng Thiên Tường đang chuyên chú nghiên cứu bản đồ, thì thào hỏi, “Tối qua Na Hào Lặc xảy ra chuyện gì, hai người cãi nhau sao? Ta xem hắn hôm nay bộ dáng không được tự nhiên nga!”

Phượng Thiên Tường mỉm cười, tặng Gia Nạp một ánh mắt “không có chuyện gì pháp sinh cả”, rồi dùng thanh âm tắt cả mọi người cùng nghe được mà nói.

“Theo Kỳ Nam Lĩnh xuất phát, qua khỏi cốc quan là đã ngoài lãnh thổ Tây Liêu. Lấy tốc độ của năm vạn quân tính ra, nhiều nhất ba ngày là có thể đến Long Hồ pha (pha = sườn núi). Nếu ta đoán đúng, tộc nhân Đẳng Hạng bát bộ có thể ra chiến trường con số không quá sáu vạn, hơn nữa phần lớn là mới lành bệnh chưa được bao lâu, tình thế không phải là khả quan lắm.”

Phượng Thiên Tường vừa nói xong, Trát Lý Đặc Lặc đã hùng hục chạy tới.

“Na Lặc, các tộc lão vừa tính xong, trong tộc có ba vạn lão nhân, năm vạn nữ nhi, bốn vạn tiểu hài tử, còn có năm nghìn người đang bệnh, tổng cộng có thể ra trận khoảng bốn vạn năm nghìn người.”

“Cộng thêm kiều ky, phiêu ky, tuần ky đến trợ chiến, vừa đúng sáu vạn người.” Phượng Thiên Tường thần nhiên nói.

Đại chiến sắp tới, Na Hào Lặc cũng dẹp ân oán cá nhân sang một bên, ngồi nghe Phượng Thiên Tường trình bày ý tưởng chiến pháp. Hắn biết rõ sách lược của hồ ly kia cao minh hơn mình nhiều, cũng có thể giảm

bớt thương vong của tộc nhân. Về phần hấn làm cái chuyện đáng ghét kia với mình, trước hết khoan hãy so đo.

Dù sao so với sinh tử tồn vong của tộc nhân, ân oán cá nhân của hấn không đáng là gì, tựa như bụi cỏ so với thảo nguyên, râu ria không đáng kể, không phải sao?

Vốn hết thầy kế hoạch đều hoàn hảo, nhưng cố tình đến xế chiều lại có một thiên đại biến cố —

Thiên triều Duệ Tông thoái vị, đem ngôi cửu ngũ chí tôn truyền cho Thái tử Thường Hi. Vốn chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chiến sự, nhưng vị Vũ Tông bề hạ văn võ song toàn kia, cư nhiên lại phái lão hữu thừa tướng ngày đêm mang kim bài đến hạ lệnh, nói cái gì tân quân mới đăng cơ, không muốn biên cương Thiên triều xảy ra thảm họa chiến tranh, lệnh Phượng Thiên Tường rút tam doanh về.

Về tiên đế Duệ Tông, Na Hào Lặc cũng nghe qua ít nhiều tin đồn, hình như danh tiếng cũng không tốt gì cho lắm. Hấn là thừa dịp cháu trai duy nhất của mình, Lang Gia Vương Long Thiên Vũ đang đến Hoài Tây phủ cứu nạn thiên tai, ở kinh thành thí huynh đoạt vị, còn chiếm luôn một phi tử của Minh Tông hoàng đế. Sau khi giang sơn mỹ nhân đều đã vào tay, hấn lấy danh nghĩa hoàng đế biếm cháu trai vừa nghe tin chạy về đến hoàng lăng giữ đạo hiếu. Mà Long Thiên Vũ cho đến tận giờ vẫn không có chút tin tức, xem ra vị tiểu vương gia mười lăm tuổi năm đó đã sớm bị hoàng đế âm thầm hạ lệnh thủ tiêu.

Biết thì biết thế, Na Hào Lặc cũng không bận tâm nhiều. Hấn lo lắng cho chiến sự với Tây Liêu nhiều hơn. Đúng như Phượng Thiên Tường nói, tộc nhân bệnh nặng mới khỏi, tình thế không được tốt lắm, nếu không có kiều kỵ, phiêu kỵ, tuần kỵ tam doanh của Phượng Thiên Tường hỗ trợ, chỉ sợ cho dù thắng cũng phải rất gian nan. Lại nghe Phượng Thiên Tường và Thiên triều hữu thừa tướng mật đàm cả một buổi tối, lo lắng càng thêm nặng.

Hán nhân là thần tử, cho dù hoàng đế có gọi hấn đi chết hấn cũng sẽ không nói chữ “không”, nếu Thiên triều hoàng đế....

“Này, Na Lặc.” Mới vừa nghĩ vậy, thanh âm Phượng hồ ly đã kề bên tai, “Đang suy nghĩ gì vậy? Hay là nhớ ta?”

Còn nói giỡn? Na Hào Lặc tức giận trừng mắt liếc hấn một cái.

“Hoàng đế của ngươi không phải không cho phép các ngươi xuất chiến sao? Ngươi còn tới đây làm gì? Chẳng lẽ không sợ bị chặt đầu?”

Nói tới nói lui, hấn cũng biết Hán nhân hồ ly sẽ không bỏ mặc Đẳng Hạng bát bộ mà. Không phải vì gì khác, ít nhất, thất bộ trưởng lão đều là bằng hữu của hấn, chỉ cần điểm này, Phượng hồ ly chắc chắn sẽ hết sức hỗ trợ. Nhưng là, cảm kích tâm ý của hấn là một chuyện, hấn làm ra chuyện kia với mình lại là chuyện khác.

Nhắc tới hai chữ “hoàng đế”, ánh mắt Phượng Thiên Tường lập tức nghiêm túc, nhưng rồi nhanh chóng trở lại vẻ cười cợt. Tốc độ biến hóa nhanh như vậy, cơ hồ khiến người ta nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác.

“Bề hạ chỉ nói nghiêm cấm Hồ Dục quân xuất chiến, chứ không có nói rõ Phượng Thiên Tường ta không được đến Đẳng Hạng bát bộ làm quân sư a!” Phượng Thiên Tường tiến lên từng bước, đôi con ngươi hoa đào nhìn chăm chăm vào Na Hào Lặc, “Dù sao ta cũng đã quyết định, trận này ta muốn cùng ngươi đánh. Na-Lặc-của-ta.”

Vẫn là cái loại ngữ khí khiến người ta nghe xong mặt đỏ tim đập, bốn chữ cuối đó là ghé sát vào tai Na Hào Lặc mà nói. Na Hào Lặc chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran, vội vàng lui từng bước. Hấn cũng không có mặt dày như Phượng hồ ly, may mắn hiện tại trong ung trưởng không có người thứ ba, chứ không để bị người khác thấy, hấn phiền toái lớn rồi.

Nhìn Na Hào Lặc da mặt mồng không biết phản ứng ra sao, Phượng Thiên Tường lần thứ một ngàn lẻ một đùa giỡn người thương thành công, nở cười thứ một ngàn lẻ một, trong lòng âm áp dễ chịu, khoan khoái vô cùng. Nếu... có thể như thế cả đời, cùng nhau ung dung tự tại thì hay biết mấy.

Phượng Thiên Tường cười dài, thưởng thức bộ dạng quần bách của Đẳng Hạng bát bộ tộc trưởng, trong lòng thâm thở dài, được như thế cả đời cũng tốt.

“Lần này lãnh binh là Dã Lợi Nhân Vinh.” Phượng Thiên Tường nói, “Người này tác chiến quả cảm, nhưng lấy tài trí mà xét, lần không xứng là thống soái. Xem ra Gia Luật Thiết Uy là phải hấn đi trước dò xét thực hư, vì thế, trận này chúng ta nhất định phải thắng. Có vậy mới tuyệt diệt được ý niệm thâm tóm Đảng Hạng của Tây Liêu.”

Tám người nhìn nhau một chút, Na Hào Lặc thay mặt tám thống lĩnh của Đảng Hạng bắt bộ cầm tín vật tượng trưng cho quyền lực tối cao của Đảng Hạng bắt bộ – khối nguyệt ngọc khắc hình bông lúa, trao cho Phượng Thiên Tường.

“Phượng Thiên Tường, lần này toàn bộ Đảng Hạng bắt bộ chúng ta nghe theo người sắp xếp.” Bắt bộ tộc trưởng trình trọng nói.

Biết điều này tượng trưng cho sự tín nhiệm của các vị huynh trưởng cùng người thương đối với mình, Phượng Thiên Tường nghiêm túc đứng lên, đón nhận nguyệt thạch.

“Ta Phượng Thiên Tường, thề lần này sẽ đem hết khả năng có thể để bảo hộ Đảng Hạng bắt bộ bình an.”

“Được rồi được rồi, Phượng lão đệ, mới sáng sớm cũng không cần bày ra bộ dáng phải cắt cổ thế đâu. Trước tiên nói về đối sách đi đã.” Trát Lý Đặc Lặc vỗ vỗ vai hấn, “Quan tiên phong của Dã Lợi Nhân Vinh là Cách Tể đã dẫn một vạn nhân mã đi trước, tối nay sẽ đến Long Hồ pha.”

“Long Hồ pha bên trái là Giao Long sơn, bên phải là Mãnh Hồ lâm, cho nên mới được gọi là “Long Hồ pha”. Trát Lý lão ca, người lĩnh hai ngàn nhân mã đến Giao Long sơn mai phục, trước cứ để quân Cách Tể đi qua, đừng tấn công. Đợi cho phía nam nổi lửa, liền lập tức dẫn binh phóng hỏa lương thảo quân nhu.” Lúc Phượng Thiên Tường truyền lệnh, mặt mày đều mang theo vẻ uy nghiêm, ngạo thị thiên hạ, khiến người không thể không tuân theo, “Nhớ kỹ, không được quá trễ cũng không được quá sớm.”

Trát Lý Đặc Lặc rung mình một cái, “Đã biết.” Phượng lão đệ bộ dáng hảo, nhưng khi nghiêm túc thì thật có điểm khiến người sợ hãi.

“Gia Nạp lão ca, người lĩnh hai ngàn nhân mã đến sơn cốc sau Mãnh Hồ lâm mai phục, cũng đợi cho phía nam nổi lửa thì khởi binh, hướng kho lương thảo gần Mãnh Hồ lâm phóng hỏa. Ngạc Tất lão ca, người lĩnh một ngàn nhân mã, chuẩn bị lần tiêu này nọ dùng để phóng hỏa lệnh, ở hai bên sườn núi chờ, ước chừng canh một địch binh sẽ đến, có thể đốt lửa.” Vẫn là khí thế bức người hỏi, “Hai vị huynh trưởng đã rõ?”

Gia Nạp cùng Ngạc Tất thoáng trao đổi ánh mắt, đều nhìn thấy được sự kính sợ trong mắt đối phương. “Đã rõ.”

“Tác Nhĩ lão ca, người đánh đầu, không được thắng chỉ được thua, đem quân dụ vào Mãnh Hồ lâm. Na Lặc, người dẫn quân đóng dưới chân núi Giao Long, quân địch đến thì bỏ trại mà đi, chờ đến lúc hỏa lệnh nổi lên, tức khắc quay về đánh lén.” Phượng Thiên Tường nhìn thẳng hai người, “Nhớ theo kế hoạch mà làm, chớ có sai.”

Na Hào Lặc nói biết, lập tức chỉnh đốn đội hình rồi xuất phát.

“Những người còn lại giữ ba ngàn nhân mã, làm hậu phương, ở bộ lạc đợi lệnh.” Đôi con người hoa đào mang theo một loại uy nghi kích dương thiên hạ, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trận Long Hồ pha, Đảng Hạng bắt bộ toàn thắng. Gió to cả đêm là thiên thời cực tốt cho hỏa trận, năm nghìn binh mã của Cách Tể cơ hồ toàn quân bị diệt, chỉ có hấn cùng một vài người chạy thoát. Nhưng Phượng Thiên Tường cũng đã lường trước, cho dù hấn có về được chỗ Dã Lợi Nhân Vinh cũng sẽ không tránh khỏi hình phạt.

“Phượng lão đệ...” Cách đó không xa truyền tới tiếng các huynh trưởng đắc thắng trở về gọi hấn, nhưng Phượng Thiên Tường không muốn nhúc nhích, cũng không muốn mở miệng đáp lại.

“Phượng hồ ly!” Một tiếng này lại gần bên tai, Na Hào Lặc đã tìm được Phượng Thiên Tường trước những người khác, “Sao người lại ở trong Hồ trưởng?”

“Phượng lão đệ, lẽ ra người nên đến Long Hồ pha cùng chúng ta, bộ dáng cầu xin của Cách Tể trông rất tếu.” Thất bộ trưởng lão theo tiếng đồng loạt chạy đến, cười đắc ý. “Người không thấy được thật đáng tiếc.”

“Tiểu đệ còn phải ở lại bộc tộc trấn thủ, vạn nhất các vị lão ca không nghe hiệu lệnh còn có thể bổ cứu.” Phượng Thiên Tường trưng ra bộ mặt tươi cười vô tội, nói đùa với các huynh trưởng Đảng Hạng.

Na Hào Lặc cũng không dễ bị lừa như thất bộ trưởng lão, ánh mắt căng thẳng, phát hiện Phượng Thiên Tường có chút khác thường. Hắn lập tức vừa túm vừa đập, đuổi bảy người họ về nghỉ ngơi.

“Được rồi, hôm nay mọi người đều mệt mỏi, về ngủ trước đi.”

“Mới vừa đánh xong Tây Liêu mọi rợ thật cao hứng, đại gia tinh thần phấn chấn, ai mệt chứ?” Thất bộ trưởng lão tròn tròn mắt, không cam lòng.

“Người không nhìn ra bộ dáng Phượng hồ ly có chút kỳ là sao?” Na Hào Lặc rơi vào đường cùng đành phải túm lấy Trát Lý Đặc Lặc, thì thầm vào tai hắn.

Trát Lý Đặc Lặc hiểu ý, nháy mắt với sáu người kia, mọi người mới tâm không cam tình không nguyện trở về bộ lạc mình.

Ra khỏi Hồ trưởng, Gia Nạp khó hiểu hỏi.

“Trát Lý, vừa rồi ngươi có ý gì?”

Trát Lý Đặc Lặc cười hề hề như kẻ trộm.

“Na Lặc muốn cùng Phượng lão đệ một mình “tâm sự”. Chúng ta râu ria cản đường, dĩ nhiên phải phải đi rồi!” Hai chữ tâm sự được nhấn mạnh đặc biệt, nghe ra cực kỳ ám muội.

Na Lặc chết tiệt, sớm biết người thích Phượng lão đệ rồi, không cần dùng cơ qua loa che mắt ta. Trát Lý Đặc Lặc trong lòng mắng thầm.

“Ừ, Phượng hồ ly, người không sao chứ?” Na Hào Lặc bất an hỏi han, “Không phải hoảng để các người lại làm khó người nữa chứ?”

Nếu đã bị hắn nhìn thấu thì cũng không cần phải tiếp tục diễn trò, Phượng Thiên Tường thu hồi khuôn mặt tươi cười, mệt mỏi rã rời nhìn hắn, “Làm sao người biết ta có chuyện? Ta rất tốt, chỉ hơi mệt chút thôi.”

“Mới là lạ!” Na Hào Lặc bước đến chặn trước mặt Phượng Thiên Tường, nghiêng răng tức giận, đôi mắt hổ hùng hực lửa, “Có việc thì nói ra đi! Ta không đáng để người tin tưởng sao?!”

Phượng Thiên Tường nhìn Na Hào Lặc nổi trận lôi đình, tâm tình đột nhiên tốt hẳn lên. Trong đôi mắt tròn to hung hăng đó, Phượng Thiên Tường đọc ra được tình ý, quan tâm, yêu thương cùng trù mến.

Kỳ thật Na Hào Lặc không phát giác, hắn đã sớm yêu Phượng Thiên Tường rồi. Hoặc có thể là nói, hắn đã phát hiện, nhưng tự lừa mình dối người không chịu thừa nhận. Phượng Thiên Tường cũng đã sớm thông qua ngôn hành cử chỉ của hắn mà đoán được. Tối nay chẳng qua nhiệm chứng lại một lần nữa thôi.

Cho hắn thêm chút thời gian nữa đi. Phượng Thiên Tường không buộc hắn phải nói rõ coi lòng, chỉ là giống như hai lần trước, ôm lấy thất lưng rắn chắc cường tráng của Na Hào Lặc. Bởi thấp hơn Na Hào Lặc nửa cái đầu, Phượng Thiên Tường có thể cực kỳ tự nhiên gối đầu lên bả vai người trong lòng.

“Na Lặc, không nên hỏi. Biết được càng ít người càng an toàn.” Thanh âm Phượng Thiên Tường có chút mơ hồ, “Nếu chuyện của ta tiết lộ ra ngoài, không chỉ người gặp nguy hiểm, ngay cả Đảng Hạng bát bộ cũng sẽ vướng vào đại tai kiếp.”

Na Hào Lặc cũng thở dài, không truy vấn nữa. Thân hình mảnh khảnh đang ôm lấy na hào lặc luôn rung rẩy, thậm chí run rẩy rất nhiều, như đang phải cố gắng ẩn nhẫn một điều gì. Tuy rằng rất giận hắn đã làm ra chuyện đó, nhưng vẫn nhịn không được vì hắn đau lòng.

Đến tột cùng là cái gì khiến hắn trở nên như vậy.

Đang nghĩ ngợi, Phượng Thiên Tường lại nhẹ nhàng buông tay, không ôm ấp nữa, nhẹ nhàng nhưng kiên quyết đẩy hắn ra, “Được rồi, vậy là đủ. Nếu còn tiếp tục, ta không biết lại sẽ làm ra chuyện gì. Ta không muốn người giận ta, Na Lặc.”

Na Hào Lặc mất một hồi lâu mới hiểu được, “chuyện gì” mà Phượng Thiên Tường ám chỉ là cái chuyện gì, đổ mặt hừ một tiếng, để mặt Phượng Thiên Tường rời đi. Phượng hồ ly đáng ghét này!

Phượng Thiên Tường đi đến liêm trưởng, đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn hần, dùng ngữ khí như lúc thề bảo hộ Đảng Hạng bát bộ bình an, trịnh trọng nói, “Người chỉ cần biết ta thích người là đủ rồi.”

Dứt lời, thần nhiên cười, trong đôi mắt là ôn nhu như nước, thâm tình vô hạn.

Quân tiên phong của Cách Tế bại trận ở Long Hồ pha đã mấy ngày, Dã Lợi Nhân Vinh vẫn chưa có chút động tĩnh. Đảng Hạng tộc nhân không khỏi xôn xao hẳn lên, Phượng Thiên Tường vẫn là nhân nhĩ hợp chung rượu, “Na Lặc, người chuẩn bị hòa đàm đi.”

Không cần biết thắng thua, trước cứ âm ỉ đòi hòa đàm để giảm nhuệ khí đối phương, chiêu “hòa đàm” này từ quân đến thần Tây Liêu đều rất tinh thông a. Đầu ngón tay trắng ngọc vuốt ve chén rượu, Phượng Thiên Tường đem ý trào phúng ẩn giấu hoàn mỹ sau nụ cười.

Thật là để hần nói trúng rồi, nửa tháng sau trận Long Hồ pha, Dã Lợi Nhân Vinh phá người đưa thiếp, mong muốn hòa đàm. Nguyên bản thất bộ trưởng lão cùng Tây Liêu oán hận chất chứa quá sâu, muốn “trước cứ đến tìm chúng tính sổ”, nhưng Phượng Thiên Tường làm việc luôn suy tính thấu đáo trước sau ngăn họ lại.

Thứ nhất, Phượng hồ ly bình sinh sẽ không để đối phương nắm lấy nhược điểm mà cắn lại, thứ hai, hần cũng muốn thật sự hòa hảo, mong muốn trừ bỏ thảm họa chiến tranh. Trước cứ lui một bước, tuy không biết có thể hòa đàm thành công không, nhưng cứ dọa gã Dã Lợi Nhân Vinh khoát lác bảo trong trăm ngày diệt được Đảng Hạng Bát Bộ kia một chút cũng tốt.

Vì thế, Phượng Thiên Tường cùng Na Hào Lặc trở thành đại diện Đảng Hạng đến quân doanh Tây Liêu cách Long Hồ pha năm mươi dặm để hòa đàm. Trước khi đi, Phượng Thiên Tường đã vạch ra phương án chặt chẽ để thất bộ trưởng lão tiếp ứng kịp lúc, phòng ngừa tai họa.

Na Hào Lặc trong lòng vẫn không thoải mái, sau một lúc nhịn không được nói.

“Phượng hồ ly, kỳ thực người không cần cùng ta mạo hiểm vậy.” Hần nói, “Ta nguyên bản cũng đã muốn thử hòa đàm. Người là Hán nhân, không nhất thiết phải vì Đảng Hạng mà dính lấy phiền toái.” Mặc dù rất cảm kích phần tâm ý này của Phượng Thiên Tường.

Phượng Thiên Tường cười nhẹ, quay sang nhìn hần, ánh mắt chứa đầy tình nồng ý mật.

“Ta làm vậy không chỉ vì Đảng Hạng, mà còn là vì người nha, Na-Lặc-của-ta.”

Na Hào Lặc không thềm nói nữa. Xem ra gần đây trò chơi mới của Hán nhân hồ ly này là đùa giỡn hần. Nhưng... chỉ là đùa thôi có cần phải diễn nhập tâm vậy không? Hơn nữa cần thận hồi tưởng lại, mặc dù nửa năm qua ngoại trừ khi đấu khẩu bị thiệt, còn lại Phượng Thiên Tường cơ hồ đều làm theo hần, có thể nói là cứng chịu hần, dĩ nhiên trừ bỏ chuyện đêm đó ra!

Chẳng lẽ hồ ly kia thật sự... Rồi loại cảm giác của mình đối với hần lại là gì? Cái loại cảm giác mà không thấy thì nhớ, gặp rồi cũng nhớ, dù nhìn hay chỉ nghĩ đến hần thôi cũng đủ để mặt đỏ tim đập loạn....

Trong lúc Na Hào Lặc còn đang thất thần, doanh binh Tây Liêu đã hiện ra trước mắt. Đảng Hạng bát bộ vội vàng chấn chỉnh tinh thần, chuẩn bị ứng đối cửa ải khó khăn. Nhưng tinh thần dù đã ổn, tâm tình vẫn mặc danh kỳ diệu mà nôn nóng hẳn lên.

Lúc giảng hòa không thể mang theo binh khí vào doanh trưởng đối phương, đây là phong tục của Tây Liêu và Đảng Hạng. Vì thế Na Hào Lặc cũng không có ý kiến gì khi binh lính Tây Liêu lấy loan đao của hần, còn Phượng Thiên Tường, vì kiếm của hần là nhuyễn kiếm, quần quanh thắt lưng, mũi kiếm chuôi kiếm hợp lại hệt như đai lưng, mà tua kiếm hồng tuệ nhìn như trang sức bình thường, thành ra quang minh chính đại mà mang kiếm tiến vào soái tướng của Dã Lợi Nhân Vinh.

Dã Lợi Nhân Vinh vừa thấy Phượng Thiên Tường, mày lập tức nhăn lại thành một đoàn.

“Phượng tướng quân, sao ngài lại ở đây? Chẳng phải ngài là tướng quân của Thiên triều sao?”

Phượng Thiên Tường ôn hòa trả lời hắn. “Dã Lợi tướng quân không ngại hỏi một chút Đẳng Hạng bát bộ tộc trưởng, nếu hắn nói Phượng mổ ta không có tư cách đứng chỗ này, ta lập tức rời đi, tuyệt không dong dài.”

Na Hào Lặc trong lòng lo lắng. Hắn biết Phượng Thiên Tường nói vậy là vì suy nghĩ cho danh dự của Đẳng Hạng bát bộ. Tuy ngoài mặt Na Hào Lặc là thần tử Thiên triều, nhưng Phượng hồ ly biết hắn hận nhất quỳ gối xưng thần với người Hán, cho nên mới dùng loại lý do này để thoái thác, chứ không nói “Na Hào Lặc cũng là Tùng Mạc quận vương do Thiên triều sắc phong.”

Tiên cơ đã mất, sắc mặt Dã Lợi Nhân Vinh nhất thời đen một nửa, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì tác phong, mời hai người nhập tọa, chính là vẫn cứ nói năng dong dài có lệ, không chịu nhập chính đề.

Na Hào Lặc mấy lần giận dữ muốn bỏ về, nhưng bị Phượng Thiên Tường bắt động thanh sắc giữ lại. Phượng Thiên Tường vẫn là khí định thần nhàn, đôi con ngươi hoa đào hiện ra nét thâm thúy như đã hiểu hết mọi chuyện.

Na Lặc của ta, người như thế nào lại không nghĩ đến, hiện tại người có thể bình an rời đi sao? Bất quá, Na Hào Lặc bình thường cũng không phải thiếu kiên nhẫn đến vậy, hôm nay vì sao cứ nôn nóng bất an? Chuyện gì đã ảnh hưởng tâm trạng hắn? Phượng Thiên Tường nhất tâm nhị dụng (cùng 1 lúc lo 2 chuyện), vừa phân tích tình huống vừa đối đáp ứng phó Dã Lợi Nhân Vinh. Cũng may hắn giỏi hoa ngôn xảo ngữ mới làm cho không khí không quá căng thẳng.

Dã Lợi Nhân Vinh xem canh giờ, liền hạ lệnh bày yến tiệc. Không lâu sau, có một thân binh cao to tiến đến hỏi.

“Tướng quân, bệ hạ từng có lệnh trong quân cấm rượu. Bất quá hôm nay... có thượng rượu không ạ?”

Dã Lợi Nhân Vinh do dự một chút, nói.

“Thượng rượu, còn phải là loại rượu tốt nhất.”

Vốn là một đoạn hỏi đáp cực kỳ bình thường, Dã Lợi Nhân Vinh do dự cũng rất hợp tình hợp lý. Nhưng Phượng Thiên Tường lại chú ý sau khi nghe xong câu kia, ánh mắt của gã thân binh hơi biến đổi, mặc dù rất nhỏ. Lại nhìn kỹ bộ dáng tên thân binh phụng rượu, cảm thấy đã có đáp án.

Ai, tâm ý hòa đàm lần này chỉ sợ là uống phí rồi. Phượng Thiên Tường bất đắc dĩ thở dài, nhìn sang thấy Na Hào Lặc đã nâng chén đến bên môi nhưng không uống, trong mắt ý nghi ngờ rất đậm.

Trực giác của Na Lặc cũng là ở thời khắc mấu chốt mới có thể hoàn toàn phát huy. Phượng Thiên Tường cảm thấy không biết nên khóc hay cười mà bình luận một câu.

Dã Lợi Nhân Vinh thấy Na Hào Lặc nâng chén nhưng không uống, muốn thúc giục cũng không được, bộ dáng giương mắt nhìn nhưng không biết phải làm sao kia tăng thêm cho Phượng Thiên Tường không ít lạc thú.

Thấy có tiếp tục hao hơi tổn sức ở lại cũng là uống phí, Phượng Thiên Tường nhân châu lay động, đã nghĩ ra được kế thoát thân. Quan sát này giờ cũng đã thấu hiểu yếu điểm của soái trưởng này, chỉ còn thiếu một cái thời cơ thôi.

Hiện tại Dã Lợi Nhân Vinh cũng thiếu kiên nhẫn, vừa lúc làm khó dễ.

Chủ ý đã định, Phượng Thiên Tường trước nháy mắt bảo Na Hào Lặc đặt chén rượu xuống, tiếp đó hắn đứng dậy, nâng chén rượu của Na Hào Lặc lên, hướng về phía chủ tọa, vừa đi vừa nói.

“Tạ Dã Lợi Tướng Quân đã ưu ái, Phượng mổ kính ngài một ly được chứ? Tại hạ xin uống trước.”

Dã Lợi Nhân Vinh sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng, rồi từ trắng chuyển lại hồng, thực sự là kinh sợ không ít. Vừa rồi vì muốn hai người không nghi ngờ, hắn cùng bọn họ đều dùng chung rượu độc như nhau, giờ bảo hắn uống cùng lúc, thật sự không được a, nghe Phượng Thiên Tường nói muốn uống trước mới thoáng yên lòng.

Phượng Thiên Tường chờ chính là giờ khắc này. Ngay một sát na Dã Lợi Nhân Vinh buông lỏng cảnh giác, Phượng Thiên Tường liền ra tay như điện, chế trụ mạch môn của hắn. Na Hào Lặc cũng rất ăn ý đánh gục mấy tên thủ vệ trong trường, động tác cực kỳ mau lẹ, tình thế đã nằm trong sự khống chế của hai người.

“Thỉnh các vị chờ ồ ào.” Phượng Thiên Tường tháo nhuyễn kiếm bên hông xuống, kẻ sát cổ Dã Lợi Nhân Vinh, dùng biểu tình tươi cười vô hại mà uy hiếp. “Nếu không...”

“Người muốn thế nào?” Dã Lợi Nhân Vinh quả thực nuốt không trôi cơn tức này, hắn cũng coi như là lão tướng chốn sa trường, cư nhiên lại bại trong tay một tiểu quỷ mặt đẹp còn hơn con gái!

“Dã Lợi tướng quân cũng biết lúc này nên làm gì nói gì mà, đúng không?” Má lún đồng tiền càng hiện ra tươi đẹp, quả thật là xuân quang xán lạn mà.

Có điều, Dã Lợi Nhân Vinh lại cảm thấy nụ cười kia như của yêu ma quỷ quái chốn địa ngục, ma quỷ đang hướng hắn ngoắc tay thăm hỏi, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người đầu, ra lệnh tam quân nhường đường, bản tướng quân muốn đích thân đưa Phượng tướng quân cùng Na Hào Lặc thủ lĩnh một đoạn đường.” Hắn cũng không ngốc, lập tức lớn tiếng nói.

Phượng Thiên Tường vận dụng nội lực, đem những lời này truyền càng xa hơn, đồng thời thu nhuyễn kiếm lại quần bên hông. Chỉ một chốc sau liền có người đến nâng liêm trường, đem loan đao trả lại cho Na Hào Lặc.

Sự cố vừa rồi diễn ra nhanh tựa chớp, cũng không gây ra tiếng động ầm ĩ, quan trọng nhất, Phượng Thiên Tường vốn mang dung mạo thoát tục thiên hạ, thập phần vô hại, thành ra binh lính Tây Liêu thấy chủ soái tự mình nắm tay dắt Phượng Thiên Tường đi cũng không ai nghi ngờ gì.

Dã Lợi Nhân Vinh có khổ cũng chỉ đành nuốt hết vào bụng, nếu hắn mở miệng cầu viện, chỉ sợ sẽ bị Phượng Thiên Tường xử ngay tại chỗ. Chính là đột nhiên ở một góc ít người để ý trong quân doanh, có người hướng hắn ra hiệu, hắn lập tức như được đại xá, không còn hoảng sợ như vừa rồi nữa.

Thật là, trong doanh còn có cao thủ tọa trấn, vừa rồi sao mình lại quên mất chứ?

Hắn thả lỏng người, Phượng Thiên Tường dựa theo mạch môn của hắn liền cảm giác được. Lập tức nhìn lại, một gã hắc y nhân đã phi thân đến đây, chưởng thế tựa như chim ưng vỗ mồi, nhắm thẳng vào Na Hào Lặc, tuy nhiên tiếng gió tạo ra lại rất nhỏ, hiển nhiên là tuyệt đại cao thủ.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Phượng Thiên Tường lập tức đẩy Dã Lợi Nhân Vinh sang cho Na Hào Lặc chế trụ, bản thân hắn thì tiến lên một bước, dốc hết nội lực, dùng công phu “tá lực dụng lực, hoàn chi vu quân” (mượn lực của đối phương, thuận thế phản đòn) đẩy chưởng lực trở về.

Tuy nhiên, công phu này nhiều nhất cũng chỉ có thể đẩy ngược tám phần lực đạo, bản thân Phượng Thiên Tường cũng phải chịu hai phần, tay phải đau nhức, từ ngón tay đến cổ tay, khuỷu tay đều nhức không chịu nổi, hít mạnh một hơi, lui lại mấy bước. Na Hào Lặc một tay chế trụ Dã Lợi Nhân Vinh, một tay đỡ lấy Phượng Thiên Tường, để hắn tựa vào người mình.

Hắc y nhân kia khựng lại, chăm chú nhìn vào dung mạo Phượng Thiên Tường, tựa như gặp quỷ, lùi về sau mấy bước, hai mắt trợn trừng, thần sắc như có điều không thể tin nổi.

Hắn lẩm bẩm mấy câu “Chuyện này không có khả năng”, “Này tuyệt đối không có khả năng” rồi thả người bay đi, biến mất không còn bóng dáng.

11. Chương 11

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Hắc y nhân kia trông có vẻ quen quen, đã gặp nhau ở đâu? Trong lòng dấy lên băn khoăn, nhưng nhanh chóng bị dẹp đi.

Phượng Thiên Tường thấy người nọ nhất định có lai lịch lớn, nhưng trong tình cảnh này cũng không thể suy nghĩ sâu hơn. Binh lính Tây Liêu đứng xung quanh đã bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, đối với chuyện “tiễn khách” này không khỏi có chút nghi ngờ. Hết cách, Phượng Thiên Tường đành phải dùng biểu tình phóng đảng của hoa hoa công tử, thở dài hỏi.

“Diện mạo của ta khủng bố đến vậy sao?”

Đồng thời sóng mắt lưu chuyển, mị nhãn phóng ra bốn phía, lực sát thương tăng thêm gấp mười lần.

Bốn phương tám hướng đã có hơn phân nửa đổ mặt ngược ngừng, cho dù có kinh nghiệm bị trêu chọc như Na Hào Lặc cũng thấy mặt có phần nóng lên. Câu đó hỏi cũng không phải cần tìm đáp án, chỉ là cố tình mê hoặc dẫn dắt sự chú ý của binh lính mà thôi. Phượng Thiên Tường từ trước đến nay cũng không ngại vận dụng đến vẻ ngoài diêm lệ của mình, đặc biệt là những ở thời điểm nhan sắc có thể giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng nhất. Dù sao, nếu có thể chỉ cần mị nhãn mà không cần đến đao thương cũng có thể dọn sạch chướng ngại vật, hà cớ gì lại không làm?

Thừa dịp bọn kia mặt đỏ tim đập há mồm, Phượng Thiên Tường nhin đau, cùng Na Hào Lặc kéo Dã Lợi Nhân Vinh ra khỏi quân doanh. Na Hào Lặc tuy đối với bộ dạng nước miếng chảy dài của binh lính Tây Liêu rất là bất mãn, nhưng cũng không dị nghị nhiều, phối hợp cùng hấn.

Trước mắt đột nhiên có một đại đội nhân mã khí thế hùng hùng ào ào kéo đến, thanh âm như sấm dậy — là viện binh của thất bộ trưởng lão.

Na Hào Lặc nhìn ra tay phải Phượng Thiên Tường đang đau nhức, liền chủ động đỡ hấn lên ngựa, cùng mình cười một con. Phượng Thiên Tường tâm tình cực tốt, đặc ý dạt dào hướng Dã Lợi Nhân Vinh nói lời cáo biệt.

“Dã Lợi tướng quân, đa tạ chiêu đãi, Phượng mỗ cáo từ.”

Cổ kỵ viện binh của đối phương, Dã Lợi Nhân Vinh chỉ có thể nuốt hận vào lòng. Phượng Thiên Tường trái nhìn phải ngắm, thưởng thức đủ bộ dáng chật vật, mặt mày xanh lét của hấn rồi mới cười dài, lấy trong lòng ngực ra một phong bì.

“Dã Lợi tướng quân, thỉnh ngài chút nữa xem qua.”

Cẩn rằng, trở mắt oán hận nhìn đại đội nhân mã rời đi, Dã Lợi Nhân Vinh hung hăng xé bì thư. Nhìn qua một chút, thật không khỏi khiến người khiếp sợ.

“Hấn.... hấn làm sao biết được?”

Thấy các tướng lĩnh bên cạnh mình tỏ vẻ khó hiểu, hấn liền đưa thư qua.

“Các người tự mình xem đi.”

Trong thư, Phượng Thiên Tường liệt ra các loại sách lược Dã Lợi Nhân Vinh định dùng để đối phó Đẳng Hạng bát bộ, so với các kế sách đêm qua bọn họ vừa mới họp bàn chỉ có hơn chứ không kém, mà dưới mỗi loại sách lược đều ghi rõ ràng các phương pháp ngăn chặn cùng phản công.”

Dã Lợi Nhân Vinh mặt xám như tro, hạ lệnh nhổ trại rút quân.

“Chúng ta không phải đối thủ của người này, rút quân nhanh một chút, tránh tổn hao binh lực.”

...

“Phượng lão đệ, người đưa gã Dã Lợi kia cái gì vậy?” Khắc Lôi Ngang thúc ngựa đến gần, hết sức tò mò hỏi.

“Ta tuy đoán không ra, nhưng chắc chắn là có liên quan đến việc hấn thăm vấn tù binh mấy ngày nay.” Na Hào Lặc điều khiển dây cương, nói vào.

“Ta từ trong đám tù binh chọn ra mấy tên địa vị cao, hỏi họ thái độ làm người, thói quen hàng ngày, phong cách xử sự của Dã Lợi Nhân Vinh, dựa theo tính tình mà suy ra các loại phương sách hấn có thể dùng để tấn công Đẳng Hạng, viết thêm vào các cách phá giải, giao hết cho hấn.” Phượng Thiên Tường ung dung thoải mái tựa vào ngực Na Hào Lặc, người kia nhú mày một chút, nhưng cũng không có đẩy hấn ra.

Chỉ là môi Na Hào Lặc mấp máy, tựa như muốn hỏi chuyện gì, nhưng nghĩ một chút liền hiểu rõ nên không hỏi nữa.

Gia Nạp thì khác, tính hẩn là có chuyện thì phải hỏi ngay.

“Phượng lão đệ, người không sợ hẩn...”

Na Hào Lặc trấn tĩnh thay người kia đáp lời.

“Dã Lợi Nhân Vinh tuy rằng không phải hạng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tuyệt đối không ngốc. Trải qua chuyện hôm nay, hẩn chắc chắn nhìn ra được, Phượng hồ ly nếu chưa chuẩn bị chu toàn hết mọi thứ thì cũng sẽ không làm như vậy.”

“Đúng. Na Hào Lặc quả nhiên là Na Hào Lặc.” Phượng Thiên Tường cười hì hì, “Đối với mỗi loại chiến pháp ta đều nghĩ ra ba cách phá giải, nhưng chỉ viết một cách cho hẩn.”

“Thấy chưa, ta đã nói là đúng mà.” Trát Lý Đặc Lặc rất có bộ dáng ‘người tài ba trong thiên hạ sao thiếu được ta’, tràn đầy tự tin nói, “Hiểu rõ Phượng lão đệ nhất chỉ có Na Hào Lặc.”

Na Hào Lặc che giấu ngưng ngưng bằng cách dùng sức vung dây cương, nhưng động tác quá lớn, đụng trúng tay phải của Phượng Thiên Tường.

“Người không sao chứ?” một cái nhú mày rất nhỏ của Phượng Thiên Tường cũng không qua mắt được Na Hào Lặc, Na Hào Lặc vội vàng lo lắng hỏi han. Tuy là giận người này, nhưng vẫn theo bản năng mà lo lắng cho hẩn.

“Không sao.” Phượng Thiên Tường cau mày, “Nghỉ ngơi vài ngày là ổn.”

May mắn gã kia cũng không thật sự muốn lấy tính mạng của Na Hào Lặc, nếu không dựa vào chênh lệch công lực giữa hai người, hai phần chưởng lực đó cũng đủ chấn vỡ xương đốt tay cùng cánh tay của mình.

Có điều, nếu để cho tên ngốc tử không hiểu võ công Trung Nguyên kia đứng ra tiếp chưởng, tuy rằng không chết, nhưng ít nhất cũng...

Quả nhiên, ngốc tử kia buồn bực mà mở miệng hờn dỗi.

“Tên kia chẳng qua nhào lại muốn chưởng ta một cái, người ngăn làm gì?”

“Người nếu bị ‘chưởng’ kia đánh trúng, phỏng chừng hiện tại cũng chỉ có thể nằm sấp trên lưng ngựa.” Cả người tựa vào lòng Na Hào Lặc, Phượng Thiên Tường cảm thấy cơn buồn ngủ đang dần dần kéo đến, ngáp một cái, “Đó là ‘nội lực’ của Trung Nguyên, uy lực lớn hơn nhiều so với người tưởng tượng.”

“Vậy người còn nhảy ra chắn?” Na Hào Lặc vội nói, “Phượng hồ ly, người thay ta đỡ nội lực đó, vậy không sao chứ?”

“Người không có việc gì là tốt rồi, ta không sao.” Phượng Thiên Tường ngưỡng đầu về sau một chút, ngược nhìn hẩn. Đôi mắt đang buồn ngủ kia có chút mông lung, thâm tình tựa như rượu ngon làm say lòng người, “Ta cũng có võ công Trung Nguyên, đỡ một chưởng cũng không trở ngại gì.”

Na Hào Lặc cũng không nói thêm, chỉ là thẳng lưng điều chỉnh tư thế để Phượng Thiên Tường dựa vào thoải mái hơn một chút, tự đáy lòng cũng dâng lên một loại cảm giác ấm áp dễ chịu, ngọt ngào mỹ mãn. Nhìn hẩn nhân tựa vào lòng mình bình yên chìm vào giấc ngủ, Na Hào Lặc kinh ngạc phát hiện, hẩn vậy mà lại nghĩ nếu đoạn đường này có thể đi hoài không tới đích thì hạnh phúc biết bao.

Sau khi Dã Lợi Nhân Vinh rút quân, Tây Liêu cũng không có động tĩnh gì nữa. Phượng Thiên Tường đoán hơn phân nửa là vị hoàng đế Tây Liêu hiểu chiến kia đã có chút kinh sợ, không muốn lãng phí quân lương nhân mã một cách vô ích. Trải qua hai tháng ôn dịch cùng hai tháng chiến sự, Đẳng Hạng bắt bộ rút cuộc cũng trở về những ngày tháng bình yên.

Mấy ngày này, tay phải của Phượng Thiên Tường không thể cử động, ăn uống đều là Na Hào Lặc đút cho. Đối với ánh mắt tò mò của thất bộ trưởng lão, Na Hào Lặc chỉ thản nhiên nói một câu.

“Ta thiếu Phượng Thiên Tường rất nhiều thứ, lần này trả lại cho hẩn một phần.”

Thất bộ trưởng lão từ chối đưa ra cảm nghĩ, cũng không tới xem trò vui nữa. Chính là Trát Lý Đặc Lặc lại cười hề hề như tên trộm, nói với sáu người bọn họ.

“Các người đừng nghe Na Hào Lặc xảo biện! Trả nợ ân tình mà chăm sóc chu đáo từng li từng tí thế kia sao? Hắn nghĩ bọn ta ngốc mà tin chắc! Các người không thấy thịt cá trong đĩa Phượng Thiên Tường đều không có tới một cọng xương sao? Nhất định là Na Lặc đã giúp gỡ xương trước!”

Tiếp qua một tháng, Phượng Thiên Tường cũng đã đến biên cương này gần trọn một năm, Thiên Triều bỗng nhiên lại truyền đến tin tức —

Thiên triều Vũ Tông hoàng đế hạ chỉ, ở biên giới Thiên Triều cùng Tây Vực thiết lập “Tây Vực đô hộ phủ”, phong biên tướng Phượng Thiên Tường làm Đại đô đốc đô hộ phủ, tước hàm nhị phẩm, có quyền định đoạt hết thảy mọi sự vụ trong đô hộ phủ.

Nhận được ân điển lớn như thế từ triều đình, chiếu theo luật lệ, Phượng Thiên Tường phải vào kinh diện thánh tạ ơn. Na Hào Lặc nghe tin này cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu, hắn đã vì Phượng Thiên Tường mà chuẩn bị tổ chức một dạ yến hoành tráng, ý muốn bù lại lần trước đối xử tệ với Phượng Thiên Tường ở tiết Tùng Minh, đồng thời xin lỗi những chuyện không hay ho xảy ra giữ bọn họ lúc mới gặp. Hiện tại lại nghe nói trong thánh chỉ hôm nọ có ám chỉ đến việc muốn Phượng hồ ly lập tức khởi hành, chuyện này khiến mọi công sức của hắn phải đổ sông đổ biển.

Cũng liền vì thế, Na Hào Lặc mặt mày chùng ụ sinh hờn dỗi, giận bản thân, mà cũng giận gã Phượng hồ ly hiện tại đã chiếm hơn một nửa tâm trí hắn. Nhưng đến tột cùng vì cái gì mà giận, chính hắn cũng không nói rõ được. Hiển nhiên không phải giận vì Phượng hồ ly đã làm-gì-đó hắn, chuyện kia đã qua mấy tháng, hắn cũng không đến nỗi hẹp hòi như thế.

Mà bởi vì chính hắn cũng không rõ mình đang nháo cái gì bực mình cái gì, cho nên càng mất hứng, cả ngày đều tập luyện đao pháp. Chờ hắn kịp phản ứng, đã bỏ lỡ mất thời điểm đưa tiễn Phượng Thiên Tường rồi, có muốn gì cũng đã muộn.

Hắn chán nản trở về phòng mình, lại thấy trên bàn có một cái hộp gỗ nhỏ và một phong thư, hỏi ra mới biết, là Phượng Thiên Tường nhờ Trát Lý Đặc Lặc chuyển cho hắn.

Trên hộp nhỏ kia còn dán giấy niêm phong, có vẻ cực kỳ thần bí, Na Hào Lặc cảm thấy không ổn, mở thư xem trước.

“Na Lặc, ta nhìn ra người hiện tại không muốn gặp ta. Tuy rằng không biết lý do, nhưng ta tôn trọng ý nguyện của người, không xuất hiện trước mắt người. Trong hộp là tâm huyết gần một năm nay của ta. Nếu trong một tháng ta không trở lại, nghĩa là vĩnh viễn ta cũng không thể trở lại. Đây chính là lễ vật cuối cùng ta tặng cho người.”

Na Hào Lặc cảm thấy trong lòng có chút khó đau đau, khó chịu không nói nên lời, lồng ngực cũng dâng lên một cảm giác khác thường. Tuy cũng không rõ lắm đó là cảm giác gì, nhưng hắn biết, tuyệt đối đó không phải là sung sướng. Dụi dụi hốc mắt có chút cay cay, Na Hào Lặc xem trang kế tiếp.

“Nếu người nghe được tin ta bị xử tử này nọ, nhớ kỹ ngàn vạn lần phải làm như không có việc gì, hơn nữa nghiêm cấm Đảng Hạng bắt bộ đi báo thù, lệnh cho bọn họ vĩnh viễn không được nhắc đến tên ta. Như vậy đối với Đảng Hạng bắt bộ mới là tốt. Nếu người triều đình phái tới tiếp nhận chức vụ của ta có muốn xâm chiếm Đảng Hạng thì trong hộp gỗ có ghi phương pháp khắc chế. Lần này ra đi vội vàng, cũng chẳng biết phải nói gì hơn, ta chỉ muốn người biết, ta làm mọi chuyện không phải chỉ vì Đảng Hạng bắt bộ, mà còn là vì người. Bởi vì, ta vẫn thích người.”

Này là gì chứ! Dận dỏ hậu sự sao?! Na Hào Lặc càng giận điên người, thực muốn đem thư xé thành nghìn mảnh nhỏ, nhất là khi đọc đến câu cuối, tâm tình hắn lại càng khó có thể khống chế được.

Nhưng tức giận thì tức giận, trong lòng hắn thực hiểu được, Phượng hồ ly nhất định là lần này gặp phải phiền toái lớn, nếu không với một người đa trí xảo hoạt như hắn, tuyệt đối sẽ không có chuyện an bài trước mọi việc thế này. Lại còn nói... có thể... vĩnh viễn không trở lại.

Nắm chặt tờ giấy mỏng như cánh ve, tựa như nó chính là vạt áo của Phượng Thiên Tường, Na Hào Lặc đứng quảng gọi một tiếng. “Phượng... hồ ly...”

Trong chốc lát, thanh âm kia lại theo cơn giận sôi trào của chủ nhân mà cao vút lên, hóa thành tiếng rống giận đinh tai nhức óc ——

“Hồ ly chế tiết hồ ly thói hồ ly xấu xa! Người... người dám không trở lại thử xem! Lão tử nhất định không buông tha người, tuyệt đối, tuyệt đối không buông tha người!”

Sau đó, âm lượng lại càng ngày càng nhỏ đi, nhưng mỗi một câu lại gần sát với tâm tình của Na Hào Lặc, mang theo một tia ghen ngào.

“Ông trời, ta van ông, nhất định phải để Phượng hồ ly bình an trở về. Phượng hồ ly, người nhất định phải bình an trở về.....”

Màn đêm buông xuống, từng chấm sáng điểm đầy lên bầu trời, tựa như bảo thạch khảm trên vải nhung đen, lấp lánh sinh huy, lưu quang dật đãi, sở động lòng người.

Ở ngoại ô kinh thành, có một tòa biệt quán của hoàng gia xây ẩn trong núi non trùng điệp, thanh u nhã tĩnh. Tòa biệt quán này hiện là chỗ trú tạm của Phượng Thiên Tường.

Bốn phía biệt quán đều là rừng cây, ít người lai vãng nên cũng không ai quấy rầy, Phượng Thiên Tường đang rất hưng trí xử lý bữa ăn tối của mình. Cửa sổ bằng gỗ lim hé ra một nửa, hơi thở của rừng cây tràn khắp trong phòng.

Đã là biệt quán của hoàng gia, tự nhiên khí thế cũng sẽ không giống phòng ốc của dân thường. Lầu son gác tía, khung cửa trạm trổ điêu khắc tinh xảo, hành lang khúc chiết, vách tường khảm trân châu, từng cọng cây ngọn cỏ đều tinh xảo xa hoa, núi giả đường mòn đều dùng cẩm thạch làm thành, ven đường còn rải đá vụn xanh biếc hoặc hồng nhạt, nhìn cũng không đến nỗi thô lãnh hoang vắng.

Mà phòng ở của Phượng Thiên Tường cũng là cực kỳ xa hoa. Bình phong, màn giường, bàn ghế, bình hoa linh tinh này nọ, thứ gì cũng có, ấm trà, chung trà, tủ, giường, đệm đều hết sức tinh mỹ, thậm chí có cái còn dát vàng nạm ngọc.

Không biết vì sao Na Hào Lặc lại không muốn gặp mình?

Phượng Thiên Tường nhàn nhã ngồi bên bàn tròn khảm xà cừ, gấp một đũa thức ăn, đôi con ngươi hoa đào tràn đầy giảo hoạt.

Cái tên Na Hào Lặc lúc nào cũng chỉ biết che giấu tâm tư tình cảm của bản thân đó, còn có gì mà khó đoán? Chắc chắn là hắn luyến tiếc không muốn mình rời đi, lại không chịu nói rõ, thậm chí chính hắn còn không ý thức được là hắn lưu luyến mình, chui vào chỗ nào đó ngồi hờn dỗi rồi. Bất quá trước mắt vẫn không nên dồn ép hắn quá, mà cũng không nên nở nụ cười.

“Vũ đệ, người lại đang nghĩ muốn trêu chọc ai à? Cười giảo hoạt như vậy.” Long Thường Hi đẩy cửa tiến vào, đập vào mắt là nụ cười hồ ly xấu xa trứ danh của đường đệ mình.

Vừa nghe thanh âm này, tâm tình vì nhớ đến Na Hào Lặc mà cực tốt nay biến mất tăm. Tuy nhiên, tươi cười trên mặt Phượng Thiên Tường vẫn không giảm phần nào, vẻ mặt hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Phượng Thiên Tường đặt đôi đũa bạc xuống bàn, đứng dậy muốn quỳ xuống kính cẩn hành lễ.

“Vi thần Phượng Thiên Tường tham kiến Thánh thượng.”

Long Thường Hi thở dài, lấy ưu thế về công lực của mình ngăn không cho đường đệ quỳ xuống, đỡ hắn ngồi về chỗ cũ.

“Trẫm biết người nhất định đang giận trẫm vì đem người giam lỏng, có phải không?”

Hai ngày trước Phượng Thiên Tường theo mật chỉ, tám trăm dặm đổi một con ngựa, hai ngày một đêm không ngơi nghỉ chạy đến kinh thành. Vừa vào kinh, cấm vệ quân theo ý chỉ của Vũ Tông đã đứng chờ sẵn, khách khí mời hắn vào biệt quán này ngụ tạm, tuy rằng chiêu đãi chu đáo cẩn trọng, nhưng thủ vệ nghiêm ngặt, ngược lại giống như đang giám thị.

Cười cười có vẻ chẳng bận tâm, ngữ khí Phượng Thiên Tường vẫn là lãnh đạm hữu lễ.

“Thánh thượng quá lời. Thực quân chi lộc trung quân chi sự (hưởng bổng lộc của vua thì phải làm việc cho vua). Thánh thượng muốn xử trí vì thần thể nào đều là thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên trong trời đất).” Dù sao mấy tên tùy tùng đi theo đều đã bị mình phái về biên cảnh, ở lại bồi hoàng huynh vui đùa một chút cũng không sao.

Bất quá, lý do hoàng huynh tìm hấn cũng không quá ba việc, mẫu phi, thân phận của hấn hoặc là quốc sự. Đang nghĩ ngời, quả nhiên Vũ Tông có chút ngưng ngừng mở miệng.

“Vũ đệ, bệnh tình của thẩm nương (thím)... lại nặng thêm.”

Phượng Thiên Tường giấu đi thần sắc phức tạp trong đáy mắt, chỉ thản nhiên nói.

“Thứ cho thần nói thẳng, nếu là như thế, Thánh thượng hấn nên vì Thái phi nương nương mà chiêu cáo thiên hạ tìm danh y, vì thần chỉ là một vũ phu, không tinh thông y thuật, thật sự lực bất tòng tâm.”

Sắc mặt Long Thường Hi ảm đạm vài phần, nhưng vẫn không buông tha.

“Lúc thẩm nương hôn mê, luôn mơ màng gọi tên người, luôn miệng nói ‘Thiên nhi, mẫu thân xin lỗi con’, ‘mẫu thân thực sự xin lỗi con’, rồi còn ‘van con tha thứ cho mẫu thân được không’...” Nói tới đây, Vũ tông dừng lại, thở dài một hơi ——

“Vũ đệ, trẫm đã biết hết mọi chuyện năm xưa rồi, thẩm nương cùng phụ hoàng thật sự đã nợ người rất nhiều, chính là người có thể nể chút tình mẫu tử mà...”

Tươi cười tao nhã của Phượng Thiên Tường không chút thay đổi, nhưng bàn tay cầm chén rượu đang siết chặt.

“Thánh thượng, tên của vị thần là ‘Phượng Thiên Tường’, không phải vị Lang Gia Vương ‘Long Thiên Vũ’ đã chết hơn ba năm kia. Xin thứ cho vị thần bất lực.”

Long Thường Hi nhìn ra được đường đệ mình đã có chút động tâm, lập tức thừa dịp rên rỉ lúc còn nóng.

“Vậy thì Phượng ái khanh, trẫm lệnh cho người cải trang thành đường đệ Long Thiên Vũ của trẫm, đến an ủi nỗi đau mất con của Thái phi, ái khanh có nguyện tiếp chỉ?”

Sắc mặt Phượng Thiên Tường tái nhợt vài phần, lạnh lùng nói.

“Ý chỉ của Thánh Thượng, vị thần tức nhiên không dám trái lải. Chính là... năm đó Thái phi nương nương lấy tính mạng bản thân cùng tình mẫu tử ra, ở Thái Miếu ép Lang Gia Vương phát thệ, cả đời tuyệt đối không được dả thương kẻ thù giết cha, Duệ Tông hoàng đế, và tuyệt không mơ ước đến ngôi vị hoàng đế. Cũng tại lúc đó, Lang Gia Vương đã trả hết nợ sinh thành cho mẫu thân mình rồi!”

Long Thường Hi không biết nói gì thêm, đau lòng nhìn hai gò má tiêu tụy hơn xưa của đường đệ mình. Nghiệt duyên của các đấng sinh thành đây chưa đủ, cố tình nghiệt báo lại đổ hết lên vai tiểu đường đệ vô tội này. Cho tới bây giờ, cũng chỉ có hoàng bá phụ là thương yêu đứa con thiên tư thông minh này, thẩm nương đối với đứa con do chính mình mang nặng đẻ đau từ trước đến nay cũng chỉ có lạnh lùng, nhưng hoàng bá phụ đã....

Nếu có thể, hấn cũng muốn để cho đường đệ an an tĩnh tĩnh ở biên cương, cùng tình nhân vượt qua quãng đời còn lại, nhưng... Hấn từ nhỏ đã mất mẹ, đều là thẩm nương nuôi hấn lớn lên, hai người ở chung cực kỳ hòa hợp. So với đường đệ hàng năm đều bị lạnh nhạt, hấn với thẩm nương ngược lại càng giống mẫu tử hơn. Nhìn thẩm nương triền miên trên giường bệnh, hấn lại không thể giúp được gì, trong lòng khó chịu không nói sao cho hết.

“Thánh thượng, ngài có biết vì sao Thái phi nương nương đối với ngài cứng chũu có thừa, đối với Lang Gia Vương lại lãnh đạm bạc tình không?” Phượng Thiên Tường tự rót cho mình một chén rượu, thản nhiên nói, ngữ khí đậm mạc như đang kể chuyện của người ta, “Bởi vì Thánh Thượng là hải tử của tình nhân của bà ấy, còn Lang Gia vương thì không.”

Giữa chốn thâm cung mờ mịt, ngoại trừ ấu đá, a dua nịnh hót, lục đục tranh giành, thứ hấn cảm thụ được sâu sắc nhất chính là tình thương của phụ hoàng đối với mình. Tại một khắc kia khi nghe tin phụ hoàng

mất, hẳn liền đoán được là ai hạ thủ, tuy trước lúc rời kinh đã luôn khuyên can, bảo phụ hoàng cẩn thận, nhưng phụ hoàng không thêm để ý, chỉ nói một câu “Hắn chính là đệ đệ ruột của trẫm.”

Cực kỳ phần nộ chạy về kinh thành, cũng không phải vì cái long y ở giữa Kim Loan điện, mà chỉ vì vị phụ hoàng rất mực yêu vợ, tin tưởng đệ đệ kia. Tuy đã sớm đoán được lúc về sẽ có những chuyện gì đang chờ đón, nhưng tự mình trải qua, vẫn là không thể tin được. Mẫu phi, trong lòng người, phụ hoàng được tính là gì? Nhi thần lại là gì?

Tâm mệt mỏi, tình đã chết, không muốn đối mặt với sám hối của bạn họ, cũng không muốn đối mặt với áy náy của bọn họ, tất cả đều không còn ý nghĩa nữa rồi. Cho nên, dù hoàng huynh dùng thủ đoạn cuối cùng để uy hiếp, hắn cũng chỉ lạnh nhạt chống đỡ. Dù sao, bên Na Hào Lặc hắn đã ban bày thỏa đáng hết rồi.

Chính là.... vẫn muốn nhìn thấy tên Đẳng Hạng bát bộ tộc trưởng kia một lần nữa, hảo hảo mà nhớ kỹ bộ dáng hắn. Nam nhân đó có một đôi lông mày mạnh mẽ ngang ngược, cái mũi cao cao, đôi môi đỏ thẫm lúc nói chuyện luôn ăm ăm như sấm dội. Đùa bỡn hắn chính là tình thú của Phượng Thiên Tường, không giống như đối phó với người khác luôn phải cẩn thận thận trọng, đấu trí với Na Hào Lặc luôn có một cảm giác toàn thân thả lỏng, thoải mái an tường. Mặc dù từ lúc quen biết tới nay, hơn một nửa thời gian gặp gỡ Na Hào Lặc đều là mặt mày dữ tợn, chẳng có chút hòa nhã gì.

Thật sự, thật sự muốn gặp hắn nha.

Đẳng Hạng bát bộ từ trên xuống dưới đều biết tộc trưởng có một tật xấu, kỳ thật cũng không đến nỗi gọi là tật xấu, nói là thói quen thì đúng hơn — đó là mỗi khi tâm tình không tốt liền thích uống rượu, tìm người đến bồi hắn uống rượu. Nhưng cũng chỉ uống có chừng mực, không đến mỗi sau mềm hỏng việc.

Từ khi Phượng Thiên Tường đi rồi, Na Hào Lặc cơ hồ không rời khỏi chén rượu, mỗi bữa đều tìm những người khác nhau cùng uống. Sau khi thất bộ trưởng lão đều bị hắn tìm đến, người kế tiếp chính là tộc lão đức cao vọng trọng nhất trong tộc, Ô Đạt.

“Uy, Na Lặc, người còn uống nữa sẽ say đó.” Ô Đạt lấy khả năng thầy thuốc của mình ra mà phán đoán. Y thuật của lão không kém, trước lúc Phượng Thiên Tường đưa đại phu đến viện trợ, đều là lão chuẩn bệnh cho tộc nhân.

Say? Na Hào Lặc nhớ ra cái gì đó, tinh quang chợt lóe, nhưng lại lập tức vô tung vô ảnh.

“Ta.... không có say.” Ngữ điệu của hắn mơ hồ, “Ta chỉ là... mắc một chứng bệnh rất kỳ quái thôi....”

“Nói nghe thử xem, Na Lặc, người không thoải mái chỗ nào?” Lòng hiếu kỳ của một đại phu trong Ô Lạt nổi lên.

Na Hào Lặc đang muốn bịa đại một chứng bệnh nào đó để cùng lão tán gẫu, lại nghe Khắc Lôi Ngang ào ào chạy tới la lớn.

“Na Lặc, không tốt, tùy tùng đi theo Phượng Thiên Tường đã trở lại, bọn họ nói Phượng lão đệ bị Hán nhân hoàng đế giam lỏng.”

“Cái gì?” Na Hào Lặc lập tức nhảy dựng lên, thanh âm vang dội, cùng với gã ôm bầu rượu hàm hàm hồ hồ vừa rồi khác biệt một trời một vực. “Mau, dẫn ta đi xem bọn họ nói thế nào!”

Ô Đạt bị Na Hào Lặc bỏ quên một bên cũng không hờn giận, ngược lại còn cực kỳ hứng thú vuốt vuốt chòm râu bạc của mình, cười bí hiểm.

Tộc trưởng Na Lặc à, bệnh của người rất đơn giản, chỉ có ba chữ — bệnh tương tư.

Na Hào Lặc hắt hơi một cái, ai đang nói xấu sau lưng ta? Nhưng rồi cũng không quá để ý vấn đề này, toàn bộ tâm tư hắn đều đặt tại an nguy của Phượng Thiên Tường.

“Phượng hồ ly không phải mới thăng quan sao? Hoàng đế của các người làm vậy là có ý gì?”

Gã hộ vệ đi cùng Phượng Thiên Tường một hơi kể lại tình hình hôm đó Phượng Thiên Tường bị cấm vệ quân đón đi.

Na Hào Lặc nghe xong, chân mày nhíu lại cùng một chỗ. Chẳng lẽ Thiên triều Vũ Tông đã sớm tính toán giết Phượng hồ ly? Không đúng, dựa theo tư tưởng ngu ngốc của bọn Hán nhân, chỉ cần hoàng đế hạ lệnh, Phượng hồ ly sẽ không nói chữ “không”, huống hồ hoàng đế thăng chức quan đó cho hắn cũng không có vẻ là muốn giết hắn.

Đang suy nghĩ, đã thấy Ngạc Tất cầm phong thư, vội vàng vàng chạy tới.

“Na Lặc, trước khi đi Phượng lão đệ giao phong thư này cho ta, nói là nếu có tin xấu truyền đến liền giao cho người.”

Na Hào Lặc bất giác có chút hy vọng tiếp nhận phong thư. Nếu đúng như hắn đoán, Phượng hồ ly chắc sẽ nhấn mạnh lại lời kia một lần nữa.

“Thế nào Na Lặc? Có phải Phượng lão đệ viết biện pháp cho chúng ta đi cứu hắn?” Thất bộ trưởng lão biết tin cũng vội chạy đến hỏi han, bảy đôi mắt nhìn chăm chăm vào Na Hào Lặc, hơi có chút giống mấy con lang đói nhìn được con mồi.

Na Hào Lặc lắc đầu.

“Hắn nói, bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng phải trông nom các người, không được có bất cứ động tĩnh gì.” Hắn quả nhiên đoán không sai.

“Cái gì?”

Na Hào Lặc nhìn sang mấy Hán nhân bên cạnh.

“Tướng quân các người còn nói, bất luận hắn có chuyện gì, Hồ Dục quân cùng Đô Hộ phủ không được có bất cứ hành động nào.”

Nhìn một phòng ai nấy đều không tình nguyện nghe theo, Na Hào Lặc trong lòng cũng không rõ là tư vị gì.

Phượng hồ ly, người rút cuộc làm sao vậy?

12. Chương 12

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

“Vũ đệ, người vẫn không chịu tha thứ cho thẩm nương sao?” Long Thường Hi cầm một quân cờ đen, hạ xuống bàn cờ.

“Một người phải bảo hộ thứ cả đời này mình yêu nhất, hiển nhiên phải hy sinh thứ mình không yêu rồi.” Phượng Thiên Tường mỉm cười, đặt xuống một quân trắng, “Đạo lý này từ lúc tám tuổi vì thân đã học được.”

“Thái y nói, bệnh của thẩm nương tùy thời có thể chuyển biến xấu.” Long Thường Hi cẩn thận lựa chọn từ ngữ, “Vũ đệ, nếu ván này trắng thắng...”

“Thánh thượng nhìn xem, quân đen đã hết đường đi rồi.” Phượng Thiên Tường vẫn nhã cười, “Đại cục đã định.”

Hoàng đế trẻ tuổi cảm thấy thất bại bội phần, thở dài.

“Lại bại dưới tay người.”

Mấy ngày nay, trực tiếp, ám chỉ, mềm mại, cứng rắn, mọi chiêu thức hắn đều đã đem ra dùng hết, vẫn không được đến một cái gạt đầu của đường đệ. Thậm chí hôm qua hắn còn đem một quyển “Bình di sách” (kế sách bình loạn man di) đưa cho Phượng Thiên Tường, thẳng thắn uy hiếp hắn —

“Phượng ái khanh, đây là kế sách Binh Bộ thị lang mới đưa lên. Trẫm thấy người này văn phong hàm súc bất phàm, không biết đem người này phái đi làm phó đô đốc dưới trướng Phượng ái khanh được không?” Mới là lạ! Trong triều làm gì còn giữ lại mấy gã cổ hủ thế này, chỉ là hấn ngự bút bịa đặt thôi.

Phượng Thiên Tường tiếp nhận thư quyền, đối với mấy câu “di địch hoang man, phát tu dĩ nghĩa” này nọ mà nhú mày.

“Đây là sĩ tử Thiên Triều theo tư duy của Khổng Mạnh (Khổng Tử vs Mạnh Tử) đây sao? Thánh thượng cứ việc yên tâm, nếu ngài phải người này tới chỗ vi thần, vi thần đảm bảo trong một năm giáo huấn hấn thoát thai hoá cốt, sẽ cảm thấy việc đã từng viết ra sách này mà xấu hổ không thôi.”

Đôi con ngươi hoa đào hiện lên rõ ràng bốn chữ “ta biết tất cả”. Hai huynh đệ từ nhỏ chơi chung đến lớn, hấn có mảnh khỏe gì Phượng Thiên Tường rõ hơn ai hết. Long Thường Hi mà lại đi giữ loại nho sĩ cổ hủ này trong triều? Nếu thật thì đúng là chuyện lạ trong thiên hạ a.

Hồi tưởng lại chuyện đó, Vũ Tông không khỏi nhú mày. Người như vậy, thân phận như vậy, lại tài hoa như vậy, rất xuất sắc, nhưng cũng rất nguy hiểm. Long Thường Hi sai người thu thập bàn cờ, về mặt nguy hiểm nhìn chằm chằm đường đệ mình.

“Vũ đệ, chẳng lẽ ngươi không chút lo lắng rằng trẫm sẽ giết ngươi sao?”

“Có câu lòng người khó dò, cho dù hiện tại ta an phận làm thần tử, ngươi cũng sẽ lo đến một lúc nào đó ta sinh tâm muốn khởi binh tranh quyền đoạt vị. Tương lai phát sinh chuyện gì không ai nói trước được, cũng không khẳng định được. Dưới góc độ của một bậc quốc quân mà nói, cho dù Thánh Thượng có áp dụng kế sách diệt trừ hậu họa thì cũng không có gì sai.” Phượng Thiên Tường dùng một loại ngữ khí lạnh nhạt đàm luận chuyện sinh tử của chính mình, biểu tình trên mặt vẫn là cười cợt an nhàn.

Long Thường Hi im lặng, không phản bác gì.

“Thánh thượng, vi thần vào kinh lâu ngày, lo lắng không biết sự vụ ở Đô Hộ phủ....” Phượng Thiên Tường đang nói, thống lĩnh cấm vệ quân họ Đoan Mộc lại vội vã chạy tới, run rẩy nói.

“Thánh thượng, trong cung báo lại, Thái phi nương nương vừa mới dĩ kinh tiên quy (giống như cười hạc về trời)! ”

“Cái gì?” Hoàng đế trẻ tuổi không khỏi chấn kinh.

Phượng Thiên Tường dù không mở miệng, nhưng đôi con ngươi hoa đào trong nháy mắt co rút lại.

“Lúc sáng không phải vẫn còn tốt sao?” Long Thường Hi vội vã ra lệnh, “Người đâu, khỏi giá hồi cung!”

Phượng Thiên Tường tao nhã cúi đầu, không để người khác thấy rõ mắt mình, cung kính nói.

“Thánh thượng, đi cẩn thận.”

Long Thường Hi đi rồi, Phượng Thiên Tường mới ngẩng đầu lên. Gương mặt xinh đẹp tựa phù dung mùa xuân giờ không một tia huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy. Hấn miễn cưỡng di động thân mình, bước chân lảo đảo, không hề giống một tráng niên đang tuổi xuân thì, mà hết như một lão nhân cước bộ gian nan.

Cố gắng chống đỡ bước chân loạn choạng, trong đầu một mảnh mờ mịt mông lung. Phượng Thiên Tường cắn răng trở về phòng, ngồi phịch xuống, giao phó toàn bộ sức nặng cho chiếc ghế bành. Hấn ngẩng cao đầu, tâm trí trống rỗng, ánh mắt tản mạn vô thần, nhìn chằm chằm vào xà nhà mạ vàng chạm khắc hình rồng, mạnh mẽ ngăn không cho hơi nước trong mắt tụ lại thành hình.

Nhưng hình như hiệu quả không được là bao. Bởi vì, nói cho cùng, hấn vẫn là — đau lòng.

“Na Lạc?” Đây là lần thứ tư trong buổi sáng này, Trát Lý Đặc Lạc hươ hươ tay trước mặt Na Hào Lạc. “Cả sáng hôm nay ngươi bị làm sao thế? cứ thất thần mãi.”

Na Hào Lạc liếc hấn một cái.

“Trát Lý, ta đang suy nghĩ chút nguyên nhân, ngươi ngạc nhiên cái gì?”

Trát Lý Đặc Lạc không có hảo ý nhìn hấn.

“Na Lặc, ta xem ngươi là đang nhớ Phượng lão đệ?”

Na Hào Lặc trầm mặc một lúc lâu sau, vẫn là nhin không được mà nói.

“Trát lý, ta thấy Phượng hồ ly lần này hẳn là gặp phiền toái lớn, nói không chừng hẳn thật sự không trở lại được.”

Trực giác của hắn chưa bao giờ sai lầm, lần này Phượng hồ ly bị gọi đi cũng không phải chuyện tốt lành, chắc chắn cùng bí mật mà hắn che giấu có liên quan.

Đang nghĩ ngợi, Trát Lý Đặc Lặc lại nói.

“Ai nấy đều biết lần này đi chẳng phải chuyện tốt lành gì, bằng không Phượng lão đệ cũng không dặn dò như vậy. Nhưng với thân phận huynh đệ của Phượng Thiên Tường, chúng ta phải tin tưởng vào năng lực của hắn, tin tưởng hắn nhất định sẽ không có việc gì.”

Hơn nữa, Phượng lão đệ thích Na Lặc như vậy, hắn nhất định sẽ tìm mọi cách để trở về. Trát Lý Đặc Lặc thầm nói thêm một câu.

“Ta biết rồi, Trát Lý. Việc xây tế đàn ra sao rồi?”

“Hoàn hảo!” Trát Lý Đặc Lặc mặt mày hớn hởi nói, “Thực bội phục Phượng lão đệ! Bất quá, nếu không phải vì ai ai đó, hẳn cũng không cần tốn nhiều tâm sức như vậy!”

“Ngươi đang ám chỉ gì đó?”

“Na Lặc, ta đi trước, lão bà nhà ta đang chờ ta về ăn cơm a!” Bị Na Hào Lặc tức giận trừng mình, Trát Lý Đặc Lặc lập tức cười cười rồi chạy mất.

“Hừ, làm gì chạy trốn chết như vậy? Ta cũng đâu giành rượu với đồ ăn của ngươi.” Nói tới nói lui, Na Hào Lặc cũng không làm khó dễ gì Trát Lý Đặc Lặc nữa.

Chẳng lẽ nói cho Trát Lý, mình hôm nay như vậy là vì lo lắng cho Hán nhân hồ ly sao? Bởi vì tối qua hắn mơ một giấc mơ, cảm giác rất là chân thật, có liên quan tới Phượng hồ ly.

Hắn thấy Hán nhân hồ ly ngồi ôm gối trong một góc tường, cuộn mình như con mèo nhỏ, khóc đến thê thảm. Trên gương mặt xinh đẹp ngày thường đều không đứng đắn mà cười nay ướt đầm lệ quang. Lòng bỗng dưng dâng lên một loại yêu thương khó tả, hắn cảm lòng không đậu đi qua, muốn an ủi người kia một phen, nào ngờ lúc hắn vừa đến trước mặt —

Phượng Thiên Tường lại đứng lên, mỉm cười hướng hắn cáo biệt!

Tức giận trong lòng, Na Hào Lặc vỗ mạnh cái bàn. Phượng hồ ly, ngươi tốt nhất là bình an trở về cho ta! Nếu không lão tử thề không tha cho ngươi! Câu nói kia, ngươi trở lại cũng đừng mong nghe được! Vĩnh viễn đừng mơ tưởng!

“Thánh thượng, vi thần vào kinh lâu ngày, rất lo cho sự vụ ở Đô Hộ phủ. Khẩn cầu thánh thượng ân chuẩn, chấp thuận cho vi thần trở về giải quyết.” Phượng Thiên Tường vẻ mặt kiên quyết, nhìn không ra một chút u sầu.

Vũ Tông thở dài, “Vũ đệ, ngươi không muốn ở lại chốn thương tâm này, trăm cũng không ép ngươi. Chính là...”

“Thánh thượng có gì sai phái, vi thần thề sẽ cúc cung tận tụy, chết không từ nan.” Phượng Thiên Tường khéo léo lảng tránh vấn đề.

Long Thường Hi trong lòng một trận khổ sở. Năm đó đường đệ tài cao khí ngạo, thần thái phi dương, đuôi mày khỏe mắt đều là tự tin ngạo nghễ, tựa như bạch mã khinh cuồng, chứ không như hiện tại bày ra tư thái khiêm tốn của một thần tử.

“Vũ đệ, ngươi còn nhớ Mục Hiếu Yến không?”

Phượng Thiên Tường nhíu mày, tên này nghe qua có chút ấn tượng, nhưng nghĩ không ra là gặp ở đâu.

“Chắc ngươi còn nhớ cửu long ngọc hoa bôi (chén có chạm hình chín con rồng)?” Long Thường Hi nói thêm, “Hắn làm vỡ cửu long ngọc hoa bôi, vốn phải xử tử chính là hắn. Sau đó nhờ ngươi nói giúp mấy câu mà thoát chết. Nghĩ ra chưa?”

“Vi thần nhớ rồi. Năm đó Mục Hiếu Yến là thị vệ trong cung, ngày nọ đuổi bắt thích khách lỡ tay làm vỡ cửu long ngọc hoa bôi, nhờ Lang Gia Vương cầu tình mới miễn được tội chết.”

Long Thường Hi nhìn chằm chằm đường đệ của mình.

“Năm ấy Lang Gia Vương vừa mới tám tuổi. Một đứa nhỏ tám tuổi đã biết dùng lời uyển chuyển khuyên can, quả nhiên là anh tài hiếm có.”

Phượng Thiên Tường không đáp, hỏi ngược lại.

“Thánh thượng, Mục Hiếu Yến kia có phải cho rằng Lang Gia Vương đã bị tiên đế làm hại, cố tình muốn báo thù?”

Long Thường Hi rút ra một phong mật hàm. “Ngươi tự mình xem đi.”

Phượng Thiên Tường nhìn nhìn, sắc mặt ngưng trọng.

“Vi thần bắt tài, nguyện xin thánh thượng giao cho giải quyết việc này.”

Long Thường Hi thản nhiên nói.

“Phượng ái khanh, việc này trăm giao ngươi toàn quyền xử lý. Ái khanh cứ trở về từ từ chuẩn bị, dù sao trong lúc nhất thời hắn cũng không làm ra được chuyện gì to tát đâu.”

Kỳ thật dụng ý của Long Thường Hi chính là, để cho đường đệ trở về cùng với tình nhân nghỉ ngơi một phen, xoa dịu nỗi khổ tương tư. Vết thương trong lòng đường đệ quá sâu, cũng chỉ có thể để cho tình nhân của hắn an ủi phần nào. Vũ đệ, người cho là trầm nhìn không ra, thậm chí nường chết rồi người kỳ thật cũng rất thương tâm? Hai hốc mắt đỏ hoe, đồng tử đầy tơ máu, người cho là che giấu được ai?

Tiểu đường đệ trí tuệ hơn người nhưng tâm địa yếu mềm, cố tình lại bị sinh ra trong gia đình đế vương, chốn hoàng cung đại nội mà chỉ có những kẻ vô tình, vô tâm mới tồn tại được.

Mặt trời khuất bóng về tây.

Người ta nói tà dương tựa huyết quả thật không sai, nắng chiều uốn lượn, chiếu rọi sơn xuyên thủy mạch, nhiễm thượng huyết quang, đỏ tươi động lòng người, mang theo một chút thướt tha quyến rũ, tựa như rượu nho sóng sánh trong chén, một mảnh tư vị, tự tại trong lòng.

Đi đến một chỗ bí ẩn trong rừng, Phượng Thiên Tường xoay người xuống ngựa, đôi con người hoa đào nhìn thẳng phía sau.

“Thỉnh xuất hiện đi!”

Đoan Mộc Lãm mặt mày tái nhợt, từ sau một gốc cổ thụ cao vút bước ra.

“Ngươi sớm phát hiện?”

“Đã nhiều ngày ngươi quan sát ta, sát khí rõ ràng như vậy.” Phượng Thiên Tường nhàn nhã vỗ tuần mã của mình, cho nó tự đi ăn cỏ, “Làm cho ta có muốn giả vờ không biết cũng thật khó.”

Hắn nói thật tùy tiện, dù sao cũng không lo cho an nguy của mình, Phiếm Chu sơn trang một khi đã bảo vệ ai, thì người đó có muốn chết cũng không được. Quả nhiên, kiếm của Đoan Mộc Lãm còn chưa ra khỏi vỏ, đã có một người đột nhiên hiện thân chế trụ hắn.

Phượng Thiên Tường hí mắt, uy nghi nghiêm bách khiến người ta không dám nhìn gần. Hắn gần từng tiếng nói với Đoan Mộc Lãm.

“Nếu là hơn ba năm trước, ta đối với nhân sinh không quen luyện, ngươi có muốn giết ta ta cũng mặc kệ. Nhưng hiện tại, ta đã tìm được nơi ký thác ái tình cả đời mình, cho nên mạng này nhất định phải giữ cho tốt, cùng hắn rằng long đầu bạc! Đoan Mộc thống lĩnh, ngươi nhớ kỹ cho, Phượng Thiên Tường ta chỉ cần một mình hắn, còn những thứ khác, kể cả ngôi hoàng đế mà ngươi muốn mang cho ta, ta cũng không cần!”

Nhìn thần thái của hắn, đáy lòng Đoan Mộc Lãm không khỏi dâng lên sợ hãi. Hắn chưa từng thấy qua Phượng Thiên Tường như vậy, cường hãn, sắc bén, băng lãnh, uy nghiêm.

Thực vừa lòng với hiệu quả do lời nói mình tạo ra, Phượng Thiên Tường hướng mặt thám của Phiếm Chu sơn trang cảm tạ một cái, liền phi thân lên ngựa, rời khỏi nơi đây.

Hai mươi ngày không gặp, thật là rất nhớ hắn, rất muốn gặp Na Hào Lặc luôn đỏ mặt tía tai trừng mắt với mình.

Mới thúc ngựa được hai bước, Phượng Thiên Tường chợt thấy một trận đầu vàng mắt hoa, trước mắt tối sầm, lâm vào trầm mê.

Tộc trưởng đang sinh khí, thậm chí còn là khí rất lớn. Đây chính là điều mà trên dưới Đẳng Hạng ai cũng biết.

Từ ba ngày trước, khi hai gã Hán nhân không rõ thân phận đem Phượng Thiên Tường đang hôn mê đưa tới Đẳng Hạng, sắc mặt tộc trưởng liền rất khó xem. Hơn nữa, ba bốn ngày rồi Phượng Thiên Tường vẫn cứ hôn mê không tỉnh, tâm tình hắn lại càng không xong.

Hồ ly tồi tệ! Hồ ly thói! Hồ ly nát! Hồ ly chết tiệt!

Na Hào Lặc liền tiếp thềm mắng trong lòng, nhìn người đang ngủ say sưa trước mắt, thật là có loại xúc động muốn đem hắn bóp chết luôn cho rồi. Ô Đạt nói hồ ly là gặp phải kích thích lớn, lại không chịu phát tiết, thành ra tâm mạch không chịu nổi, dẫn đến ngất xỉu. Có cái gì không vui thì cứ nói ra! Người coi người là người chết sao? Không biết khóc không biết nháo à?

Na Hào Lặc hung hăng lau hốc mắt cay cay của mình, lại không ngờ rằng đột nhiên thấy được đôi con người hoa đào của Phượng Thiên Tường đang chăm chú nhìn mình.

“Người rốt cuộc tỉnh rồi? Hồ ly chết tiệt!” Na Hào Lặc ác ý nói, nhưng vừa mở miệng không khỏi giật mình, thanh âm của hắn khàn đến dọa người mà.

Phượng Thiên Tường cười cười, nhưng Na Hào Lặc lại cảm thấy thà rằng hắn cứ khóc to một trận. Na Hào Lặc chưa từng thấy Phượng hồ ly cười đến miễn cưỡng, thê lương như vậy.

Bất thành lĩnh, Phượng Thiên Tường dùng lực kéo mạnh, Na Hào Lặc không kịp đề phòng bị hắn kéo lên giường. Vừa muốn đứng dậy, Phượng Thiên Tường lại đè lên, gối đầu vào ngực hắn. Đã bị mấy lần, Na Hào Lặc cũng sớm quen với việc hễ Phượng Thiên Tường không vui là dính sát vào người hắn.

Phượng Thiên Tường nghe được tiếng tim đập trầm ổn xuyên qua xiêm y, cảm giác hạnh phúc cùng yên tâm tràn đầy cõi lòng.

“Mẹ ta đã chết.” Hắn cắn môi, sau một lúc lâu mới nói ra được một câu.

Na Hào Lặc cái gì cũng không nói. Hắn biết, hiện tại im lặng nghe Phượng Thiên Tường nói mới là lựa chọn sáng suốt.

“Ta vẫn không chịu tha thứ cho bà, chính là hy vọng bà có thể tiếp tục chống đỡ, sống tiếp....” Thanh âm Phượng Thiên Tường mang theo run rẩy cực kỳ rõ ràng, “Nhưng bà vẫn không chống đỡ nổi... Ta có phải đã sai rồi không? Ta là nên tha thứ để bà an tâm ra đi mới đúng? Tuy rằng hận bà, nhưng cũng không muốn bà phải chết....”

Na Hào Lặc vỗ nhẹ lưng Phượng Thiên Tường, nhẹ nhàng nhẹ nhàng, tựa như đang dỗ đứa nhỏ đi vào giấc ngủ.

“Đẳng Hạng chúng ta có câu ngạn ngữ, ‘tên bắn ra không thể quay đầu lại, người phải đi muốn giữ cũng vô phương’. Đây có lẽ chính là số mệnh của mẹ ngươi, đừng tự trách mình nữa.”

Phượng Thiên Tường thở dài, thông minh như hắn, làm sao không biết chứ? Chính là... nhìn ra được, nhưng không làm được, đây mới là bi ai lớn nhất của người thông minh.

Đành phải phó mặc cho thời gian, đợi hết thấy đều phai nhạt đi.

“Cám ơn ngươi, Na Lặc.”

“Phượng hồ ly, ta cho người biết... Phượng hồ ly? Phượng hồ ly?” Na Hào Lặc nhìn xuống, tại sao lại ngủ chứ? Hồ ly này... trước nay vẫn muốn buộc hắn nói ra mấy lời này, giờ đến lúc hắn muốn nói, người này lại ngủ mất?!

Vừa tức giận vừa thấy buồn cười, Na Hào Lặc bắt đắc dĩ kéo cái chăn bên cạnh phủ lên hai người. Ngáp một cái, mệt mỏi do mấy ngày nay chiếu cố hồ ly chết tiết này giờ cuộn cuộn ào đến, mí mắt nặng trĩu, cùng với người đang nằm trên người hắn, tiến vào mộng đẹp.

Hán nhân hồ ly kia rất thông minh, cũng rất kiên cường. Na Hào Lặc hiểu rất rõ, cho nên khi hắn thấy Phượng Thiên Tường rất nhanh đã vực lại tinh thần, khôi phục bộ dáng không đứng đắn trước đây, lấy chuyện bốn cột hắn làm vui cũng không có gì quái lạ. Nhưng cũng không có nghĩa là hắn để mặc cho Hán nhân hồ ly này tùy ý khi dễ!

“Người này là có ý gì?” Na Hào Lặc nổi giận đùng đùng quát, “Người lại muốn đi đâu?”

“Lần này đi là chuyện riêng tư.” Phượng Thiên Tường cười nói, “Hắn là sẽ không có nguy hiểm gì.”

“Ta không phải ý này!” Na Hào Lặc đỏ mặt tía tai, quát càng lớn hơn, “Người đang chơi trò gì? Vừa về đã muốn đi!”

“Na Lặc, ta nói ta thích người, người nhớ chứ?” Phượng Thiên Tường chăm chú nhìn thẳng hắn, nghiêm túc nói.

“Nhảm nhí!” Hắn cũng đã nghĩ rất lâu, thật ra hắn cũng...

“Na Lặc, ta biết người luôn để ý chuyện hôm đó, giận ta cậy mạnh. Ta biết là ta không đúng, nhưng ta thật sự yêu người, chung tình với người, nên mới không kìm chế được mà...” Đôi con mắt hoa đào lộ vẻ đau thương, “Chính là trừ bỏ tình yêu cả đời dành cho người, ta cũng không còn gì khác để chuộc lỗi. Nếu như còn chưa đủ, thì tánh mạng này ta cũng sẽ cho người.”

Trầm mặc một lúc lâu, khoe miệng người kia giật giật, nhưng chung quy vẫn chưa nói gì.

Vẫn chưa đủ? Tăng thêm liều lượng vậy. Hồ ly giáo hoạt trong lòng thâm tính toán.

“Na Lặc, nếu người không chấp nhận ta, thì xin người hãy cứ cự tuyệt thẳng thừng.” Phượng Thiên Tường ngoài mặt là mười phần buồn thiu thiu, trong lòng lại cười đến lên trời. “Ta không muốn cứ dây dưa mãi, hy vọng rồi lại thất vọng. Ta mệt mỏi lắm rồi.”

“Ai nói ta không chấp nhận người!” Na Hào Lặc bị Phượng Thiên Tường chọc tức đến gợn chân. Bản mặt hắn như vậy là sao? Thích ta là chuyện bí hiểm lắm hả? Nhìn mặt hắn hết như mấy cọng cỏ khô dùng nuôi súc vật.

Nú chặt áo Phượng Thiên Tường, nhưng rồi nhìn vào đôi mắt xinh đẹp liêu nhân kia, Na Hào Lặc lại muốn thoái lui, bảo hắn phải đem câu nói đáng buồn nôn đó nói ra, giết hắn còn dễ hơn.

Vì thế, Na Hào Lặc tức giận rống lên một câu.

“Phượng hồ ly chết tiết! Người nghe cho rõ, ta chỉ nói một lần thôi — nếu như người khác làm mấy chuyện đó với ta, ta sẽ sớm đem hắn chặt thành mấy chục khối! Chỉ có người... chỉ có người là ngoại lệ! Hiểu không hả?”

Vẫn còn thiếu một chút so với mong muốn, nhưng cũng coi như đại công cáo thành. Phượng Thiên Tường đem đắc ý hoan hỉ che giấu cẩn thận, ngoài mặt vẫn là bộ dáng u sầu cô đơn.

“Thật vậy sao? Na Lặc?”

“Gạt người là sở trường của Hán nhân các người, ta không có hứng thú!” Na Hào Lặc rống giận để che giấu tâm tình cực kỳ mất tự nhiên.

“Na Lặc, vậy đêm nay...” Phượng Thiên Tường vẫn là vẻ mặt cẩn thận, “Có thể sao? Ta rất nhớ người, cũng rất muốn người.”

Na Hào Lặc ngây người một trận mới hiểu được Phượng Thiên Tường đang hỏi cái gì, mặt đỏ tai hồng quay sang chỗ khác, im lặng một hồi lâu.

Đang lúc Phượng Thiên Tường cảm thấy không đành lòng, định buông tha không đủ hấn nữa, lại nghe hấn nói.

“Tùy ngươi.” Bộ dáng hệt như phải lên pháp trường chịu tội.

Phượng Thiên Tường cười giảo hoạt, một giây cũng không muốn lãng phí, lập tức bỏ nhào lên người Na Hào Lặc, bắt đầu giở trò với nam nhân trắng kiện nọ.

“Hồ ly chết tiệt! Ngươi lại gạt ta!” Bất bộ tộc trưởng cũng không phải chỉ cái danh là gọi cho có, Na Hào Lặc lập tức hiểu ra vấn đề.

Bất quá người kể chuyện cùng người nghe cũng hiểu được, mấy lời mắng đó cũng chỉ là “mắng cho có” mà thôi.

13. Chương 13: Vĩ Thanh

Biên tập: Mặc Nhiên

Beta: Graylain

Dưới trướng hồng sa, một mảnh phong cảnh kiều diễm vô hạn. Hai thân thể dây dưa, lưu luyến triền miên làm say lòng người, phô bày hết thảy trong đêm tối.

Vành tai tóc mai chạm nhau, gấn bó không rời, da thịt thân cận, chân kề chân, má kề má, tay kề tay. Hơi thở nóng bỏng, nồng đậm yêu đương, lời nói thủ thỉ quá khứ.

Nam nhân da thịt màu đồng đang run rẩy, muốn né tránh, lại bị cưỡng lấy tiếp tục điên long đảo phượng.

Nam nhân dung nhan mỹ mạo tựa hoa đào mới nở đầu xuân, dịu dàng trấn an hấn, âu yếm hấn, hôn nhẹ hấn, rồi lại cắn mút, xuyên qua hấn.

“Đau quá.... ngươi nhẹ chút.... Phượng hồ ly....”

“.....”

“Ngươi làm gì! Không cần sờ chỗ đó.... Uy.... mau bỏ cái móng hồ ly của ngươi ra....”

“.....”

“Đau! Không phải nói ngươi làm nhẹ chút sao....”

Ôn nhu dùng môi chặn lại tiếng than đau của hấn, người kia thâm tình nói.

“Nhẫn nại chút, rất nhanh sẽ tốt thôi, Na Lặc của ta....”

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Phượng Thiên Tường cũng gắt gao ôm chặt Na Hào Lặc không chịu buông, bên môi gợi lên lún đồng tiền mê người.

“Đắc ý cái gì, có gì đáng cười chứ, không phải...” Na Hào Lặc bị ánh mắt Phượng Thiên Tường nhìn đến không được tự nhiên, không phục mà than thở một câu, “Không phải mai lên đường sao, còn ở đó...”

“Bởi vì thích ngươi, thích đến tận cùng, cho nên mới muốn làm loại sự tình này...” Phượng Thiên Tường đáp rõ ràng rành mạch, “Hoặc là nói, bởi vì yêu ngươi nên mới muốn ôm ngươi.” Đôi tay ngọc thon dài trắng nõn cũng không nhàn rỗi, vuốt dọc theo đường cong cường tráng của thân thể, chạm ngòi thổi lửa.

“Vậy lần sau đến lượt ta ở trên.” Cũng phải làm cho ngươi nếm thử mùi vị đau đớn này chứ!

“Được.” Phượng Thiên Tường ngay cả thời gian do dự cũng không cần, đáp ngay tức khắc.

Phượng hồ ly này tốt bụng vậy sao? Không phải lại đang tính kế gì nữa chứ? Na Hào Lặc hoài nghi nhìn hấn.

“Nếu thật tâm thích một người, cần gì phải tính toán chuyện ai trên ai dưới.” Phụng Thiên Tường hiểu rõ, thân thiết thâm tình mà nhìn hân, “Có thể cùng người mình thương cả nước thân mật đã là một trong những chuyện hạnh phúc nhất trên đời rồi.”

Phụng Thiên Tường nói thẳng ra ái ngữ, khiến cho Na Hào Lặc xấu hổ đỏ mặt không thôi. Quên đi, ở phía dưới cũng được, chẳng phải chuyện lớn lao gì. Cẩn rằng một cái, Na Hào Lặc trong đầu đưa ra một quyết định trọng đại, liền tự tay tháo xuống dây chuyền rằng thú vẫn luôn đeo đưa cho Phụng Thiên Tường.

“Này cho người.”

Phụng Thiên Tường trịnh trọng tiếp nhận, trân ái nâng niu trong lòng bàn tay, lại cẩn thận hỏi han.

“Na Lặc, người thật sự muốn cho ta? Không hối hận sao?”

Na Hào Lặc tức giận trừng mắt liếc hân một cái.

“Nếu hân nhân người khinh thường mấy thứ đồ ‘man di’ của ta thì cứ nói thẳng.”

Phụng Thiên Tường mỉm cười đem dây chuyền rằng thú đeo vào cổ mình.

“Na Lặc, người đem lễ vật trân quý như vậy cho ta, ta cao hứng còn không kịp, sao lại ghét bỏ chứ. Hơn nữa.....”

Na Hào Lặc không được tự nhiên mà đem đầu từ trong lòng ngực Phụng Thiên Tường chuyển sang chỗ khác.

“Người biết là được rồi, không cần nói ra.” Mới nói xong đã bị người bên cạnh mạnh mẽ kéo lại.

“Nhưng là ta muốn nghe người nói.” Đôi con người hoa đào cuồng quyến lộ vẻ khẩn cầu, đừng nói Na Hào Lặc, bất cứ ai đều cảm thấy được, lúc này mà cự tuyệt được Phụng Thiên Tường là chuyện còn khó hơn lên trời.

“Người nhìn chằm chằm ta như vậy, ta nói sao được?”

Oán giận một câu, Na Hào Lặc đã thấy Phụng Thiên Tường rất hợp tác mà đem đầu vùi vào hóm vai hân, thản nhiên nói.

“Kỳ thực ra rất muốn nhìn biểu tình của người khi nói mấy lời này.”

“Nam nhân Đẳng Hạng sẽ nhổ một cái răng của con mồi hung mãnh nhất mình săn được, hổ, báo, gấu này nọ... rồi xỏ qua vào làm mất dây chuyền đeo. Đến khi gặp được người hân muốn chung sống cả đời, sẽ tháo xuống tặng cho người kia, ý nói... ý nói ‘ta vĩnh viễn là con mồi của người’, vậy đó.” Thật vất vả nói xong, hai gò má của Na Hào Lặc nóng đến sắp nổi lửa.

Phụng Thiên Tường cảm thấy mỹ mãn đem môi mình in trên da thịt người bên cạnh, nhẹ nhàng hôn, không điên cuồng mà chất chứa thâm tình, đó là phương thức biểu hiện tình yêu say đắm của con người từ trước đến nay lúc nào cũng bình tĩnh giảo hoạt này.

Tầm mắt gắt gao phủ lấy người bị mình đặt dưới thân, đôi con người hoa đào của Phụng Thiên Tường chớp chớp, tình nồng ý đậm, hạnh phúc mà cười, cúi xuống thì thắm bên tai Na Hào Lặc —

“Ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi người. Na-Lặc-của-ta.”

Hoàn.

(bạn Mặc Nhiên rảnh rồi sinh nông nổi nên viết thêm vào)

“Na Lặc à, chúng ta là mối đầu tiên mà Mặc Nhiên và Gray tác hợp được đó.” Phụng Thiên Tường chớp chớp mắt. “Bên Cự môn tinh quân Thiên Tuyền và tiểu hầu gia Hoài Cảnh chậm hơn chúng ta rồi.”

“Ồ vậy à.” Na Hào Lặc có điều suy nghĩ, “Nhưng hai người họ chuyển nghề mai mối hồi nào vậy?”

“Mặc kệ họ là gì, nói chung từ nay sẽ không ai phiền đến chúng ta nữa.” Cười gian xảo.

“Ừ thì đúng, nhưng... nhưng người đừng có cười kiêu đó được không.” Nổi da gà. Hồ ly này lại đang tính kế gì đây?

Tiến sát lại, “Không còn ai nhìn trộm, vậy cũng không cần phải tiết chế nữa, Na Lặc của ta, đêm chỉ mới bắt đầu thôi, hờ hờ~”

Có ai đó cười hề hề như tên trộm.

Có ai đó lùi về sau muốn trốn, nhưng sau lưng lại là vách tường.

Và thế là.

Đóng cửa tắt đèn

~Bạn Mặc Nhiên xách dép chạy.

Cảm ơn mọi người đã theo dõi chuyện tình của Thiên Tường hồ ly tướng quân và Na Lặc tộc trưởng thẳng tính.

Cùng đón xem lang yêu Ly Khế làm thế nào nung chảy hoàn toàn tảng băng thiên quân Thiên Tuyền, và những thử thách nào đang chờ đón tiểu hầu gia Ninh Hoài Cảnh cùng Từ gia tiểu công tử Từ Khách Thu nhé~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-tuong-quan-truyen>